

முத்துக்களை வீசுதல்

இலங்கையில்

பெண்களின் வாக்குரிமை இயக்கம்

மாலதி டி அல்விஸ்

குமாரி ஜயவர்த்தன

முத்துக்களை வீசுதல்

**இலங்கையில்
பெண்களின் வாக்குரிமை இயக்கம்**

முத்துக்களை வீசுதல்
இலங்கையில்
பெண்களின் வாக்குரிமை இயக்கம்

மாலதி டி அல்விஸ்
குமாரி ஜயவர்த்தனா

சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம்
(SSA)
2002

இவ்வெளியீட்டுக்கு கனடா - சர்வதேச அபிவிருத்தி முகாமைத்துவத்தின் (CIDA) சக்தி பால்நிலை சமத்துவ செய்தித்திட்டம் நிதியுதவி வழங்கியுள்ளது.

உள்ளடக்கம்

ISBN No. 955 - 9108 - 48 - 6

(C) 2002 மாலதி டி அல்விஸ்
குமாரி ஜயவர்த்தனா

அட்டை வடிவம்: சரித திலாநாயக்க

அட்டைப் புகைப்படம்:

டொனமூர் ஆணைக்குழுவைச் சந்தித்த பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் தூதுக்குழுவினர்: அமர்ந்திருப்போர்: இடமிருந்து வலம்: சுமணா குணவர்தன, டொக்டர் மேரி றட்ணம், திருமதி ஈ.ஆர்.தம்பிமுத்து, நெல்லி குணசேகரா. நிற்பவர்கள்: இடமிருந்து வலம்: நோயல் டி.ஃபொன்சேகா, செல்வி. ஐ.ஹேரான்பி, டொக்டர் நல்லம்மா சத்தியவாகீஸ்வர ஜயர், யொவொனி சிறிபத்மநாதன், அக்னேஸ் டி சில்வா, கறோலின் குணசிங்க, திருமதி லயனல் டி சில்வா.

CASTING PEARLS The Women's Franchise Movement in Sri Lanka
- Malathi de Alwis & Kumari Jayawardena
—தமிழில் மு. பொன்னம்பலம்

சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம்
425/15, திம்பிரிகஸ்ஸாய றோட்
கொழும்பு - 5, சிறீலங்கா.

தொலைபேசி: 501339

தொலைநகல்: 595563

மின் அஞ்சல்: ssa@eureka.lk

முன்னுரை

I

(1)	வாக்குரிமையை சகலருக்குமுரியதாக்குதல்	1-19
(2)	இலங்கைப் பெண்கள் அணி திரள்கின்றனர்	24-40
(3)	ஆண் அடையாள மறைப்புக்கு மேலாக	41-57
(4)	பத்திரிகைகளில் வாதப்பிரதிவாதங்கள்	58-71
(5)	பெண்களின் கண்டன ரீதியான பதில்	72-85
(6)	சட்டம் இயற்றும் பெண்கள்	86-103
(7)	பின்னால் ஒரு வார்த்தை	108-117

உசாத்துணை நூல்கள்

பின்னிணைப்பு - அ	118-119
பின்னிணைப்பு - ஆ	120-123
பின்னிணைப்பு - இ	124

பக்கங்களுக்கிடையே படங்கள் 19-22, 100-103

முன் ஹரை

“பன்றிகளின் முன் முத்துக்களை வீசாதீர். ஏனெனில் அவை திரும்பி உங்களுையே குதறிவிடும் ... ஐரோப்பியப் பெண்களுக்குப் பொருந்துபவை எங்களுக்குப் பொருந்தமாட்டா.”

பெண்கள் வாக்குரிமைக் கோரிக்கை சம்பந்தமாக டொனமூர் ஆணைக்குழுவுக்குச் சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அளித்த பதில். (Special Commission on the Constitution, Oral Evidence, Vol. 1, 30 November, 1927, page 248)*

“மாட்சிமைக்குரிய வீரப்பிரபு எங்களுக்கொரு சேவை செய்துள்ளார். அதாவது அவரது வாசகம் எங்களது போராட்ட நோக்கை பலப்படுத்தியதோடு எமது உறுப்பினர்க்கும் பலவற்றை சேர்த்துள்ளது.”

பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஃபுளொறிண்டா விஜயக்கோன் மேற்காணும் சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதனின் கூற்றையொட்டி குறிப்புரை கூறியபோது. (Special Commission on the Constitution, 1927, Oral Evidence, Vol. 4, page 267)*

* “வேண்டாம் புனிதமானவற்றை நாய்களுக்கு வழங்கவோ அன்றி பன்றிகளின் முன் முத்துக்களை வீசவோ. ஏனெனில் அவை அவற்றைத் தம் கால்களால் மிதித்துளக்கி மீண்டும் உம்முன் வரும் உம்மைக் கிழித்தெறிய.”

புனிதர் மத்தியூ; அத்தியாயம் 7, வாசகம் 6.

இப்புத்தகம் 1920 இல் இலங்கையில் பெண்களின் வாக்குரிமைக்காக நடத்திய போராட்டம் பற்றியதாகும். இது இலங்கை வரலாற்றின் முக்கிய ஒரு பகுதியாக இருப்பதோடு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இலங்கை பூர்ஷுவா ஆண்கள் சமத்துவத்துக்காகவும், அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்துக்காகவும் தொடக்கிய இயக்கத்தைத் தொடர்ந்து வந்த பெண்கள் ஜனநாயக உரிமைக்கான போராட்டத்தின் ஆவணப் படுத்தலாகவும் உள்ளது. “வரலாற்றில் இருந்து மறைக்கப்பட்ட” நிகழ்ச்சிகளை, 20ஆம் நூற்றாண்டின் பிந்திய சகாப்தங்களில் பெண்ணிலைவாதிகள் வெளிக்கொணர்ந்த போது, இலங்கைப் பெண்களின் வரலாறு பற்றிய - குறிப்பாக பெண்களின் இயக்கங்கள், பால்நிலைச் சமத்துவத்திற்கான போராட்டங்கள் பற்றிய அக்கறை தொடங்கிற்று.

சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கத்தின் (SSA) பால்நிலை வரலாற்றுச் செயற் திட்டம் 1993இல் தொடக்கப்பட்டது. இதன் பலனாய்ப் பல்வகைக் கட்டுரைகள், பிரசுரங்கள், கடந்தகால பெண்கள் செயற்பாடுகள், எதிர்ப்புகள் பற்றிய சிறு நூல்கள் வெளிவந்தன. இதன் மூலம் இலங்கை தேசிய சுவடிக் காப்பகத்தினதும் ஏனைய மூல வளங்களினதும் உதவியோடு பால்நிலை சுவடிக் காப்பகம் சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கத்தில் நிறுவப்பட்டது. கூடவே சமூக விஞ்ஞானிகளின் சங்கத்தில், அனேக துறைகளில் முன்னோடிகளாயிருந்த பெண்களின் புகைப்படங்களின் சேகரிப்பும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இச்சுவடிக் காப்பக விஷயங்களும் இங்குள்ள படங்களும் இந்நூலில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இத்தோடு இன்னும் பல்வேறு கட்டுரைகளிலும், நூல்களிலும் இருந்தும் இக்காலத்தில் சிங்களம், தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் வெளியான சஞ்சிகைகளிலும் செய்திப் பத்திரிகைகளிலும் இருந்தும் விஷயங்கள் பெறப்பட்டுள்ளன. பெண்களின் வாக்குரிமை இயக்கத்தில் பங்கு பற்றியவர்களின் குடும்ப அங்கத்தினர்களோடு நடத்திய நேர்காணல்களும் முக்கிய தகவலுக்கான விஷயங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. சித்திரா மௌனகுரு, தமிழர்கள் பற்றியும் வாக்குரிமை பற்றியும் எங்களுக்கு அன்புடன் விஷயங்கள் தந்துதவியுள்ளார்.

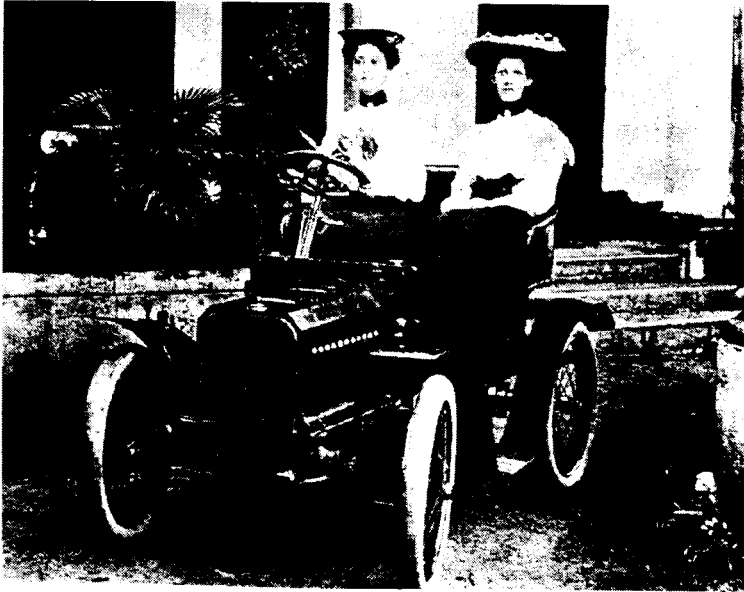
அரசாங்க சுவடிக் காப்பக காப்பாளரான டொக்டர் கே.டி.ஜி விமலரத்னா அவர்கள் அளித்த உதவிக்கு நாம் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். வாக்குரிமை இயக்கத்தின் பிரமுகர்களின் சுய விபரத் தரவுகளுக்கும் ஏனைய பின்னணித் தரவுகளுக்கும் சோமா பண்டாரநாயக்கா, ஜெரால் டி அல்விஸ், ஜோன்குரே, டில்ஹரா டி கோஸ்ரா, கிரிசாந்தி தெரனியகல, யொவொனி டயஸ், ஜீவமணி கேப்ரியல், நிமாலி கன்னங்கரா, சிறிமா கிரிபமுனே, மைக்கல் மக், பத்மினி மென்டிஸ், ரமணி முத்தெட்டுவேகம, ரி.நடராஜா, ஹசன்தா பெரேரா, எல்.எஸ்.டி.பீரிஸ், சித்திரா நனவாக்க, ஜேன் றஸல், பாக்கியசோதி சரவணமுத்து, மாயா சேனநாயக்க, ஐராங்கலி சீரசிங்க, ஹோப்தென்னக்கோன், சித்தி திருச்செல்வம், ஆனந்த வக்கும்புர

ஆகியோருக்கு நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். இந்த நூலைத் தயாரிப்பதற்கு உதவிய ராசிகா சந்திரசேகர, வித்திய பெரேரா, அபய குணவர்த்தன, பி.பிள்யூ. எச். எம். உந்துகொட (எல்லோரும் SSAஐச் சேர்ந்தவர்கள்) ஆகியோருக்கும் நாம் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். மேலும் இதைத் திறமைக்குரிய விதத்தில் திருத்தியும், உள்ளடக்கங்கள் விஷயமாக ஆலோசனைகளும் தந்த மேயீக்கும், அச்சுப்பிழைகள் பார்த்த மொறினா பெரேராவுக்கும் சுவடிக் காப்பக வேலைகள் பார்த்த அஜித் குமாரசிறிக்கும் எம் விசே. நன்றிகள் உரியன.

இந்த நூலுக்கு நிதியுதவி வழங்கிய கனடா சர்வதேச அபிவிருத்தி முகாமைத்துவத்தின் (CIDA) சக்தி பாலநிலை சமத்துவ செய்தித் திட்டத்திற்கும், எந்நேரமும் எமக்கு உதவிய சக்தி செய்தித் திட்டத்தைச் சேர்ந்த அக்னேஸ் மென்டிஸீக்கும், ஷிறானி மில்ஷ்க்கும் எமது நன்றிகள். இந்நூல் பொதுவான வாசகருக்கும் பெண்கள் வரலாறு பற்றிய ஆய்வாளர்களுக்கும் பெண்கள் பற்றிய கல்வி பயிலும் மாணவர்களுக்கும் உபயோகமாக இருக்கும் என நாம் எதிர்பார்க்கிறோம்.

மாலதி டி அல்விஸ்
குமாரி ஜயவர்த்தன

மே 2001

அக்னேஸ் டி சில்வா (இடது பக்கம்) தனது உறவினரோடு ஃபோர்ட் காளை ஓட்டுகிறார். மிண்டி டி சில்வாவிடமிருந்து பெறப்பட்டது. (From Minnette de Silva, *The Life and Work of an Asian Woman Architect*)

வாக்குரிமையைச் சகலருக்கு முரியதாக்குதல்

அறிமுகம்

1920கள் இலங்கையில் உணர்வுமயப்பட்ட நிலையும் மாற்றமும் நிறைந்த காலப்பகுதியாகும். பல தசாப்த தேக்கங்களுக்குப் பின்னர் அரசியல் ரீதியாக முக்கியமான இயக்கம் இக்காலத்தில் ஏற்பட்டது. மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்குரிமையும் விரிவாக்கப்பட்ட பிரதிநிதித்துவமும் சாதிக்கப்பட்ட போது, 1919இல் தேசிய காங்கிரஸ் உருவாக்கப்பட்டு, 1920களில் அது செழித்து வளர்ந்தது. 1921இல் ஒரு புதிய சட்டசபை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. இதில் பிரபலம் மிக்க உள்ளூர் ஆண் வர்க்க பூர்ஷுவாக்கள் பிரவேசிக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இவர்களின் சிலர் 19ஆம் நூற்றாண்டின் செல்வம் மிக்க முதலாளிகளினதும் நிலவுடைமையாளர்களினதும் மகன்மாரும், மருமகன்மாருமாக இருந்தனர். ஏனையோர் தொழில், ரீதியாகத் தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்குத் தலைமை தாங்குவோராக இருந்தனர்.

இக்காலப்பகுதியில் உள்ளூர் மூலதனத்தின் விரிவு, ஏற்றுமதி, இறக்குமதிகளின் அதிகரிப்பு, இலங்கை உற்பத்திப் பொருட்களுக்கு உலகச் சந்தையில் ஆதரவு ஆகியவற்றோடு தொழிலாள இயக்கங்களின் உச்ச அதிகரிப்பும் சமாந்தரமாக நிகழ்ந்தது. இது 1923இல் நிகழ்ந்த தொழிலாளர்களின் பொது வேலை நிறுத்தம், அதைத் தொடர்ந்து பிரதான தொழிற் பிரிவுகளில் நிகழ்ந்த வேலைநிறுத்தங்கள், அதையொட்டி அமைக்கப்பட்ட தீவிரவாத தொழிற்சங்கத்தின் உருவாக்கம் என்பவற்றோடு மட்டும் அமையாது, பிரித்தானியாவின் நடைமுறையைப் பின்பற்றி, இலங்கையில் உருவாக்கப்பட்ட தொழிற்கட்சியையும் உள்ளடக்கியது.

சமூக ரீதியாகவும் எல்லாவித சாதியினரும் அரசியலில் நுழையத் தொடங்கியதால் பாரம்பரிய மரபு அடுக்குகளிலும் செயற்பாடுகளிலும் உடைப்புக்கள் நேர்ந்தன. முந்திய காலங்களில் சமூகத்தில் எந்தவித தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தாத இவர்களில் சிலர், பழைமை பேணுவாதிகளுக்கு ஏமாற்றத்தைத் தரும் விதத்தில் அரசியல் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களாக மாறினர். காரணம் வர்க்கம், சாதியம் என்பவை உயர்ந்த தரத்தைத் தேடிக் கொடுப்பவையாக மாறின. அத்தோடு மத்தியதர வர்க்கத்துப் பெண்கள், பழமையாளர்களைத் தொடர்ந்து அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கினர். அவர்கள் உயர்கல்வி மட்டும் கற்பதற்குச் செல்லவில்லை. சைக்கிள் ஓட்டினர், கார்

ஓட்டினர், பிறநாடுகளுக்குச் சென்றனர், நாவல்கள் எழுதினர், ஆண்களோடு சமதையாகப் பழகினர், குதிரைப் பந்தயங்களில் பங்கெடுத்தனர், மேற்கத்தைய நவநாகரிக உடைகள் அணிந்தனர், இன்னும் 'புதிய பெண்களுக்கு' இவர்கள் அருட்டுணர்வு ஊட்டி வழிகாட்டினர்.

ஆனால், இலங்கையில் எதிர்பார்க்கப்படாத முக்கிய மாற்றம் பெண்கள் அந்தஸ்து நிலையில் ஏற்படுவதாயிற்று. அவர்கள் சில தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் ஆண்கள் செய்தது போல் அரசியலில் தமக்கு இடம் கேட்கத் தொடங்கினர். பெண்கள் தமக்குரிய அமைப்புக்களை நிறுவினர். தம்மை எதிர்கொண்ட பழமைவாதிகளின் கண்டனங்களுக்கு, அவர்கள் அளித்த உற்சாகமூட்டும் பதில்கள் பழமைவாதிகளுக்கு அதிர்ச்சியையும், ஒருவகை சுவாரஸ்யத்தையும் ஏற்படுத்திற்று. 1931இல் 21 வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்கு வழங்கப்பட்ட வாக்குரிமை, இலங்கைப் பெண்களது விடுதலைப் போராட்டத்தின் உயர்நிலைப் பெறுபேறாக அமைந்ததோடு இது 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பித்த பெண்களது உத்தியோகம், கல்வி ஆகியவற்றின் விரிவோடு சம்பந்தப்படுவதாயிற்று.

காலனித்துவ நிலையில் வளர்ச்சி பெற்ற முதலாளித்துவச் சூழலில் பெண்கள் பெருந்தோட்டங்களிலும், நகரச்குற்றாடலிலும் செய்திறன்ற வேலைக்காரர்களாக வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டனர். பெண்கள் பார்க்கும் வேறு வேலைகளுக்கு, - விசேடமாக ஆசிரியர், தாதிமார், செயலாளர்கள் போன்ற தொழில்களுக்கு கல்வி முக்கியமானதாகத் தேவைப்பட்டது. 1881இல் பெண்களது கல்வி 3 வீதமாக இருந்தது. ஆனால் 1921இல் அது 21 வீதமாக உயர்ந்தது. பல பெண்கள் உயர்நிலைப் பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டு அவை கனிஷ்ட, சிரேஷ்ட கேம்பிரிட்ஜ் பரீட்சைகளுக்குத் தோற்றுவதற்கு மாணவிகளை அனுப்பிற்று. சில பெண்கள் வியாபாரத்திலும், பொருட்களை வாங்கி விற்பனை போன்றவற்றிலும் ஈடுபட்டனர். இன்னும் அவர்களுள் மிகவும் பணம் படைத்தவர்கள், உதாரணமாக செலிஸ்டிரா டயஸ் போன்றவர்கள் மத்தியதர வர்க்கப் பெண்களின் கல்வியினால் பெரிதும் பயனடைந்தவர்களாவர். (Tampoe 1997)

1890களில் பறங்கிப் பெண்கள் இலங்கை மருத்துவக் கல்லூரிக்கு அனுமதி பெற்று மருத்துவர்களாகத் தேர்ச்சி பெற்றதன் மூலம் பெரும் பாய்ச்சலை ஏற்படுத்தினர். இவர்களில் அலிஸ் டி போயரும், வினி ஃப்ரெட் நெல்லும் மேற்படிப்புக்காக இங்கிலாந்து சென்ற முதல் பெண்களாவர். (Brohier 1994). 1904இல் முதற் சிங்களப் பெண்ணான லூசி டி ஆப்று மருத்துவக் கல்லூரிக்குப் பிரவேசித்ததைத் தொடர்ந்து,

வெறோனா வீரசேகர, மே டி லிவேரா, கதறின் டி சொய்சா ஆகியோர் பிரவேசித்தனர். 1930இல் தான் சட்டக் கல்லூரிக்குப் பெண்கள் அனுமதிக்கப்பட்டனர். 1934இல் இரு பெண்கள் இங்கு பிரவேசிக்கும் வரை பெண் சட்ட மாணவர்கள் இடம் பெறவில்லை. இதற்கிடையில் 1933இல் எலிலின் ஒபேசேகரா (பின்னர் தரணியகல என அழைக்கப்பட்டவர்) எனும் ஒக்ஸ்போர்ட்டில் பட்டம் பெற்ற ஒரு பெண், வழக்குரைஞராக நீதிமன்றத்தில் அனுமதிக்கப்பட்டார். அதேநேரத்தில் இந்தியப் பார்ஸி சமூகத்தைச் சேர்ந்த அவராய் மேத்தா எனும் பெண் 1930களின் ஆரம்பத்தில் வழக்குரைஞராகக் கொழும்பில் கடமையாற்றினார்.

1921இல் கொழும்பு பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டமை ஒரு முக்கிய உடைப்பாக பெண்களுக்கு அமைகிறது. இதற்கு அனுமதிக்கப்பட்ட நான்கு பெண்கள் இதன் மொத்தத் தொகையில் 3.5 வீதமாக இருந்தனர்.¹ ஏற்கெனவே மருத்துவக் கல்லூரியும், சட்டக் கல்லூரியும் இருந்ததால் கொழும்பு பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி கலை, விஞ்ஞானம், மாண்டவியல் ஆகிய துறைகளை மையப்படுத்தி லண்டன் இளமானிப் பட்டங்களை கலைக்கும், விஞ்ஞானத்துக்கும் வழங்கிற்று. 1926இல் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்த பெண்களின் தொகை 15 (4.8 %). இது பின்னர் 1931இல் 33 ஆகவும் (9.3%) 1938இல் 66ஆகவும் உயர்ந்து 10 வீதத்தை எட்டிற்று. அத்தோடு மருத்துவக் கல்லூரிக்குப் பெண்கள் பிரவேசிப்பதும் தொடர்ந்தது. 1928-29களின் பதிவாளர் அறிக்கை, "இவ்வாண்டின் குறிப்பிடக்கூடிய முக்கிய அம்சம் என்னவெனில், பல்கலைக்கழகத்திற்கு அனுமதிக்கப்பட்டவர்களின் அதிகரிப்பு, குறிப்பாகப் பெண் மாணவிகளின் அதிகரிப்பு" என்று கூறுகிறது. 1942இல் 91 பெண்கள் மருத்துவக் கல்லூரிக்கு அனுமதிக்கப்பட்டனர். இவர்கள் மொத்தத் தொகையில் 10 வீதமாவர். இத்தொகையானது, கிரிபமுனேயின் கூற்றின்படி "அதிசயிக்கத்தக்க ஒன்றல்ல". ஆனால் "சமூகத்தில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்ற முகவர்களாக இப் படித்த பெண்களின் மையம் உருவாக்கம்" பெற்றது என்பதே. (1997:35:37)

பெண்கள் உரிமை பற்றிய விழிப்புணர்வின் படிப்படியான எழுச்சி 19ஆம் நூற்றாண்டு முழுவதும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் இடம்பெற்றது. நுன ஹாமினி என்ற ஒரு பெண் கவிஞர் பைபிளை சிங்களத்திற்கு மொழி பெயர்த்திருந்தார். இதை ஒரு ஆண் செய்திருந்தால் கிடைத்திருக்கக் கூடிய பணமோ அதற்கான விருதோ தனக்குக் கிடைக்காதது பற்றி 1840இலேயே எதிர்த்துக் குரல் எழுப்பியிருந்தார். (Denham 1912:425) புகழ்பெற்ற சார்ள்ஸ் லோறன்ஸின் இங்கிலாந்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த மருமகனான அல்ஃரெட் ட்ரைபேர்க் தனது

சகோதரிகள் பிற நாட்டில் படிக்காதது பற்றி 1856இல் கூறுகையில், "ஆண்கள் மட்டும் இலங்கையிலிருந்து பிற நாட்டுக்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்படுவது சரியல்ல என்று நான் நினைக்கிறேன், ஏன் பெண்களும் செல்லக்கூடாது" என்றார். (Roberts 1989: 62)

20ஆம் நூற்றாண்டின் திருப்பத்தில் பத்திரிகைகள் பெண்களின் வாக்குரிமைகள் அடங்கிய ஏனைய உரிமைகள் பற்றிக் குரல் கொடுத்தன. 1919இல் இலங்கைப் பெண்கள் சங்கத்தால் (இது 1904இல் மேரி றட்ணம் அவர்களால் நிறுவப்பட்டது.) ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட பெண்கள் உரிமை பற்றிய உரையாடலில் (முக்கியமாக அவர்கள் வாக்குரிமை) நான்கு பறங்கிப் பெண்கள் பங்கு பற்றி நிகழ்த்திக் காட்டியதை "அற்புதமாய் இருந்தது" என்று றட்ணம் கூறினார். அக்கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கிய அலெக்ஸாண்டர் ஃபெயாலை என்னும் பிரித்தானிய நாட்டின் நகரசபை உறுப்பினர், இக்கூட்டத்திற்கு " ஒரு பெண்ணே தலைமை தாங்கி இருக்க வேண்டும்" என்று பகிடியாகக் கூறிவிட்டு, இங்கிலாந்தில் பெண்கள் வாக்குரிமை வேண்டும் என்று குரல் கொடுத்த போதும் இலங்கைப் பெண்கள் தமக்குச் சட்ட சபையில் இடம் வேண்டும் என்று குரல் கொடுப்பதற்கான சாத்தியமில்லை என்றார். (Jayawardena 1993: 18)

அவரது கணிப்பீடு உண்மையில் பிழையானதே. இதன் பின்வந்த ஆண்டுகளில் வேறு பெண்கள் அமைப்புக்கள் உருவானதோடு, சமஉரிமை பற்றிய அவர்களது விழிப்புணர்வும் மேலோங்கியது. பெண்கள் கல்வியிலும் உத்தியோகத்திலும் முக்கிய முன்னேற்றம் அடைந்த போதும் அவர்கள் வாக்குரிமையையும் சட்டசபை உறுப்புரிமையையும் இழந்திருந்தனர். இதற்குக் காரணமாக 1920இல் நடைமுறையில் இருந்த கட்டுப்பாட்டு ரீதியான வாக்குரிமை அந்தஸ்து, சொத்துடமை, கல்வித்தராதரம் ஆகியவற்றால் மட்டும் கட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. முழுப் பெண்களையும் அது புறந்தள்ளியே வைத்திருந்தது. இத்தகைய ஒழுங்கீனம், பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்று 1920இல் தொடங்கிய பிரசாரத்திற்குக் காலாக இருந்தது. இத்தகைய போராட்டங்களுக்கு உள்நாடுலேயே பல காரணிகள் இருந்ததோடு, வெளிநாட்டு உதாரணங்களும் இவற்றுக்கு அருட்டுணர்வாக இருந்தன.

வாக்குரிமைக்குக் குரல் கொடுப்போரும்

வாக்குரிமைக்குக் குரல் கொடுக்கும் பெண்களும்

19ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து உலகின் அநேக பகுதிகளில் பெண்கள் வாக்குரிமைக்கான கோரிக்கை பரவத் தொடங்கிற்று எனலாம். 19ஆம்

நூற்றாண்டில் படிப்படியாக ஆண்களுக்கான வாக்குரிமை அதிகரிக்கப் பட்டுக் கொண்டிருந்த போது கத்தோலிக்கர்களுக்கும், யூதர்களுக்கும் (இங்கிலாந்தில்) அரசியல் உரிமை கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்றும், அமெரிக்காவில் அடிமைகள் விடுதலை பெற வேண்டும் என்றும் குரல்கள் பரவலாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த போது,² பெண்கள் வாக்குரிமைக்கான போராட்டம் அமெரிக்காவிலும், ஐரோப்பாவிலும் பரவிற்று. 'வாக்குரிமை வேண்டும்' என்பவர்களின் பிரச்சாரம் இங்கிலாந்தில் முதன் முதலில் பழமைபேண், யாப்பு அமைப்புவாதிகளான பெண்களைக் கொண்ட மிதவாத கிறிஸ்தவ பெண்கள் சங்கத்தினாலும் (WCTU) தேசிய பெண்கள் வாக்குரிமை சங்கத்தினாலும் (NUWSS) முன்னெடுக்கப்பட்டது. பின்வந்த 1914க்கு முற்பட்ட ஆண்டுகளில் கிளர்ச்சியாளர்களான பெண்களின் சமூக அரசியல் சங்கம் (WSPU) வன்முறைப் பாங்கான தீவிர போராட்டத்தை நடத்திற்று. அதனால் அவர்களுக்கு பெண்வாக்குரிமைப் போராளிகளென்ற (Suffragettes) பட்டப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. அதை அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர். தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் கிளர்ச்சியினாலும் அயர்லாந்து தேசியவாதிகளின் சட்டத்தைத் தகர்க்கும் போராட்டங்களினாலும், அருட்டுணர்வு பெற்ற பெண்கள் வாக்குரிமை கிளர்ச்சியாளர்கள், தமது சாவுக்கும், கைதுக்கும், உண்ணாவிரதத்துக்கும் சிறைச்சாலைகளில் கட்டாய உணவூட்டலுக்கும் இட்டுச் செல்லும் தியாகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒத்துழையாமைப் போராட்டத்தினால் "பெரிய அளவில் உலகப் பிரசித்தம்" பெற்றனர். டு புவாவின் (DuBois) கூற்றுப்படி, "கைதுகளாலும் சிறைச்சாலைகளின் கட்டாய உணவூட்டல் நடவடிக்கைகளாலும் பெண்களின் தீவிரப் போராட்டம் உலகெங்கும் வலுப்படுத்தப்பட்டது". (DuBois; 2000: 285-86)

மேற்கில் இருந்த சமூக ஜனநாயகவாதிகள் பெண்களின் வாக்குரிமைக்கு ஆதரவு அளித்த அதே நேரத்தில் இவர்களை விடத் தீவிரமான பெண்களின் புரட்சிக்குழுக்கள் இது பற்றித் தமக்கென ஒரு பார்வையை வைத்திருந்தன. உதாரணமாக பெண்களின் உரிமை பற்றி வியாக்கியானம் புரிந்த அனேக பெண் புரட்சிவாதிகள், பெண்கள் வாக்குரிமைக்கு ஆதரவு அளித்த அதே நேரத்தில் அதன் போதாத்தன்மையைப் பற்றி எச்சரித்தனர். ஜேர்மன் நாட்டு சிளாரா செர்சின் (Clara Zetkin) இது பற்றிக் கூறுகையில், "பூர்ஷுவா பெண்கள் கருதுகிறது போல், பெண்களின் வாக்குரிமை என்பது இத்துடன் முடிந்து விடுகிற ஒரு விவகாரம் அல்ல. இது இறுதிக் குறிக்கோளை அடைவதற்கான போராட்டத்தின் ஒரு கட்டமே." என்றார். இவ்வாறு கூறிய அவர், "சோஷலிசப் பெண்களைப் பொறுத்தவரை, வாக்குரிமை ஒரு முக்கிய

விஷயமல்ல. இதன் தீர்வு மூலம் பெண்கள் சமூகத்தின் வளர்ச்சிப் பாதையில் குறுக்கே நிற்கும் சமூகத்தடைகள் அகற்றப்பட்டு விடும் என்று அவர்கள் நினைக்கவில்லை." என்று மேலும் கூறினார். (Foner- 1984: 98-99)

போலன்ட் நாட்டுப் புரட்சிவாதியான றோலா லக்ஸம்பேர்க் இது பற்றிக் கூறுகையில் "சிம்மாசனத்தில் இருப்பது தெய்வீக உரிமை என்னும் கொள்கை எவ்வளவு பத்தாம்பசலித்தனமானதோ அவ்வாறான செத்துப் போன கடந்த காலத்தின் எச்சமாகவே பெண்களின் அரசியல் உரிமையை மறுக்கும் தன்மையும் நிற்கிறது" என்றார். அவர் 1912இல் இது பற்றிக் கூறுகையில் "இது பூர்ஷுவாப் பெண்கள் தமது வாக்கைப் பழமை பேணுவாதிகளுக்கும் மதகுருமாருக்கும் அளிக்கின்ற விவகாரம் போன்றதல்ல. இது பெண்கள் சமூகமானது தமது வாக்குகளால் சட்டசபையில் ஆட்சி நடத்துவோரைத் தெரிவு செய்வதோடு சம்பந்தப்பட்டதாகும்" (Howard; 1971: 217: 19) என்று கூறினார். ரஷ்ய அமெரிக்கப் பாழாட்சிவாதியான (Anarchist) எம்மா கோல்ட்மானும் இப்பிரச்சினையில் சம்பந்தப்பட்டார். அவர் பெண்கள் வாக்குரிமைக்காகப் போராடும் ஆங்கிலப் பெண்களின் "தியாகத்தையும், மிகவும் உத்வேகம் கொண்ட போர் முனைப்புடைய முறைகளையும் கௌரவித்ததோடு, "இவர்களின் போராட்டமானது உயிரற்றும் முதுகெலும்பற்றும் கிடக்கும் எமது பெண்களுக்கு (அமெரிக்க) உற்சாகத்தைத் தருவதாய் உள்ளது" என்றார். ஆனால், அதேநேரத்தில் அவர் 1918 இல் பிரித்தானியப் பெண்கள் பெற்ற மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்குரிமையைப் பின்வருமாறு விமர்சித்தார்.

"உண்மையான சமத்துவம் பற்றிய அறிவில்லாதவர்களாகவே பெண் வாக்குரிமைவாதிகள் உள்ளனர். அல்லாவிட்டால் இத்தகைய வீரம்மிக்க போராட்டக்காரர்களால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட மாபெரும் முயற்சி எவ்வாறு ஒரு சில சொத்துரிமை உடைய பெண்களுக்கு மட்டும் நன்மைதரக் கூடிய சீரழிந்த சிறிய சட்டவாக்கத்தோடு திருப்திப்படும்?" (Goldman; 1971:59)

பெண்கள் வாக்குரிமை சம்பந்தமாக பிரித்தானியப்- பெண்களால் முன்னெடுக்கப்பட்ட போராட்டங்கள் அது பற்றிய விவாதங்கள், அதற்கு ஆண் தாராளவாதிகள் அங்கு ஆதரவு தந்தமை பற்றிய செய்திகள் எல்லாம் இலங்கையில் உள்ள சகல மொழிப்பத்திரிகைகளிலும் வெளியாகின. உதாரணமாக 1909இல் ஓர் உள்ளூர் பத்திரிகை "பிரித்தானிய பெண்கள் வாக்குரிமையாளர்களின் செயல்கள்" பற்றி வருத்தம் தெரிவித்தது.

இவர்களது "இந்த நடவடிக்கையானது உலகெங்கும் ஆதரவையும் எதிர்ப்பையும் தரும் அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்துகிறது" என்றது. எழுதியவர் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு விட்டதையும், பெண்கள் பல்கலைக்கழகங்களில் பட்டம் பெற்று வெளியேறுவதையும் ஏற்றுக் கொண்ட அதேநேரம் மிதவாதத்தன்மையைக் கடைப்பிடிக்குமாறும் எச்சரித்தார். அதாவது "எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு வரைவு இருக்கிறது" என்று கூறினார். (The Ceylon: 1909 Vol: I)

ஆனால் இங்கே ஒரு வரைவு இருந்ததாக இல்லை. முதலாம் உலக யுத்தத்தின் அழிவுகளுக்கும் பயங்கர அனர்த்தங்களுக்கும் 1931இல் ஏற்பட்ட பொருளாதார மந்தநிலைக்கும் இடைப்பட்ட ஆண்டுகள் மேற்கத்திய பெண்களின் உத்தியோக வழிவகைகள், கல்வி, உடை, நடை, பொதுவிடங்களில் ஆண்களோடு பழகுதல் என்பவற்றில் பலத்த மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியவையாக நிற்கின்றன. இதை மேற்கின் ஜாஸ் (Jazz) யுகம் எனலாம். இத்தகைய அம்சங்களில் பலவற்றை உலகெங்கிலுமுள்ள பெண்கள் -இலங்கை உட்படப்- பின்பற்றினர். முக்கியமாக மத்தியதர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த, பல்கலைக்கழகத்தில் அனுமதி பெற்றவர்களும் புதிய உத்தியோகங்களில் சேர்ந்தவர்களான இவர்கள் திரைப்பட நிகழ்வுகள், நடனங்கள், களரிகள், விளையாட்டு நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவற்றின் காப்பாளர்களாகவும் இருந்ததோடு நாகரிக மினிஉடை தரிப்பவர்களாகவும் குறுந்தலைமுடி அலங்கரிப்போடும் காணப்பட்டனர்.

இத்தகைய புதிய போக்குகளுக்கு இலங்கையில் வாழ்ந்த பிற நாட்டுப் பெண்கள் மட்டும் காரணமாய் இருக்கவில்லை. உள்ளூர் பறங்கி, ஆசிய, ஐரோப்பிய பெண்களும் காரணமாய் இருந்தனர். சில பெண்கள் புத்திஜீவித சாதனைகளில் ஈடுபட இன்னும் சிலருக்கு 'நல்ல காலம்' இருபதுகளிலேயே ஏற்படுவதாய் இருந்தது. மைக்கல் ஒண்டார்ஜி இத்தகைய கோணங்கித்- தனமான, அளவுக்கு மிஞ்சிய முற்பாய்ச்சல்களையே, குறிப்பாக மேல் வர்க்கத்து பறங்கிய சமூகத்துப் பெண்களின் நடத்தைகளையே தனது *Running in the Family*யில் சித்திரிக்கிறார். வாகனமோட்டுதல், நீந்துதல், நடனமாடுதல், குடித்தல், டெனிஸ் விளையாடுதல், விருந்துகளுக்கு, குதிரை ஓட்டப் போட்டிகளுக்கு விரைதல். நுவெரெலியாவுக்கு அதன் பருவகாலங்களில்³ முண்டியடித்துக் கொண்டு செல்லுதல் ஆகிய இவையெல்லாம் ஸ்கொட் ஃபிற்கரரெல்டின் *Great Gatsby*இல் வரும் சூழலையும் அக்காலத்திய Long Island, New York இல் வரும் 'இழந்த பரம்பரையையும்' நினைவூட்டுவனவாய் உள்ளன. இது பற்றி எதிர்க்கருத்துடைய இலங்கையரைப் பொறுத்தவரை, சமவுரிமை, பெண்கள் வாக்குரிமை தொடர்பாக சிங்கள, தமிழ்ப் பெண்கள் பங்கு பற்றியமை

யானது ஒழுக்க ரீதியாக இவர்கள் சீரழிந்து போனதாகவே கருதப்பட்டது. இவர்கள் தலைமுடியை ஒட்டவெட்டி, மினி உடை தரித்து, யாரும் துணையற்று சுற்றித்திரிவதானது, பாரம்பரிய கலாசாரத்தைக் குழிதோண்டிப் புதைக்கும் விவகாரமாகவே சிங்கள, தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் விமர்சிக்கப்பட்டன. உள்ளூர் பெண்கள் வாக்குரிமைவாதிகளை நையாண்டி செய்யும் பாணியில் மேற்குலகில் புதுயுகப் பெண்களைக் குறிப்பதற்கு பாவிக்கப்பட்ட சொற்கள், இலங்கைப் பத்திரிகைகளில் தாராளமாகவே பாவிக்கப்பட்டன. ஆசியாவிலும், ஆபிரிக்காவிலும் ஜனநாயக உரிமைகளுக்காகவும், சுயாட்சி அதிகாரத்திற்காகவும், காலனித்துவம் மானியமுறை ஆகியவற்றிலிருந்து விடுதலை பெறுதல் ஆகியவற்றுக்காகவும் போராட்டங்களில் ஈடுபட்டிருந்த இயக்கங்கள், பெண்கள் உரிமை சம்பந்தமான பிரச்சினைகளையும் தம் கைக்கெடுத்துக் கொண்டன. 1907இல் பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டில் பெண்கள் வாக்குரிமைக்கான போராட்டங்கள் இடம்பெற்றன. அதைத் தொடர்ந்து சீனாவிலும், ஈரானிலும் 1911இலும் 1912இலும், இந்தியாவில் 1917லும், யப்பானிலும், எகிப்திலும் 1924இலும் வாக்குரிமைக்கான போராட்டங்கள் இடம்பெற்றன. இத்தகைய போராட்ட நடவடிக்கைகள் அரசியல் ரீதியான பிரக்ஞை கொண்டிருந்த இலங்கைப் பெண்களையும் தூண்டுவனவாய் இருந்தன. குறிப்பாக இந்தியப் பெண்களின் போராட்டம், விசேடமாக காந்தியின் ஆதரவாளரான சரோஜினி நாயுடுவின் பாத்திரம் மிகுந்த அருட்டுணர்வை இவர்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்திற்று.

1917இல் சரோஜினி நாயுடுவும் மார்கிரட் கசின்சும் அவர்களோடு சேர்ந்து பெருந்தொகையினரான பெண்கள் கூட்டமும் பெண்கள் வாக்குரிமை சம்பந்தமாக வைஸ்ரோயைச் சந்தித்து தமது கோரிக்கைகளை முன் வைத்தனர். 1919இல் இங்கிலாந்தில், சீர்திருத்தங்களுக்காகவும் பெண்கள் வாக்குரிமை தொடர்பாகவும் கூடிய சுயாட்சி கோரும் ஒன்றியத்தின் தூதுக்குழுவில் சரோஜினி நாயுடுவும் அங்கம் வகித்தார். 1919இல் இந்தியத் தேசிய கொங்கிரஸ் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவது, யாப்புச் சீர்திருத்தம் ஆகியவற்றுக்கு ஆதரவு தந்து மாநில சட்டசபைகளிடம் அவை பற்றிய தீர்வை எடுக்குமாறு விட்டது. இதன் பிரகாரம் 1921இல் மெட்ராஸ் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளித்த முதல் மாநிலமாக இருப்பதோடு 1926இல் பெண்கள் மெட்ராஸ் சட்டசபைக்கு செல்வதற்கான உரிமையை வழங்கியதாகவும் இருக்கிறது. இதன் பெறுபேறாய் டொக்டர் முத்துலக்ஷ்மிரெட்டி என்பவர் முதன் முதலில் தெரிவானார்.

இலங்கையில் 20ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் மூன்று தசாப்தங்களிலும் பெண்கள் பிரச்சினை பற்றிய விவாதங்கள், கிராமப் பகுதிகளில் இருந்த (குலாங்கன சமித்தி) பெண்கள் சங்கங்கள் உள்ளடக்கிய எல்லா மட்டங்களிலும் இடம் பெற்றன. இக்காலங்களில் பல்வகைப் பெண்கள் சஞ்சிகைகள் சிங்களத்தில் வெளியாகின.⁴ 1932இல் பியசீலி குசுமா என்னும் ஆசிரியரைக் கொண்டு வெளியான வனிதா என்னும் சஞ்சிகை, படித்த ஆணின் பேனைக்கும், படிப்பறிவில்லாத பாமர மனிதனின் கத்திக்கும் பலியாகும் பெண்களை விடுவிக்கும் நோக்கோடு வெளிவந்தது. (de Silva: 1999 August 24). கொழும்பு பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியின் மாணவர் சங்கமும் பெண்கள் உரிமைக்காகக் குரல் கொடுத்ததோடு 1924இல் "ஆண்களோடு பெண்களுக்கும் அரசியல் உரிமை வழங்கப்பட வேண்டும்" என்னும் பிரேரணை சம்பந்தமாக வாதிட்டது. (Kiribamune :1997:63) வாக்குரிமை பற்றிய வாதங்கள் அடிக்கடி இலங்கைப் பத்திரிகைகளில் இடம் பெற்றன. அத்தோடு டொக்டர் நல்லம்மா முருகேசு என்பவரால் பெண்கள் வாக்குரிமைக்குச் சார்பாக கொணரப்பட்ட ஒரு பிரேரணை 1919இல் இலங்கை தேசிய கொங்கிரஸின் முதல் அமர்வின் போது நிறைவேற்றப்பட்டது. பின்னர் 1925இல் மல்லிகா குலங்கனா சமித்தியைச் சேர்ந்த அக்னேஸ் டி சில்வாவாலும், அஸலின் தோமஸாலும் கொணரப்பட்ட, "வரையறுக்கப்பட்ட வாக்குரிமை இந்த நாட்டு பெண்களுக்கும் விரிவாக்கப்பட வேண்டும்." என்ற பிரேரணை மீண்டும் தேசிய கொங்கிரஸினால் நிறைவேற்றப்பட்டது. (Handbook of Ceylon National Congress 1928: 714)

இவ்விவாதத்திற்கான ஆரம்பப் பங்களிப்பு, ஹில்லா குலரத்ன, பற்றிக் குலரத்னாவின் ஆங்கிலேய மனைவியான வெஸ்டர் புறூக் ஆகிய இரு கல்வியாளர்களினால் செய்யப்பட்டது. 1922இல் ஹில்லா குலரத்னாவால் எழுதப்பட்ட 'எங்கள் தேசிய வாழ்க்கையில் பெண்களுக்கான இடம்' என்ற கட்டுரையில் அவர், பெண்கள் தாம் மேற்கொண்ட முன்னைய வாழ்க்கைக்கு மாறான ஏதாவதொரு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டால், அது பற்றி ஆண்கள் ஒரு சொற்றொடர் பாவிப்பது வழக்கமாகி விட்டது என ஏளனமாகக் குறிப்பிட்டார்.

"பெண்களுடைய இடம் வீட்டில்". இது அவர்களது விவாதத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வராவிட்டால் அவர்கள் "அன்புக்குரிய பெண்ணே, வீட்டு வேலையை விட்டுவிட்டு நீ ஏன் வாக்குப் போட வேண்டும் அல்லது வேறு ஏதாவது விளையாட வேண்டும்? உனக்கு நன்றாகத் தெரியும்: தொடட்டிலை ஆட்டும் கைதான் உலகை

ஆள்கிறது என்று. ஆகவே உனக்கு இதைவிட வேறு என்ன வேண்டும்?" என்பார்கள். இங்கே விஷயம் முடிந்து விடுகிறதாக அவர்கள் எண்ணுகிறார்கள். இந்த ஆண்கள் உணராது போவது என்னவெனில், பெண்களது இடம் வீடு தான் என்றால் அது ஆண்களுடையதும் தான் என்பதையே. ஏன், தனித்தனி இல்லங்களை ஒரு நாடு கொண்டதாய் இல்லையா? நாட்டிற்கு முக்கியமானவையாகப்படும் விஷயங்கள் எல்லாம் வீடுகளைக் கொண்டுள்ள ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் முக்கியமானவையல்லையா? (Young Lanka, 26 Feb. 1922)

இதற்கெதிரான பார்வை பொன்னம்பலம் இராமநாதனால் முன் வைக்கப்பட்ட பழமைபேண் கருத்து: "நாங்கள் பெண்களைத் தனியாக விட்டு விட வேண்டும்... அவர்களுடைய வாழ்க்கை முழுவதும் வீட்டிற்கே அர்ப்பணிக்கப்பட வேண்டும்... கடவுளின் ஒழுங்கு எந்த விதத்திலும் குலைக்கப்படக் கூடாது. அது சரியான முறையில் பின்பற்றப்பட வேண்டும்" என்பதாக இருந்தது. அவர் கூறினார்: "பெண்களின் வாக்குரிமைக்குத் தங்களிடம் ஏதாவது எதிர்ப்பு உண்டா?" என்ற கேள்வி என்னிடம் கேட்கப்பட்டது. அதற்கு நான் ஆம் என்றேன். காரணம் நாங்கள் இல்லத்தின் தூய்மையில் அக்கறை கொண்டவர்கள்." (Hansard 1928:1785) இக்காலத்தில் பொது இடங்களிலும் தனியிடங்களிலும் சமூகத்தில் பெண்களின் இடம், ஜனநாயகம், எதிர் மரபு போன்ற இத்தகைய விவாதங்கள் அடிக்கடி இடம்பெற்றன.

தொழில் இயக்கத்தில் பெண்கள்

பெண்களின் வாக்குரிமைக்கான முக்கிய ஆதரவு, அவர்களுக்கு 1920இலிருந்து தொழிற்சங்க இயக்கத்திலிருந்தும், தீவிரவாத அரசியல் பிரிவுகளிடமிருந்தும் வந்தது. பெண்களின் வாக்குரிமைக்கும், அமெரிக்காவின் அடிமைகளது பிரச்சினைக்கும் இருந்த தொடர்பு போல், இலங்கையில் தொழில் வர்க்கமும் தொழிற்சங்க உரிமைகளும், அரசியல் உரிமை, ஜனநாயக நிறுவனங்கள் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவித்து, அதில் ஆண்களும், பெண்களும் பங்கு பற்றலைக் கோரி நின்றது. டு புவா (Du Bois 2000:285) கூறுவது போல், பிரித்தானியாவில் இடம்பெற்ற தீவிரவாதத் தன்மைமிக்க வாக்குரிமைக்கான தந்திரோபாயங்களும் "தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் இருந்து கடன்

வாங்கப்பட்டதே." பெண்களின் தீவிரம் மிக்க வாக்குரிமைவாதிகளால் பெண்களின் சமூக அரசியல் சங்கம் (WSPU) அமைக்கப்பட்ட போது, அதன் ஆரம்ப அழுத்தங்கள் "பொதுமக்கள் கிளர்ச்சி, தொழிலாள வர்க்க அமைப்பு, தொழிற்கட்சியுடனான அரசியல் இணைவு ஆகியவற்றையே முதன்மைப்படுத்தியது. இலங்கையில் தொழிற்சங்க இயக்க நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களுக்கு பிரித்தானியாவின் உதாரணங்கள் மிகுந்த முக்கியத்துவம் மிக்கவையாக அமைந்தன. அதனால் தான் டு புவா (2000: 284) "சர்வதேச ரீதியான பெண்கள் வாக்குரிமை இயக்கத்தில் பிரித்தானியா வாக்குரிமைப் போராளிகளின் சில அம்சங்கள் பொதுவரலாற்றுப் பிரக்ஞையைத் தோற்றுவிக்கிறது" என்கிறார்.

1922இல் தீவிரவாதியான ஏ.ஈ.குணசிங்கவினால் தலைமை தாங்கப்பட்ட இலங்கையில் நிகழ்ந்த பொது வேலை நிறுத்தத்தில் பெண் தொழிலாளர்கள் மிகத் தீவிரத் தன்மையோடு பங்காற்றினர்.⁵ இன்னும் பல மத்தியதர வர்க்கத்துப் பெண்கள், அவர்களின் கணவன்மார்களின் ஆற்றுப்படுத்தலில், ஏ.ஈ.குணசிங்காவும் ஏனையவர்களும் அமைத்த இலங்கைத் தொழிற்கட்சியில் உறுப்பினர்களாக மாறினர். பின்வருவோரை அது உள்ளடக்கியிருந்தது: அக்னேஸ் டி சில்வா, இவரது கணவரான ஜோர்ஜ் டி சில்வா, தொழிற்சங்கத் தலைவரான ஏ.ஈ.குணசிங்காவுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவராய் அக்காலத்தில் இருந்தார், டொக்டர் நல்லம்மா வாகீஸ்வர ஐயர். (விவாகத்திற்கு முந்திய பெயர் முருகேசு) இவர் (தோட்டத் தொழிற்சங்கவாதியான தனது கணவரோடு இணைந்து) தனது பெரும்பகுதி நேரத்தை ஏழை மக்களோடு கழித்தார். ஏ.ஈ.குணசிங்கா வின் மனைவியான கரோலின் குணசிங்கா, குணசிங்காவின் நெருங்கிய ஆதரவாளர்களில் ஒருவரான நிச்சாட் டி சில்வாவின் மனைவி திருமதி டி சில்வா, ஆத்மீக சபை உறுப்பினரும் கல்வியாளருமான (ஆங்கிலேயர்) ஆன் எலிசபெத் பிறலர்ன், ஈவாவும் ஜெனி பெர்னாண்டோவும் மற்றும் மட்வின் ஜயவர்த்தனா (மருத்துவர் தாதித் தொழில் பார்த்தவர்) ஆகியோர் உள்ளடங்குவர். (Jayawardena 1986)

மேற்படி மத்தியதர வர்க்கத்துப் பெண்கள், நகரத்திலும் தோட்டப் பகுதிகளிலும் வாழ்ந்த தொழிலாளர்களில் அக்கறை காட்டியமையும், இலங்கைத் தொழிற்கட்சியிலும், இலங்கைத் தொழிலாளர் சங்கத்திலும் அங்கத்தவர்களாய் இருந்தமையும் ஒருவித அந்தர நிலையை ஏற்படுத்தியதைக் காணக் கூடியதாய் இருந்தது. 'மதிப்புக்குரிய' பெண்கள் கூட இத்தகைய பிரச்சினைக்குரிய விஷயங்களில் தம்மை இணைத்துக் கொள்ளத் தொடங்கியுள்ளனர் என்பதற்கு இவர்கள் வாழ்வு எடுத்துக் காட்டாகும். அவர்கள் மக்களோடு இணைந்ததோடு மட்டும் நிற்காமல்

தங்களுக்கான அமைப்புக்களை நிறுவவும் பொதுக் கூட்டங்களை நடாத்தவும் தமது கோரிக்கையை முன் வைக்கவும் தைரியமுற்றிருந்தனர்.

பெண்களின் வாக்குரிமைக் கோரிக்கை *

டொனமூர் ஆணைக்குழு இலங்கை வந்து இரண்டு வாரத்தின் பின்னர், 1927 டிசம்பர் 7ஆம் திகதி இலங்கைப் பெண்களின் வாக்குரிமைச் சங்கம் (WFU) உருவாக்கப்பட்டது. பெண்கள் வாக்குரிமைக்கான பிரச்சாரம் பற்றிய அக்னேஸ் டி சில்வாவின் நினைவு கூரல்கள், எவ்வளவு தூரம் அவர்கள் அன்றைய சமகால ஆண்களின் ஆதரவில் தங்கியிருந்தனர் என்பதை வெளிக்காட்டுகிறது. "எனது கணவர் போன்ற நலன் விரும்பிகளின்" ஆலோசனைப்படி, பெண்கள் டொனமூர் ஆணைக் குழுவிற்குத் தமது கோரிக்கைகளை ஒரு வேண்டுகூல் பத்திரவடிவில் சமர்ப்பிப்பது முன்னெடுக்கப்பட்டது. அக்னேஸ் டி சில்வாவும் அவரது நண்பியும், ஆற்றல்மிக்க அமைப்பாளருமாகிய நீல் குணசேகராவும் இதற்காதரவான கையெழுத்து வேட்டையில் இறங்கினர். பெண்களின் இயக்கத்திற்கு அனுதாபம் காட்டுபவர்களிடமிருந்து கையெழுத்துப் பெற்றுத் தம் கோரிக்கையை உறுதிப்படுத்துகின்ற போக்கே இது. இதில் முதல் கையெழுத்திட்டவர் அம்மணி டயல் பண்டாரநாயக்கா (Russell 1981:56-57). ஆனால் கையெழுத்துச் சேகரிப்பது ஒரு இலகுவான வேலையாக இருக்கவில்லை. அக்னேஸ் பின்வருமாறு சொல்கிறார்: -

சில இடங்களில் எங்களைத் திரும்பிப் போகும்படி வந்த வழியைக் காட்டி விட்டனர். சில பெண்களின் கணவன்மார் கையெழுத்து-வதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். அப்படியிருந்தும், ஓய்வொழிச்சலற்ற நிக்ஷோ வண்டி ஓட்டத்தின் பின்னரும், அயராது முயற்சியின் பின்னரும் நாங்கள் பல்வகைச் சமூகத்தையும் சாதிகளையும் சேர்ந்த பெண்களின் கையெழுத்துக்களைப் பெறுவதில் வெற்றி பெற்றோம். (மேலது - 57)

இன்னொரு தடையையும் அவர்கள் அந்த நேரத்தில் தாண்ட வேண்டியிருந்தது. அதாவது பொதுக் கூட்டம் ஒன்றைக் கூட்டுகின்ற வேலையே அது.

வயதுபோன பழமை பேண் சமூகத்தைச் சேர்ந்த பெண்கள் இக்கூட்டத்தில் சமூகமளிப்பதை ஒழுக்கக்கேடான ஒன்றாகக்

கருதினர். ஆகவே நாங்கள் கையெழுத்திட்டாத பின்வரும் வாசகங்கள் தரித்த அறிவிப்புப் பிரசுரங்களைப் பொது மக்களுக்கு அனுப்பி வைத்தோம். "பெண்களுக்கான வாக்குரிமை: பெண்கள் தோழமைச் சங்க மண்டபத்தில் பெண்களுக்கான ஒரு பொதுக் கூட்டம் 7ஆம் திகதி டிசம்பர் 1927இல் நடைபெறவுள்ளது. எதிர்வரும் தேர்தலில் பெண்கள் வாக்குரிமையை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள எத்தகைய நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும் என்பது பற்றித் தீர்மானிக்கும் கூட்டம். எல்லோரையும் அன்புடன் அழைக்கிறோம்." அறிவித்தல் பிரசுரங்களில் யாரால் இக் கூட்டம் கூட்டப்படுகிறது என்பதற்கான பெயர் எதுவும் இல்லாததனால் அதை அறிய ஆவலால் தூண்டப்பட்ட பெருந்தொகையான பெண்களும், ஆண்களும் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்தனர். அம்மணி பண்டாரநாயக்க தலைமை தாங்கினார். அது உண்மையில் ஒரு சிவப்பு எழுத்து நாளாகவே இருந்தது. ஓர் பெரிய முன்னெடுப்பாகவே அமைந்தது. பல் சமூகத்தைச் சேர்ந்த பெண்கள் ஒரே குரலில் தம் கோரிக்கையை முன் வைத்தனர். (மேலது)

அக்னேஸ் டி சில்வா இது பற்றி மேலும் கூறுகையில் "பத்திரிகையாளரின் வேடிக்கை இரசனையின் மத்தியில் கொங்கிரஸின் செயலாளர்களான எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்காவும், ஆர்.எஸ்.எஸ்.குணவர்த்தனாவும் உதவியும் உற்சாகமும் தந்திருக்காவிட்டால் அவர்களது கூட்டம் அவ்வளவு வெற்றியைச் சந்தித்திருக்க முடியாது" என்றார். இருந்த போதும் பல அங்கத்தவர்கள் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் (WFU) கோரிக்கைகள் வெற்றி பெறும் என்பதில் தொடர்ந்தும் சந்தேகம் கொண்டவர்களாகவே இருந்தனர். அனேக பெண்கள் பத்திரிகைகளுக்கும், சஞ்சிகைகளுக்கும் (குறிப்பாக சிங்களப் பத்திரிகைகளுக்கு), "பெண்கள் வாக்குரிமை கொடுக்கப்படுவதற்கு இன்னும் தகுதி பெறவில்லை" என்றும், "எல்லா விதத்திலும் அவர்கள் பலவீனமானவர்களன்றும்", "அவர்கள் இன்னும் கலைகளிலோ புத்ததர்மம் பற்றிய அறிவிலோ நல்ல தேர்ச்சி பெறவில்லை" என்றும் எழுதினர். இன்னும் இக்கடிதம் "நகர வாழ்க்கைக்குப் பழக்கப்பட்ட" சில பெண்கள் தம்மை வாக்களிப்பதற்குப் பதிவு செய்து கொண்டாலும் "மரபு ரீதியான ஒழுக்க வாழ்க்கையின்படி ஆற்றுப்படுத்தப்பட்ட பெண்கள் எவரும் இவ்வாறு செய்ய முன்வர மாட்டார்கள்" என்றும் எச்சரித்தது. (ஆசிரியருக்குக் கடிதம் பகுதியில், லிவி ஜயவர்த்தனா எழுதியது. லக்மின, மே 12 1927)

வாக்குரிமைக்கான ஒரு சங்கம் அமைக்கப்பட்ட போவது பற்றிய அறிவித்தல் பகிரங்கப்படுத்தப்பட்ட போது, எல்லா வகையான சமூகங்களிலுமிருந்து வந்த பல்வகை அரசியல் கருத்துக் கொண்டிருந்த அரசியல்வாதிகளினால், இச்சங்கத்தின் அமைப்பாளர்கள் ஆச்சரியப்படும் வகையில் கண்டனத்துக்குள்ளானார்கள். (Metthananda 1981: 69-70) அடிக்கடி வெளிக்காட்டப்பட்ட இது பற்றிய விமர்சனம் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது: "பெண்கள் இதற்கான கல்வியறிவு பெற்றிருக்கவில்லை. அவர்களுக்கு அரசியல் அனுபவம் இல்லை. இதில் பங்கெடுத்துக் கொள்வதால் அவர்களது குடும்பக் கடமைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டு விடும். இத்தகைய (அரசியல்) பொறுப்புக்களை தாங்குவதற்குரிய மனப்பக்குவம் அவர்களுக்கில்லை. (மேலது 70-72, Ceylon Daily News: 11 August; 1927, 12 Jan. 1927. Ceylon Independent: 16 Dec. 1927) பல்வகை அரசியல்வாதிகளின் பயத்திலும் அவதியிலும் சூல் கொண்ட ஆச்சரியம் தரும் வகையான எதிரணியினரின் விமர்சனங்கள் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் (WFU) தலைவர்களை, அவர்களுக்கெதிராக முன் வைக்கப்பட்ட வாதங்களுக்கு சரியான பதில் தரும் எதிர்வாதங்களை முன்வைத்துத் தமது நிலைப்பாட்டைத் தெளிவுபடுத்தப் பணித்தது." (1981: 69)

பெண்கள் வாக்குரிமைக் கிளர்ச்சிக்குச் சமாந்தரமாக, "மனிதபக்குவம்" அடைந்த எல்லா மக்களுக்குமான வாக்குரிமை அளிக்கப்பட வேண்டுமென்ற இயக்கத்தை, அக்னேஸ் டி சில்வாவின் கணவரான ஜோர்ஜ் டி சில்வா பிரதான தொழிற்சங்கவாதியான ஏ.ஈ.குணசிங்காவின் தூண்டுதலோடு முன்னெடுத்தார். இவ்வாக்குரிமைக் கோரிக்கையானது கல்வியறிவு, பண்பலம், அந்தஸ்து என்பவற்றை முன் வைத்துச் செயற்படவில்லை. மாறாக ஜோர்ஜ் டி சில்வாவும், குணசிங்கவும் இலங்கை தேசிய கொங்கிரஸை ஆக்கிரமித்திருந்த உயர்சாதி, உயர் வர்க்க அங்கத்தவர்களால் தமக்கிழைக்கப்பட்ட எதிர் மனச்சாய்வாலும் அவமானத்தாலும் பாதிக்கப்பட்டதன் விளைவாக, இத்தகைய ஏற்றத்தாழ்வை சட்டசபையிலிருந்து களையும் நோக்கோடு சகல மக்களுக்குமான இவ்வாக்குரிமை இயக்கத்தை முன்னெடுத்தனர்.

இதேவேளை, பழமை பேண்வாதிகளோ பரந்த ஜனநாயகத்தைப் பேணுகின்ற வாக்குரிமைக்கு எதிராக நின்றனர். (Russell 1981: 52) இவர்களில் மதிப்புக்குரிய பொன்னம்பலம் இராமநாதன் போன்ற அரசியல்வாதிகளும் உள்ளடக்கப்படுவர். இவர்களின் கருத்துப்படி, சகலருக்குமான வாக்குரிமை என்பது " பன்றிகளின் முன் முத்தை விதைப்பது போன்ற" செயலாகும் எனச் சொல்லப்பட்டது. இவர்களோடு இலங்கை தேசிய கொங்கிரஸிலிருந்து 1924-25இல் வெளியேறிய கண்டி

மகாஜன சபாவின் எல்லா அரசியல்வாதிகளும் இன்னும் டி.எஸ்.சேனநாயக்கா, டொக்டர் டபிள்யூ. ஆர்.டி.சில்வா, டி.மி.ஜயதிலக்கா, ஏ.மகாதேவா ஆகியோரும் அடங்குவர்.

பெண்கள் வாக்குரிமை சம்பந்தமாகவும் அபிப்பிராய பேதங்கள் எழுந்தன. மார்கல் பெர்னாண்டோவை உள்ளடக்கிய பிற்போக்கு யூனியனிஸ்ட் கட்சி, "மிக கச்சிதமான முறையில்" பெண்கள் வாக்குரிமைக்கு எதிராக நின்றது. இன்னும் இதை எதிர்த்தவர்களாக நின்றவர்கள் பழமைபேண்வாதியான பறங்கி இனத்தைச் சேர்ந்த ஜி.ஏ.எச்.விலியும், மலே சமூகத்தைச் சேர்ந்த பிரதிநிதிகளுமாவர். பெண்களின் வாக்குரிமைக்கு சார்பாக ஏ.ஈ.குணசிங்காவினாலும் ஜோர்ஜ் டி சில்வாவினாலும் ஆற்றுப்படுத்தப்பட்ட கிளர்ச்சியாளர்கள், இன்னும் எஸ்.தலநாயக்கா, சி.டபிள்யூ.டபிள்யூ. கன்னங்கரா (காலி), ஏ.பி.தம்பையா, வடபகுதி யாழ்ப்பாண இளைஞர் கொங்கிரஸ், புரட்சிவாதியான எச்.ஆர்.ஃபிரீமன் என்னும் ஆங்கிலேயர், கொழும்பு இளைஞர் கொங்கிரஸ் ஆகிய சகல தரப்பினரும் இருந்தனர்.

பெண்கள் வாக்குரிமை சம்பந்தமாக பலமான ஆதரவு, வடமாகாணத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய சட்டசபை உறுப்பினரான எஸ்.ராஜரத்தினம் அவர்களிடமிருந்தே வந்தது. அவர் இந்தியாவில் பெண்கள் பிரதிநிதித்துவம் அடைந்திருந்த முன்னேற்றத்தை இலங்கையோடு ஒப்பிட்டு, "இங்கே (இலங்கை சட்டசபையில்) ஒரு பெண் அங்கத்தவர் தானும் தங்கள் கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கில்லை" என்றார். மேலும் அவர் கூறுகையில் "ஏன் நாங்கள் இலங்கையிலுள்ள பெண்களை அடிமைகளாகவோ, அல்லது அரை அடிமைகளாகவோ பாவிக்க வேண்டும்? அவர்களுக்குரிய வாக்குரிமையைக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதை நாங்கள் உணர வேண்டும். அத்தோடு அவர்கள் தங்கள் வாக்கை நியாயமாகவே பாவிப்பார்கள் என்பது எமக்குத் தெரிய வேண்டும் என்றார். (Hansard; Vol.III, 1928: 1722)

காலனித்துவ நாடுகளில் இலங்கையே முதன் முதலில் வாக்குரிமை பெற்ற சாதனைக்குரிய நாடாகும். யாப்பு சீர்திருத்தம் தொடர்பாக செயற்பட்ட டொனமூர் கொமிஷனுக்குத் தலைமை தாங்கிய பிரபு டொனமூர், தொழிற்கட்சிப் பிரதிநிதியான டொக்டர் டறமொன்ட் ஷீல்ஸ் என்பவரோடு சேர்ந்து, 30 வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்கும் 21 வயதுக்கு மேற்பட்ட ஆண்களுக்கும் வாக்குரிமை அளிக்கப்பட வேண்டுமென 1928இல் சிபார்சு செய்தார். டொக்டர் டறமொன்ட் ஷீல்ஸ் தான் சகலருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய பிரதான பிதாமகர் ஆவார். சகலருக்கும் வாக்குரிமை வழங்க வேண்டும் என்று

குரல் கொடுத்து வந்த ஏ.ஈ.குணசிங்காவுடன் நல்முறையில் இயங்கும் உறவை இவர் பேணி வந்தார். (de Silva 1981: 54). மேலும் இங்கிலாந்தில் உள்ள பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்க வேண்டும் என்கின்ற போக்கிற்கு ஆதரவாக இருந்த டொக்டர் ட்றமொன்ட் ஷீல்ஸ், இலங்கைப் பெண்களும் இவ்வாறு உரிமை பெற வேண்டும் என்பதால் அவர்களை உற்சாகப்படுத்துபவராய் இருந்தார். உள்ளூர் சட்டசபையில் சகலருக்குமான வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்னும் பிரச்சினை, பரந்தளவு விவாதிக்கப்பட்டதால் பலர் தமது மனதை மாற்றிக் கொண்டு 21 வயதுக்கு மேற்பட்ட சகலருக்கும் வாக்குரிமை வழங்க வேண்டும் என்பதில் ஆதரவு தந்தனர். 1929இல் பிரித்தானிய தொழிற்கட்சி அரசின், குடியேற்ற நாடுகளின் செயலாளராக இருந்த ஃபேபியன் சோஷலிஸவாதியான சிட்னி வெப் என்பவர் இதற்கு ஒப்புதலை வழங்கினார்.

இதற்கு முன்னர், பிரதேசம், இனத்துவம் அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டு கல்வியும் செல்வமும் உடையவர்களுக்கு வாக்குரிமையும், சட்டசபைத் தேர்தலில் நிற்பதற்கான தகைமையும் இருந்தது. ஆனால் சகலருக்குமான வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டதன் பின்னர் 1924இல் 205,000 ஆக இருந்த வாக்காளர் தொகை 1931இல் 1500,000 ஆக உயர்ந்தது. 1931ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் நடைபெற்ற தேர்தலுக்குப் பின்னர், (லண்டன் உள்ளூர் பிரதேச சபையின் மாதிரியில்) இலங்கை சட்டசபை உருவாக்கப்பட்டது. இதில் பிரதேச தொகுதிவாரியாக 50 பேர் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். 8 நிம்மன அங்கத்தவர்களையும் 3 உத்தியோகஸ்தர்களையும் இது உள்ளடக்கிற்று. 1931இல் இடம்பெற்ற இத்தேர்தலில் பெண் அங்கத்தவர்களெவரும் இடம் பெறவில்லை. ஆனால் இதுவே சகலருக்குமான வாக்குரிமை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு பெண்கள் அளித்த வாக்குகளையும் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட முதல் ஆட்சி நிர்வாக சபையாகும்.

பெண்களுக்கும் வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்படும் விவகாரம் நடைமுறைக்கு வந்ததன் காரணம் மிகத் தெளிவானது. முதலில் இது மிகவும் காலந்தாமதிக்கப்பட்டதாகக் காணப்பட்டது. டொனமூர் கொமிஷன் பெண்கள் வாக்குரிமை சம்பந்தமாக 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் நடத்திய போராட்டங்களையெல்லாம் கண்ணாடாகக் கண்டு அனுபவித்திருந்தது. கூடவே 1928 அளவில் இங்கிலாந்தில் 30 வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்கான வாக்குரிமை அளிக்கப்பட்டு, ஒரு தசாப்தத்தையும் கடந்திருந்தது. இன்னும் பால்நிலைச் சமத்துவம் பற்றிய விவாதங்கள் பெரிதளவு கதைக்கப்பட்ட காலமும் இதுவாகும். மேலும் ஏனைய காரணங்களுக்காக பெண்களுக்கான வாக்குரிமை அளிக்கும்

விவகாரத்தில் ஒப்பீட்டளவில் இலங்கைப் பெண்கள் இந்தியப் பெண்களை விட எழுத்தறிவிலும் கல்வியிலும் எவ்வளவோ முன்னேற்றம் பெற்றிருந்த போதிலும் இந்தியப் பெண்கள் வாக்களிக்கும் உரிமை பெற்றிருந்தனர். இவ்விவகாரத்தில் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கம், பெண்களைப் பாதிக்கும் பல சமூகக் காரணிகள் தொடர்பாக அவர்களது குரல் கேட்கப்பட வேண்டும் என்று முன்வைத்த விவாதமும் இவர்களுக்குச் சார்பாகச் செவிசாய்க்கச் செய்தது. (Metthananda 1981:72)

ஆனால் இது பற்றிய இறுதி ஆய்வு, பெண்களுக்கான வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டதற்கான காரணத்தை தாராள ஜனநாயகத்தின் ஒரு பகுதியாகவே காண்கிறது. இது 19ஆம் நூற்றாண்டில் வளர்ச்சி பெற்ற முதலாளித்துவத்தோடும் அதிலிருந்து வெளிக்கிளம்பிய சொத்துச் சேகரித்த ஆனால் ஜனநாயக உரிமையற்ற வர்க்கத்தினரோடும் தொடர்புபட்டது. இலங்கையில் பெண்கள் நடத்திய வாக்குரிமைக்கான போராட்டமானது இதற்கு முன்னர் ஆண்கள் முன்வைத்த பூர்ஷுவா கோரிக்கைகளில் ஒன்றான பிரதிநிதித்துவத்துக்கான உரிமைப் போராட்டத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக இருந்தது.

முடிவுக் குறிப்புகள்

1. அந்நால்வரும் பின்வருமாறு:- செல்வி.பி.சோமகாந்தி (திருமணஞ் செய்வதற்காக அங்கிருந்து சென்றவர்), லோறல் தம்பிமுத்து (பின்னர் காசிநாதர், B. Sc. Economics 1925), டொறோதி அங்கி (B. A. Arts 1925), ஏர்னஸீன் டி சில்வா - இவர் 1925இல் இறந்து போனார். (Kiribamune 1997: 38.9.)

2. அமெரிக்காவிலிருந்த அனேகமான பெண்கள் வாக்குரிமைக்கான செயற்பாட்டாளர்கள், அமெரிக்காவில் நிலவிய அடிமைத்தனத்தோடு இதைத் தொடர்புபடுத்தினர். பெண்கள் வாக்குரிமைக்கான செயற்பாட்டாளர்களும் அடிமைத்தனத்தை ஒழிக்கப் போராடியோரும் அடிக்கடி இணைந்தே செயற்பட்டனர். 1869இல் அமெரிக்க மாநிலமான வியோமிங் (Wyoming), பெண்களுக்கு வாக்குரிமையை வழங்கிற்று. அதை ஏனைய மாநிலங்களும் பின்பற்றின. நியூசிலாந்து 1893இல் பெண்களுக்கு வாக்குரிமையை வழங்கிற்று. பின்லாந்து 1906இலும் நோர்வே 1913இலும், 30 வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்கு இங்கிலாந்து 1918இலும் வழங்கிற்று.

3. கேகாலையில் உள்ள கல்நாவ தோட்டப் பகுதியே (மைக்கல் ஒண்டாச்சி

எழுதுகிறார்) அவர்களின் விருந்து வைபவங்களுக்கு அடித்தளமாகும். டெனிஸ் போட்டியின் பின்னர் 20 அல்லது 30 பேர் கார்களை நோக்கி விரைவார்கள். ஆண்கள் ஏற்கெனவே குடிபோதையில் இருந்ததால் பெண்கள் கார்களை ஓட்டினர். இத்தகைய விருந்து கூடல்கள் ஒண்டாச்சி குறிப்பிடுவது போல் 20களின் முடிவுவரை நீடித்தது. அத்தோடு அவரது பாட்டியார் கூறியதை அவர் பின்வருமாறு மேற்கோள் காட்டுகிறார். 20கள் "விசித்திரமானதாகவும், ஒரே அலுவல் நிறைந்ததாகவும் இருந்ததால் நாங்கள் எந்நேரமும் களைப்படைந்திருந்தோம். (Ondaatje 1984: 41.45.47)

4. சந்திரா டி சில்வா (1999:24) பல பெண்கள் சஞ்சிகைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். லக்ககன ஹகன, (1921) என்னும் சஞ்சிகை நறிக்ஷகாமி சங்கத்தால் வெளியிடப்பட்டது. வனிதார்த தாயனி (1916) காலியிலுள்ள பெண்கள் வட்டத்தால் வெளியிடப்பட்டது. இன்னும் குலாகனசிறி, வீரமாதா, சிறீகாந்தா போன்றவை ஏனையவையாகும்.

5. குணசிங்கவின் வலிந்துதவும் பெண்கள் அணி ஹுணுப்பிட்டியவைச் சேர்ந்த எமலியா ஹாமியையும் உள்ளடக்கியிருந்தது. இவர் ட்றாம் போக்குவரத்து வேலை நிறுத்தத்தின் போது, அதன் கொம்பனி உரிமையாளரான செட்ரிக் பெளஸ்ரட் என்பவருக்கு பாம்பினால் மாலையிட்டார். இவ்வாறே பிரிட்டிஷ் நிறுவனமான ஹெய்லேஸ் ஹரிஸன் குறொஸ் ஃபிட் நிறுவனத்தில் வேலை பார்த்த பவிஸ்தினா ஹாமியும், எம்மி நோனாவும் செய்தனர். இவர்களில் கொழும்பு வனாத்தமூலையைச் சேர்ந்த இசபெல்லாஹாமி மிகவும் பிரபலம் மிக்கவராவார். 1929இல் நடந்த ட்றாம் சேவை வேலை நிறுத்தத்தின் போது, அதில் ஊர்வலங்களில் பங்கு பற்றியும், கூட்டங்களில் பேசியும் போராட்டத்தில் முன்னின்று உழைத்தார். அவர் குணசிங்கவின் தீவிர ஆதரவாளராக இருந்ததோடு 1931இல் நடந்த மாநகரசபைத் தேர்தலின் போதும் சட்டசபைத் தேர்தலின் போதும் வீடுவீடாகச் சென்று அவர் சார்பில் வாக்குக் கேட்டவராவார். இவரது தீவிரத் தன்மையின் காரணத்தால் இவரைக் "காப்டன்" என அழைத்தனர்.

6. இதன் பெரும்பகுதி டி அல்விஸில் (1988) இருந்து எடுக்கப்பட்டதாகும்.

அம்மணி டெய்சி பண்டாரநாயக்கா
பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத் தலைவி.

1931இல் லாஹூரில் இடம்பெற்ற ஆசிய பெண்கள் மாநாடு
வலமிருந்து நான்காவதாக இருப்பவர்
அம்மணி டெய்சி பண்டாரநாயக்கா.

ஹில்ல்டா குலரத்னாவும் அவரது கணவன் பற்றிக் குலரத்னாவும் (Courtesy: Maya Senanayake)

ஃபுளொறிடா விஜயக்கோன்: பெண்கள் அரசியல் சங்கத்தின் தலைவி.
(From Sir Gerald Wijeyekoon, Recollections, 1951 இல் இருந்து பெறப்பட்டது)

ஜோர்ஜ் டி சில்வா குடும்பத்தோடு பெண்கள் வாக்குரிமை சங்கத்தின் இணைச் செயலாளரான அக்னேஸ் டி சில்வா (1928).
முன் வரிசையில் இருப்பவர் மார்சியா அனில். தாயாருக்கு அருகில் நின்று கொண்டிருப்பவர் மினற் டி சில்வா (Minnette de Silva, The Life and Work of an Asian Woman Architect இல் இருந்து பெறப்பட்டது)

டொக்டர் றட்ணம் தனது இரண்டு பிள்ளைகளோடு காணப்படுகிறார்.
றொபின் றட்ணமும் ஹெலன் றட்ணமும் (பின்னர் குணசேகர என அழைக்கப்பட்டவர்) 1920களில்.

பெண்கள் உரிமைகளுக்காகப்
போராடிய
லீலாவதி அசெரப்பா.

பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின்
இணைச் செயலாளர்
நெல்லி குணசேகரா.

இலங்கைப் பெண்கள் அணிதிரள்கின்றனர்

பெண்கள் வாக்குரிமை பற்றிக் கூறுவதானால் அதற்கு ஆதரவாக வழமையாகத் தரப்படும் வாதங்களையும் பால் ரீதியான சமத்துவம் பற்றிய கருத்தையும் புறந்தள்ளிப் பார்க்கும் போது நாம் நல்ல வதிவிடத்தின் தேவை, பிள்ளை நலன் பேணுதலின் அபிவிருத்தி, மருத்துவத்தாதி வேலை, குழந்தைப் பேற்றுக்கு முந்திய சேவைகள் என்பவற்றாலேயே கவரப்பட்டுள்ளோம். இவற்றுக்கான தீர்வில் பெண்களின் அக்கறையும் உதவியும் தனியான பெறுமதி மிக்கவையாக அமையும்... அண்மைக்காலம் வரை கிழக்கிலுள்ள பெண்களின் நிலை, அரசியல் சக்தியைப் பயன்படுத்துவதற்கு தோதானதாக இல்லாவிட்டாலும் அந்த நிலை மிக வேகமாக மாறிக் கொண்டு வருவதாக உள்ளதோடு பெண்களுக்கு வாக்குரிமை கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்னும் கோரிக்கை ஏராளமான இலங்கைப் பெண்களின் பிரதிநிதிகளால் எமக்கு விடுக்கப்பட்டும் உள்ளது.

-1928இல் பிரபு டொனமூர் தலைமையில் இலங்கை யாப்பு தொடர்பாக செய்யப்பட்ட விஷேட ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை

வரலாற்று முக்கியத்துவம் மிக்க பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் (WFU) ஆரம்பக் கூட்டம் 1927 டிசம்பர் 7ஆம் திகதி கொழும்பில் நடைபெற்றது. இது கிறீன் பார்க்கிலுள்ள பெண்கள் தோழமைச்சங்க மண்டபத்தில் இடம் பெற்றது. அடுத்த நாள் வெளியான இது பற்றிய விரிவான பின்வரும் பத்திரிகைச் செய்தியானது சமகாலப் பத்திரிகைத் தொழில், அன்றைய அவசரத்தன்மை, அன்றைய சூழல், எவ்வாறு விவாகமான பெண்கள் கணவனின் பெயரால் அழைக்கப்பட்டனர் என்பவை பற்றியெல்லாம் காட்டுவனவாய் உள்ளது. (Times of Ceylon, 7 Dec.1927)

இலங்கைப் பெண்கள் - வரையறுக்கப்பட்ட வாக்குரிமைக்காகக் கோரிக்கை - அரசாங்கத்திற்கு அறிக்கை - நேற்றைய சுவாரஸ்யம் மிக்க ஸாதுக் கூட்டம்

பெண்கள் வாக்குரிமைப் பிரச்சினை தொடர்பாகக் கலந்துரையாட-
பெண்கள் தோழமைச் சங்கத்தின் மண்டபத்தில் நேற்று இடம் பெற்ற
கூட்டத்தில் அனேகமாக இலங்கையிலுள்ள சகல சமூகத்தவரும்
பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டனர். திருமதி ஈ.ஆர்.தம்பிமுத்து
இதுபற்றிக் கூறுகையில் எதிர்வரவிருக்கும் சீர்திருத்தங்களின் கீழ்
பெண்களின் வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதை
உறுதிப்படுத்துகின்ற வகையில் இலங்கைப் பெண்கள் ஐக்கியப்பட
வேண்டும் என்பதோடு இந்தச் சங்கத்தையும் 'பெண்கள்
வாக்குரிமைச் சங்கம்' என்றும் அழைக்க வேண்டும் என்றும்
அழுத்தினார். திருமதி ஈ.டி.சில்வா இதை வழிமொழிந்ததோடு இத்
தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. பின்வரும் உத்தியோகத்தர்கள்
தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

தலைவர்:	அம்மணி டெய்சி பண்டாரநாயக்கா.
துணைத்தலைவர்:	திருமதி டபிள்யூ. ஏ.டி சில்வா, திருமதி ஈ.ஆர்.தம்பிமுத்து.
பொருளாளர்:	திருமதி. ஏ.சி. ஜி. விஜயக்கோன்.
செயலாளர்கள்:	டொக்டர் நல்லம்மா வாகீஸ்வர ஐயர், திருமதி ஜோர்ஜ் டி சில்வா, திருமதி டி. எம். குணசேகர
செயற்குழு:	டொக்டர் மேரி றட்ணம், திருமதி சி. எச். இசட் பெர்னாண்டோ, திருமதி டபிள்யூ. எருஸ். இலங்கக்கோன், திருமதி ஏ. இ. குணசிங்க, திருமதி சி. எச். ஜொலிஃபி, திருமதி கொப்பன்ஸ்ரன் டயஸ் பண்டாரநாயக்க, செல்வி. ஐ. ஹோன்பி, திருமதி ஈ. ஓ. ஃபெல்சிங்க, திருமதி லயனல் டி ஃபொன்சேகா, திருமதி ஆர். கிறெனியர், திருமதி லயனல் டி சில்வா, செல்வி வயலட் பாவா, திருமதி ஐ. டேவிட், திருமதி எம். ஏ. அருளானந்தன், திருமதி ஆர். எஸ். எஸ். குணவர்த்தனா, திருமதி ரி. எச். வேதவனம்.

ஒரு பொது நோக்கம்

டொக்டர் றட்ணம் எல்லாச் சமூகங்களையும் சேர்ந்த இலங்கைப்
பெண்கள் அனைவரும் வாக்குரிமையை வென்றெடுப்பதன்
நோக்கோடு ஒன்றுபட்டுள்ளனர் என்று பிரகடனப்படுத்தினார்.

எல்லோரும் இந்தப் பொது நோக்கை முன்னெடுப்பதற்கு
இணைய வேண்டும். பொது விஷயங்களில் பெண்கள் அக்கறை
காட்ட வேண்டிய காலம் தொடங்கி விட்டதென்றும் அவர் உற்சாகப்-
படுத்தினார். உலகெங்கும் உள்ள பெண்கள் பொது விஷயங்களில்
பங்கெடுப்பதற்கு முன் வந்து கொண்டிருக்கின்றனர். காரணம்
அவர்கள் வீடு தான் தமது அக்கறைக்குரிய இடம் என்பதை
உணராததால் அல்ல. அவர்கள் வீடு தான் தமது அக்கறைக்குரிய
முதலாவது இடம் என்பதை உணர்ந்ததாலேயே, அவர்கள் தமது
அக்கறையை விசாலிக்க வேண்டும். பிள்ளைகளை உடைய
பெண்கள் தமது பிள்ளைகளை வீட்டில் மாத்திரம் கவனிப்பது
மட்டுமல்ல, அவர்களைப் பாடசாலைக்கு அனுப்ப வேண்டும்,
கூடவே இலங்கையின் கல்வி முறையில் அவர்கள் அக்கறை எடுக்க
வேண்டும். மேலும் அவர்கள் தாம் வாழும் நகரத்தின்
ஆரோக்கியத்திலும் சுகாதார நிலைகளிலும் அக்கறை காட்ட
வேண்டும். பெண்களையும் அவர்கள் வசிப்பிடங்களையும்
பிள்ளைகளையும் சுற்றிப் பலதரப்பட்ட பிரச்சினைகள் உள்ளன.
அத்தோடு மற்றவர்களின் பிள்ளைகளையும் அவர்கள் கவனத்தில்
எடுக்க வேண்டும். சேரிகளிலும் நகரப்புறங்களிலும் தம்மைவிடக்
குறைந்த நிலையில் வாழும் பிள்ளைகளை நோக்கியும் அவர்கள்
ஆதரவுக் கரம் நீள வேண்டும்.

எவ்வாறு உலகெங்கிலுமுள்ள பெண்களையும்
கொழும்பிலுள்ள பெண்களையும் பிள்ளைகள் நலன் பேணும்
வேலைகள் அற்புதமான முறையில் இறுக ஆட்கொண்டுள்ளன
என்கிற நினைவு பெண்கள் அக்கறை அகன்ற விடயங்களில்
விழிப்படைந்துள்ளது என்பதையும் அது நிச்சயமாக அவர்களின்
அக்கறைக்குரிய விஷயம் என்பதையும் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.
இந்நாட்டிலுள்ள பல சட்டங்கள் பெண்களோடும், பிள்ளைகளோடும்
தொடர்புடையனவாக இருப்பதால் நிச்சயமாக அவர்கள் அது பற்றித்
தம் கருத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டியவர்களாய் உள்ளனர் என்பதே
சரி.

ஓர் ஒப்பந்தம்

முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் டொக்டர் றட்ணம் இலங்கைக்கு வந்த போது பெண்களுக்கென எந்த அமைப்பும் இருக்கவில்லை. எவ்வாறு பெண்கள் தமது அக்கறைகளை அகலித்துக் கொண்டனர் என்பதைப் பார்க்கும் போது சுவையாகவே உள்ளது. அத்தோடு பெண்கள் பொது விஷயங்களில் தமது குரல்களை எழுப்ப வேண்டும் என்பதற்கான காலம் வந்து விட்டதென்றும் அவர் நம்பினார். சொல்லப் போனால் பெண்கள் ஆரம்பத்தில் கற்றுக் குட்டிகளாக இருந்து நிறையக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய நிலையில் இருந்தனர். எல்லோராலும் இன்றைய இந்தப் பொதுக் கூட்ட நடவடிக்கை உட்பட எமது பல நடவடிக்கைகளும் விமர்சிக்கப்படும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் எல்லோரும் ஆரம்பத்தில் தவறுகள் விட்டனர் என்றே சொல்ல வேண்டும். (Times of Ceylon 7 Dec. 1927)

டொக்டர் றட்ணமும், அன்றைய காலத்திலிருந்த ஏனையவர்கள் போல வயது எல்லை, சொத்துடமை, கல்வி, சம்பளம் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட பெண்கள் வாக்குரிமையானது "முதலில்" சில தராதரங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என நம்பினார். அவர் பின்வருமாறு கூறினார்:

வயதெல்லை என்பது 25 ஆக இருக்க வேண்டும் என்று ஆலோசனை தரப்பட்டது. சொத்துடமை ரூபா 10,000 ஆகவும் எழுத வாசிக்கத் தெரிந்த எளிய கல்வியறிவும் இருக்க வேண்டும். சம்பளம் பெறுவோர் மாதம் 100 ரூபா பெறுபவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

வேறு தராதரங்களாகப் பிரித்தானிய ராஜ்ஜியத்தின் எப் பல்கலைக்கழகத்திலாவது பட்டம் பெற்றவர்கள், இலங்கை மருத்துவ சட்டக்கல்லூரிப் பட்டதாரிகள், இன்னும் முதல் தர வகுப்பில் சித்தியடைந்த பயிற்றப்பட்ட ஆசிரிய சான்றிதழ் கொண்டவர்கள் இதில் உள்ளடக்கப்படலாம் எனப் பிரேரிக்கப்பட்டது. சிலர் இத்தராதரங்கள் மிகவும் கூடிவிட்டதாகச் சொன்னார்கள். இதன் தரத்தைக் குறைத்து இன்னும் பெருந்தொகையானோரை உள்ளடக்குவது சாத்தியம் எனச் சொல்லப்பட்டது. அவரின் கருத்துப்படி ஆரம்பத்தில் நன்கு கல்வி பயின்ற பெண்களுக்கு

வாக்குரிமையை வழங்கி, பின்னர் இதனை ஏனையவர்களுக்கும் விசாலிக்கலாம் என்பதே. (மேலது)

டொக்டர் றட்ணம் முடிவுரையாக அரசியல் மட்டங்களிலுள்ள எல்லாத் துறைகளிலும் பெண்கள் பங்குபற்ற வேண்டும் என்ற நம்பிக்கையைத் தெரிவித்தார். "எங்களுக்குத் தேவை பெண்கள் வாக்குரிமை அளிப்பதற்கான உரிமை பெறுதலும் அவர்கள் உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கும் இன்னும் சட்டசபைக்கும் எதிர் காலத்தில் தெரிவு செய்யப்படும் நிலையும் வரவேண்டும் என்பதே". (பெருங் கைதட்டல்) (மேலது)

முதலாவது பெண்களுக்கான வாக்குரிமைக் கூட்டம் மிக முக்கியமான ஒன்றாகும். ஆனால் டொக்டர் சத்தியவாகீஸ்வர ஐயர் குறிப்பிட்டது போல், பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தினால் அண்மையில் கொண்டு வரப்பட்ட இலங்கைப் பெண்களின் வாக்குரிமையும் ஏனைய உரிமைகள் பற்றிய பிரச்சினைகளும் புதிய விவகாரங்கள் அல்ல. அவர் தனது பேச்சில் ஆண்களின் இது பற்றிய விமர்சனங்களுக்கு பதில் அளித்தார். கூடவே அவர்களின் "வீரம்மிக்க" ஆதரவைக் கோரியதோடு பொன்னம்பலம் இராமநாதன் "உண்மையில் ஓர் பொறாமை பிடித்த கணவனாக இருக்க வேண்டும்" என்று பகிடியும் விட்டார்.

டொக்டர் சத்தியவாகீஸ்வரஐயர் குறிப்பிடுகையில், பெண்கள் வாக்குரிமை சம்பந்தமாக மக்கள் மனங்களில் சில தப்பெண்ணங்கள் புகுந்துள்ளன என்றும், இப்போது தான் இலங்கைப் பெண்கள் தமக்கு வாக்குரிமை கேட்கத் தொடங்கியுள்ளார்கள் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. உண்மையில் 1919இல், அறிவும் தீர்க்க தரிசனமும் கொண்டவரான சேர்.பி.அருணாசலத்தின் தலைமையில் தேசிய கொங்கிரஸ் தொடங்கிய போது, பெண்கள் வாக்குரிமைப் பிரச்சினை முன்னெடுக்கப்பட்ட போது, தான் அதை முன்மொழிந்ததாகவும், அது மிகுந்த உற்சாகத்தோடு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதாகவும், இவ்வாறு ஏனைய தீர்மானங்களும் கொங்கிரஸின் ஒவ்வொரு அமர்வுகளிலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகவும் கூறினார். அண்மைக் காலத்தில் தான் கொங்கிரஸ் தனது கொள்கைகள் பலவற்றை மாற்றி விட்டதாகவும், தனக்கு இவற்றில் உடன்பாடில்லை என்றும், ஆயினும் பெண்கள் வாக்குரிமை பற்றிய கொள்கையில் அது இன்னும் தமக்கு கை கொடுக்கும் வகையில் இருப்பது மகிழ்ச்சியைத் தருவதாகவும் அவர் கூறினார்.

அன்றொருமுறை திரு. ஜி. ஏ. விலி அவர்கள் கூறுகையில், இலங்கைப் பெண்கள் வாக்குரிமை பெறுவதற்குத் தகுதியானவர்கள் அல்ல. ஏனெனில் அவர்கள் அது பற்றிக் கேட்கவில்லை என்றும் இப்போதும் கூட அவர்கள் அதைக் கேட்கவில்லையென்றும் கூறினார். அப்படியானால், டொக்டர் வாகீஸ்வர ஐயர் தெரிய விரும்புவது என்னவெனில், இலங்கைப் பெண்கள், கீழைத்தேய இந்து முகமதிய பெண்கள்- வீட்டு ஜன்னல்களையும் கதிரைகளையும் உடைத்து விட்டு வெறியாட்டம் ஆடுவதைத் தான் விலி விரும்புகிறாரோ என்னவோ! பெண்கள் தமது நம்பிக்கையை ஆண்களின் வீரமிக்க செயலில் வைத்துள்ளனர். இப்பொழுது அவர்கள் கொங்கிரஸ் அமைப்பைக் கேட்பது என்னவெனில் அவர்கள் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றி பெண்களுக்கே உரித்தான உரிமையைப் பெறுவதற்கு உதவ வேண்டும் என்பதையே. இலங்கை சுயாட்சி கோரிய போது, பெண்கள் ஆண்களோடு இணைந்து அவர்களது வேலையைக் கொண்டு நடாத்துவதற்குக் கேட்கப்பட்டனர். அண்மையில் நடந்த தமிழ் மாநாட்டில் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற தீர்மானம் முன் வைக்கப்பட்டது. அப்போது ஒரு இளைஞர் புகுந்து அதற்கெதிராகச் சன்னதமாடியிருக்காவிட்டால் அதீர்மானம் ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கும். அதன் பின்னர் 70 வயதுடைய வணக்கத்துக்குரிய பிரபு, பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கினால், பெண்ணினத்தின் தூய்மை, தராதரம், அறிவு, கற்பு எல்லாம் மறைக்கப்பட்டு விடும் என நினைத்தார். உண்மையில் அந்த இளைஞனும் அந்த வணக்கத்துக்குரிய பிரபுவும் பொறாமையுடைய கணவன்மாரே. (மேலது)

கீழே பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் (WFU) கூட்டத்திலிருந்து சில முரண்கைகள் தரப்படுகின்றன. இது அக்னேஸ் டி சில்வா (திருமதி ஜோர்ஜ் டி சில்வா)வோடும், பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவது "பன்றிகளின் முன் முத்தை வீசுவது போலாகும்" என்று கூறிய சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் ஆகியோரோடும் சம்பந்தப்பட்டது. அக்னேஸ் டி சில்வா, எதிரான முற்கற்பிதம் கொண்ட ஆண்கள் (அவர்கள் தான் உண்மையில் பன்றிகள்) பெண்களை "கல்வியறிவற்றவர்கள்" என்றும் "அறியாமைக்" குரியவர்கள் என்றும் கூறியதை வெகுவாகச் சாடியதோடு பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளிப்பது, அவர்கள் சிறந்த ஆண்களை "எவ்வாறு தெரிவு செய்வது என்பதை அறியத் தரும்" என்றார்.

திருமதி ஜோர்ஜ் டி சில்வா பின்வருமாறு கூறினார். " கல்வியறிவு அற்றவள்" என்ற ஒருத்தியாக சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். டிக்கன்ஸ் நாவலில் வரும் திருமதி ஜெலிபியை பெண்கள் பின்பற்றி தமது வீட்டைத் தெய்வீக அரசியலுக்கு ஒதுக்க விரும்பவில்லை.¹ அவர்களுக்கு வேண்டியதெல்லாம் மூன்று வருடத்திற்கோ, ஐந்து வருடத்திற்கோ ஒரு தடவை தமது வாக்கை அளிப்பதற்கான உரிமையே. உலகில் உள்ள ஒவ்வொரு நாகரிகம் பெற்ற நாடும் வழங்கிய பெண்களது உரிமையை, உலகில் உள்ள சில நாடுகள் தர மறுத்து பெண்மையை அவமதித்த பட்டியலில் இலங்கையும் ஏன் சேர வேண்டும்? பெண்கள் ஆண்களின் சமதைகள் என்பதை நிரூபித்து விட்டனர். அவ்வாறு இருக்கையில் சில குறுகிய மனமுடைய சுயநலவாதிகள் பெண்களைக் "கல்வியறிவற்றவர்கள்" என்று சொல்லும் போது ஏன் பேசாது இருக்க வேண்டும்? தமிழ்ப் பிரபு "பன்றிகளின் முன் முத்தை வீசுவது" பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். ஆனால் அவர் மறந்து போனது என்னவெனில் அந்தக் கணத்தில் பன்றிகளாய் இருப்பவர்கள் ஆண்களே என்பதையே. நல்ல முத்துக்களை ஆண்கள் கூட, அதாவது அவற்றை வீட்டுப் பொருட்களாகவும், கொண்டு திரிகின்ற சொத்துக்களாகவும் எண்ணுகின்ற ஆண்கள் கூட நொருக்கி விட முடியாது. இந்த நாட்டின் அரசியல் வாழ்க்கையை, மக்கள் நினைப்பது போல் பெண்கள் அவ்வளவு அறியாதவர்கள் அல்ல. நாளாந்த வாழ்க்கையில் ஆண்கள் எதிர் கொள்ளும் 101 பிரச்சினைகளிலிருந்து மீள்வதற்கு உதவ அவர்களுக்கு அறிவிருப்பதோடு எவ்வாறு நல்ல ஆண்களைத் தெரிவு செய்யலாமென்றும் அவர்களுக்குத் தெரியும். அனேகமான ஆண் வாக்காளர்கள், கல்வியறிவின்மையால் தேர்தலின் போது தமது வாக்குச் சீட்டுக்களைப் பழுதாக்கி விடுகின்றனர்.

அப்படியிருக்கையில் புத்தியறிவற்ற, கல்வியறிவற்ற பெண்கள் மேல் மாத்திரம் இந்தக் கறையை ஏன் பூச வேண்டும்? இந்தக் கறையை இல்லாமல் செய்வது அவர்கள் கடமை. கூட்டுறவே நாட்டினதும் அரசாங்கத்தினதும் வேண்டுகூறாக இருக்கிறது. ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்குமிடையே அறிவு ரீதியில் ஏற்படும் கூட்டுறவைவிடப் பலமானது வேறு எதுவாக இருக்க முடியும்? (மேலது)

ஆரம்பக் கூட்டத்தின் பின்னர் ஒரு மாதங்கழித்து பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கம், (WFU) யாப்புச் சீர்திருத்த ஆணைக்குழுவின் முன், தோற்ற இருப்பதையிட்டு உற்சாகம் ஓங்கப் பெற்றிருந்தது.

ஆணைக் குழுவினரைச் சந்தித்தல்

பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கம் டொனமூர் ஆணைக்குழுவினரைச் சந்திக்கும் நோக்கம் கொண்டு ருக்கவில்லை ஆயினும், அவர்களின் சார்பில் ஜோர்ஜ் டி சில்வா- அவரது மனைவியான அக்னேஸ் டி சில்வாவின் கூற்றுப்படி - ஆணைக்குழுவினரோடு "கூட்டாகவும், தனியாகவும், உத்தியோக ரீதியாகவும், உத்தியோகப்பற்றற்றும் கதைத்ததன் பேரில், பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தை (WFU) ஆணைக்குழு 1928 ஜனவரி 11ஆம் திகதி சந்திக்க ஏற்பாடாயிற்று. அக்னேஸ் டி சில்வாவின் உண்மையான உற்சாகம் மிக்கதான நினைவு கூரல், இச்சரித்திர முக்கியத்துவம் பெற்ற நிகழ்வை இவ்வாறு கூறுகிறது:

இதன் பின்னர் தான் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தைச் சேர்ந்த பெண்கள் பெரும் உணர்வு நிலைப்பட்ட நிலைக்குள்ளாகினர். இந்நாட்டின் மிகுந்த அறிவுடையவர்கள் சந்தித்த ஆணைக்-குழுவினர் முன் நாம் எவ்வாறு முகம் கொடுக்கப் போகிறோம்? ஆயினும் நாம் ஒரு குழுவொன்றை அமைத்து சமூக சேவைச் சீர்திருத்தங்கள் பற்றி என்ன சொல்ல வேண்டும் என்பது பற்றித் தீர்மானித்தோம். நாம் போராளிகள் போன்ற மனநிலையில் சென்று கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்கு உணர்வு மயப்பட்ட நிலையில் பதில் அளித்தோம். நாம் தயாரித்துச் செல்லாத எந்தக் கேள்விக்கும் நான் நேரத்திற்குப் பொருத்தமான பதிலை வழங்கினேன். அத்தகைய ஒன்று என் நினைவுக்கு வருகிறது. பிரபு டொனமூர் நாங்கள் தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் பெண் தொழிலாளிகளான இந்தியப் பெண்களுக்கும் வாக்குரிமை அளிக்கப்பட வேண்டுமென்று விரும்புகிறோமா என்று கேட்ட போது " நிச்சயமாக அவர்களும் பெண்கள் தான். நாங்கள் எல்லாப் பெண்களும் வாக்குரிமை பெற வேண்டும் என்றே விரும்புகிறோம்" என்றேன். (Russell 1981: 57-58)

அம்மணி டெய்சி பண்டாரநாயக்கவும் ஃபுளொறிண்டா (திருமதி A.C.G.) விஜயகோனும் வராமையால், பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கம்

நெல்லி (திருமதி D.M) குணசேகராவின்¹ தலையில் டொனமூர் ஆணைக்குழுவைச் சந்திக்கச் சென்றது. பிரபு டொனமூர் முன்னிலையில் அக்னேஸ் டி சில்வா, உணர்வுபூர்வமாகப் பதிலளித்த போதும் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கம் ஆணைக்குழுவுக்கு கையளித்த ஞாபகப்படுத்தல் பத்திரத்தில், பெண்களுக்கான வாக்குரிமை, பாடசாலையை விட்டு விலகும் சோதனைச் சான்றிதழ்களுக்கு சமமான தராதரம் உடையவர்களுக்கே வழங்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருந்தது. (Metthananda 1981: 69). முப்பது வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளிக்கலாமென டொனமூர் கொமிஷன் தமது பரிந்துரையை பகிரங்கப்படுத்திய போது, "எங்களுடைய அதிகூடிய எதிர்பார்ப்புக்கும் அப்பாலான வெற்றி" என அக்னேஸ் டி சில்வா கூறினார். (Russell: 1881: 58). 1928இல் தனது இரண்டு மகன்மாரான மார்சியா, மினேர் டி சில்வா ஆகியோரோடு, இங்கிலாந்து சென்ற அக்னேஸ், டொனமூர் கொமிஷன் பரிந்துரைக்கு பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் ஆதரவு திரட்ட முயன்றார். பின்னர் இவரது கணவரும், ஏ.ஈ.குணசிங்கவும் இவரோடு சேர்ந்து கொண்டனர். அவர்கள் சுயாட்சியினதும் வயது வந்தோருக்கான வாக்குரிமையினதும் அவசியம் பற்றியும் தொழிற்கட்சியின் பாராளுமன்றக் குழுவினருக்கு எடுத்துரைத்தனர். (மேலது 59-60)

பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தைச் சேர்ந்த பெரும்பாலானோர் வெளிநாட்டுக்குச் சென்றதோடு இங்கிலாந்தில் தொழிற்கட்சியுடனும் பெண்கள் அமைப்புக்களுடனும் தொடர்புகள் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். அத்தோடு வாக்குரிமைக்காகப் போராடும் பிற நாட்டவர் அடிக்கடி இலங்கைக்கு வருகை தந்தனர். பெண்கள் உரிமைக்காகக் குரல் கொடுக்கும் பழமைபேண்வாதியான பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கங்களின் தேசிய சங்கத்தைச் சேர்ந்த (NUWSS) மிலிசென்ற் கர்றட் ஃபெளவ்செற் (Millicent Garrett Fawcett - 1847-1929) இலங்கைக்கு வந்தார். அவர் 1929இல் "அரசியலில் பெண்கள் இடம்" பற்றி பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தில் சொற்பொழிவாற்றினார். இக்கூட்டத்திற்கு அம்மணி டெய்சி பண்டாரநாயக்கா தலைமை தாங்கினார். (Ceylon Daily News: Jan, 1929). பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கங்களின் தேசிய சங்கத்தினது மிகவும் புகழ் பெற்ற தலைவர்களில் ஒருவராக ஃபெளவ்செற் திகழ்ந்தார். இச்சங்கம் பெண்கள் வாக்குரிமை பெறுவதற்கு யாப்புமுறை வழியைப் பின்பற்றியது மட்டுமல்லாமல் பெண்களது அரசியல் சமூக சங்கத்தின் பெண்ணிலை-வாதிகள் (WESPU) முதலாம் உலகப் போரின் போது கைக்கொண்ட அமைதிவழிப் பாதையையும் எதிர்த்தது. யுத்தமுயற்சிகளுக்கு ஃபெளவ்செற் ஆதரவாக இருந்ததோடு பெண்கள் இதன் மூலம் பெறுமதி மிக்க

பிரஜைகள் என்பதும் நிருபணமாகும் என்றார். (Eustance et al., 2000 :13). 1929இல் பேர்லின் நகரில் இடம்பெற்ற பெண்கள் வாக்குரிமைக்கான சர்வதேச கூட்டணியின் மாநாட்டின் போது, நெல்லி குணசேகராவே வாக்குரிமைக்கான பெண்கள் சங்கத்தின் பிரதிநிதியாகக் கலந்து கொண்டார். அவர் லண்டனில் உள்ள பெண்கள் விடுதலை ஒன்றியத்தில் உரையாற்றிதோடு பிரபல பெண்கள் வாக்குரிமைப் போராளியான எமிலின் பெத்விக் லோறன்ஸ் என்பவரால் அறிமுகப்படுத்தி வைக்கப்பட்டார். (SLNA File)

பெண்கள் வாக்குரிமை சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகள், பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் எழுத்துக்களாலும், பத்திரிகைகளுக்கு அளித்த பேட்டிகளாலும், அதற்கெதிராக முன் வைக்கப்பட்ட விவாதங்களுக்கு இவர்கள் கொடுத்த சவால்களாலும், எப்போதும் உயிர்த்துவமுடையனவாய் இருக்கச் செய்யப்பட்டன. (பின்னிணைப்பு அ வைப் பார்க்கவும்) ஃபுளொறின்டா விஜயக்கோன் 1928இல் பின்வருமாறு கோரினார்.

"அனேகமானவர் பெண்கள் அரசியலில் ஈடுபட்டால் தமது வீட்டுப் பணிகளை மறந்து விடுவர் என பெரிதாக வாய்க்கு வந்தபடி பேசுகின்றனர். ஆனால் சட்டசபையில் இடம்பெறும் தேசிய ரீதியான முக்கியத்துவம்மிக்க விவாதங்களில் பெண்களின் ஆலோசனையின்மையின் குறைபாடு துலாம்பரமாகத் தெரிகின்றது." (Ceylon Daily News: 24 July, 1928)

1929இல் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் முதலாவது வருடாந்தக் கூட்டம் (மீண்டும் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்த) அம்மணி டெய்சி பண்டாரநாயக்கவின் தலைமையில் கூடிய போது, அவர் சங்கத்தின் ஒருவருட வேலைகள் பற்றியும் பெண்கள் வாக்குரிமை தொடர்பான சாதனை பற்றியும் தெரிவித்தார். சிலர் வாக்குரிமை பெறப்பட்டதோடு சங்கத்தின் வேலை முடிந்து விட்டதாக நினைக்கின்றனர். ஆனால் அவரோ இது தான் சங்கத்தின் ஆரம்பம் என்றார். இனி அடுத்ததாக இருப்பது, பெண்கள் புத்திபூர்வமாக வாக்களிப்பதற்கான அறிவைப் புகட்டுவதே முக்கியம் என அழுத்தினார். "பெண்களும் வாக்கும்" என்ற பிரசுரம் ஒன்றை, பெண்களின் வாக்குரிமைச் சங்கம் மூன்று மொழிகளிலும் பிரசுரித்து, பெண்கள் மத்தியில் பிரச்சாரத்தை முன்னெடுப்பதற்குத் திட்டம் போடப்பட்டது. (Ceylon Daily News : 21 Jan. 1929) 1930 செப்ரெம்பரில் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கம் பொதுக் கூட்டம் ஒன்றை வைத்து,

பெண்கள் தங்களை வாக்காளர்களாகப் பதிவு செய்து கொள்ளல் வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்திற்று. அங்கே முக்கிய பேச்சாளர்களாக நெல்லி குணசேகராவும், ஹில்லா குலரத்னாவும் பங்கெடுத்துக் கொண்டனர். (Ceylon Daily News: 1 Sep. 1930)

இன்னும் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கம், தமது கோரிக்கைகளை சர்வதேச மயப்படுத்தவும் பிறநாட்டுத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும் எடுத்த முயற்சியின் விளைவாக, அம்மணி டெய்சி பண்டாரநாயக்காவின் தலைமையிலான தூதுக்குழு, இந்தியாவில் லாகூரில் 1931 ஜனவரியில் நடந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த முதலாவது அகில ஆசிய பெண்கள் மாநாட்டில் பங்கெடுத்தது. இத்தூதுக்குழு பின்வருவோரை உள்ளடக்கியிருந்தது. லிலான் (திருமதி எஸ்.டபிள்யூ) இலங்ககோன், மார்ஜோறி (திருமதி எஃப்.பி) டிமெல், நெல்லி குணசேகரா, திருமதி என்.பெருமாள், சுமண (திருமதி ஆர்.எஸ்.எஸ்) குணவர்த்தன, திருமதி ராஜபக்ஸ, திஸ்ஸ குரே. மேற்குறிப்பிட்ட மாநாடு அகில இந்தியப் பெண்கள் மாநாட்டினால் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டது. இதற்கு ஆதார சக்தியாக இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தையும் பெண்கள் விடுதலையையும் ஆதரித்த ஆன்மீக சமயவாதியான அயர்லாந்தைச் சேர்ந்த மார்கிரட் கசின் இருந்தார். இன்னும் பர்மா, ஜப்பான், ஜாவா, டேர்சியா, ஆப்கானிஸ்தான், இலங்கை, இந்தியா ஆகிய நாடுகளிலிருந்து வந்திருந்த பிரதிநிதிகள், பெண்கள் சமத்துவம், சமத்துவக் கல்வி, பல தார மணஞ்செய்தலை நிறுத்துதல், சொத்துடமை உரிமை, விவாக விலக்கல், வாக்குரிமை, சம்பள ஒழுங்கு, வேலை செய்யும் நேரங்கள், தாய்மை நலன்கள், சிறுவர் ஊழியம் ஆகியவை சம்பந்தமான தீர்வுகளை நிறைவேற்றினர். (Jayawardena 1995: 152)

பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கம் பிளவுபடுகின்றது

இம்மாநாட்டில் இடம்பெற்ற அற்பமான நிகழ்ச்சியாகத் தெரிந்த ஒன்று பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்துள் புகைந்து கொண்டிருந்த உட்பிளவையும், மான்யமுறை வழி வரும் பிரபுத்துவக் குடும்பத்தவர்களின் சேர்ந்தவர்களின் நடத்தையால் அசௌகரியத்துக்குள்ளாகும் முதலாளித்துவ (பூர்ஷுவா) பெண்களின் நிலையையும் காட்டுவதாய் இருந்தது. இந்நிகழ்ச்சியானது கவலியர் மகாராணி அணிந்து கொண்டிருந்த முத்துக்கள் உண்மையானவையா? என அம்மணி டெய்சி எழுப்பிய கேள்வியினாலேயே ஏற்பட்டது. "அந்த முத்துக்கள் போலியானவை போல் தெரிந்ததனாலேயே எனது கவனம் அங்கு சென்றது" என்று பதிலளித்த

டெய்சி (Ceylon Independent : 23 March 1931) இவ்வாறான கேள்வி பற்றிப் பின்னர் பத்திரிகையில் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தைச் சேர்ந்த உறுப்பினரான ஏனிட் ஃபெர்னாண்டோவினால் "சம்பிரதாய ஒழுக்கத்திற்கு மாறானது" எனக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட போது டெய்சி பின்வருமாறு கூறினார்:

"சம்பிரதாய ஒழுங்குக்கு" மாறானதென்றால், நான் சம்பிரதாய ஒழுங்கென்பது என்னவென்று கேட்பேன். அது ஆங்கிலேய சம்பிரதாயம் என்றால் அது பற்றி நான் எதுவித ஆய்வும் செய்யவுமில்லை, அதை நான் கருதவுமில்லை. ஆங்கிலம் என்கிற ஒவ்வொன்றுக்குப் பின்னாலும் ஓடுகின்ற "கலை", என்னுடைய சாதனைகளில் ஒன்றல்ல... சிங்களச் சம்பிரதாயம் இவ்வாறு ஒரு கிழக்கத்தேயரைப் பார்த்து இன்னொருவர் கேட்பதற்குத் தடையாய் இருப்பதல்ல. (quoted in Manor 1989: 142 fn 85)²

இங்கே மனர் (Manor) குறிப்பிடும் சுவாரஸ்யமான முரண்பாடு என்னவெனில், ஆங்கிலம் என்றதும் அவற்றுக்குப் பின்னால் ஓடிச் செல்லும் தன்மையை மறுக்கும் அம்மணி டெய்சி, தான் ஆங்கில அரசு குடும்பத்தோடு வைத்திருந்த சந்திப்புகள் பற்றிப் பெருமைப்படுவதே. இன்னும் அவர் தனது சகோதரி லிலியன் இலங்கக்கோன், அரசி அலெக்சான்ட்ராவோடும், அரசி மேரியோடும் ஒரே செற்றியில் அமர்ந்திருந்தார் என்றும், வேல்ஸ் தேசத்து அரசன், அரசி, இளவரசன் ஆகியோரின் ஓட்டோகிராஃபையும் பெற்றிருந்தார் என்றும் பெருமை பேசிக் கொள்கிறார். (Ceylon Independent: 25 March 1931). இன்னும் டெய்சி பண்டாரநாயக்கவின் மகள்மாரில் ஒருவரான அலெக்ஸான்ட்ராவுக்கு, இங்கிலாந்து அரசியின் பெயரே சூட்டப்பட்டது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

1931இல் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் உறுப்பினர்கள் 300ஆக உயர்ந்த போது, டெய்சி பண்டாரநாயக்காவின் தலைமைக்குச் சவால்கள் தோன்றின. பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் ஒரு பகுதியாக விளங்கிய ஆய்வு வட்டமே டெய்சி பண்டாரநாயக்காவின் சகோதரியான லிலியன் இலங்கக்கோனுக்கும் ஆங்கிலேயரான வின்ஃபிரட் (Mrs. Marcus) றொக்ஷுட்டுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த உணர்ச்சி வசப்பட்ட மோதலின் களமாக அமைந்தது. வின்ஃபிரட் றொக்ஷுட்டின் வீடே, ஆய்வு வட்டமாக இயங்கியது. அப்போது அங்கு நடந்த கூட்டத்தை திருமதி இலங்கக்கோன் குழப்புபவராக மாறவே வின்ஃபிரட் அவரைத் தனது வீட்டை விட்டு வெளியேறும்படி கட்டளையிட்டார். "என்னுடைய வீட்டில் மரியாதையாக

நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதையே நான் கேட்கிறேன் - அது உம்மைப் பொறுத்தளவில் முடியாது போகும் பட்சத்தில் நான் இங்கு நீர் மீண்டும் வரத் தேவையில்லை என்பதைத்தவிர எதையும் சொல்வதற்கில்லை". (Ceylon Daily News: 10 March, 1931)

1931 மார்ச் மாதமளவில், பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் பல முக்கிய உறுப்பினர்கள் ஃபுளொறின்டா விஜயகோன் தலைமையில் டெய்சி பண்டாரநாயக்கவை வெளியேற்றவும் அவர்கள் அமைப்பின் பெயரை மாற்றவும் சதித்திட்டம் வகுத்தனர். இக்கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கிய டெய்சி பண்டாரநாயக்கா, பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கம் தனது நேரத்தின் "பெரும்பகுதியை அர்த்தமற்ற வாதப்பிரதிவாதங்களில் ஈடுபடுத்துவதை" இட்டுக் கவலை தெரிவித்தார். "அதேவேளை இச்சங்கம் கொழும்பிலுள்ள பெண் வாக்காளர்களைப் பதிவு செய்தமை, லாகூரில் நடந்த அகில ஆசிய மாநாட்டில் பங்குபற்றியமை, அங்கு நடந்த ஆரம்பக் கூட்டத்திற்கு தனக்குத் தலைமை தாங்கக் கிடைத்த கௌரவம்" ஆகியவை பற்றியும் அவர் குறிப்பிட்டார்.

ஆயினும் அம்மணி டெய்சிக்கும் ஃபுளொறின்டா விஜயகோனுக்கும் இடையில் முறுகல் நிலை முற்றியதால் பிரச்சினை வெடித்தது.³ எதிர்ப்புக் கூட்டத்தினர் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கம் என்பது பெண்கள் அரசியல் சங்கம் என மாற்றப்பட வேண்டும் என முன்மொழிந்து அதன் தலைவராக, 39 வாக்குகளைப் பெற்ற ஃபுளொறின்டா விஜயகோனைத் தெரிவு செய்தது. டெய்சி பண்டாரநாயக்காவுக்கு 37 வாக்குகளே கிடைத்தன. உபதலைமைப் பதவி வழங்கப்பட்ட போதும் அதை ஏற்காது ஆத்திரமுற்று டெய்சி அம்மையார் கூட்டத்தை விட்டு வெளியேறினார். உபதலைவர்களாக முன்னைய பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் முக்கியஸ்தர்களாக விளங்கிய நெல்லி குணசேகரரா, கதறின்(திருமதி டபிள்யூ. ஏ) டி சில்வா, திருமதி தம்பிமுத்து, டொக்டர் மேரி றட்ணம் ஆகியோர் தெரிவாகினர். பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் பிளவினால் 1927இல் அக்னேஸ் டி சில்வா அதிலிருந்து விலகினார். (Ceylon Daily News: 26 March, 1931)

இவ்வாறு பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தில் ஏற்பட்ட பிளவு பற்றி ஒருவரால் எதிர்வு கூறுவது சாத்தியமே. "யாருமற்றவர்களாக" இருந்து 19ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் புதுப்பணம் படைத்த எல்லாச் சாதியினருக்கும், இவர்களுக்கு முன்னரே தமக்கென ஒரு ஸ்தானத்திலிருந்த பழமைபேண் குணத்தையும் பிறப்பு, சாதி வழி வந்த உயர் நடத்தைகளையும் கொண்டிருந்தவர்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட பிளவு இது எனச் சொல்வதே சரி. டெய்சி பண்டாரநாயக்காவின் தந்தையாரான சேர் கிறிஸ்ரோஃபெல் ஒபேசேகரா, மேலெழுந்து வந்த புதிய பணக்கார

வர்க்கத்தினரையும் அரசியலைத் தொழிலாகக் கொண்டு முன்னுக்கு வந்தவர்களையும் 'யாருமற்றவர்'களாக இருந்த இவர்கள் தற்போது 'யாராகவோ' மாறப் பார்க்கிறார்கள் என்றழைத்ததன் மூலம் அவர்களின் கசப்பைச் சம்பாதித்துக் கொண்டவர். இத்தகைய பிரபுத்துவ அகம்பாவம் வெளித் தோரணங்கள் ஆகியவை ஃபுளொறிண்டா விஜயக்கோன் - இவர் மிகவும் புதிய பணக்கார குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். - இன்னும் பரம்பரைச் சொத்துக்களின் வாரிசான கதறின் டி சில்வா ஆகியோர் போன்ற பலரைப் பாதித்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பெண்கள் அரசியல் சங்கத்தில் இருந்த அதிருப்தியாளர்களில் அனேகமான பெண்கள் இப்புதிய பணக்காரக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களே. அவர்களது செல்வமே அவர்களுக்குத் தன்மம்பிக்கை தருவதாக இருந்தது. இதன் உறுப்பினர்கள் உள்ளூர், வெளிப்பூர் பெண்பட்டதாரிகள்., சுய முயற்சியால் முன்னுக்கு வந்து தொழில் பார்ப்போர். - பெரும்பாலும் வைத்தியர்கள், இன்னும் அக்காலத்தைய பிரச்சினைகளில் நவீன பார்வையுடைய பறங்கி, இந்திய, மேற்கத்தேயப் பெண்கள். 1927களில் அம்மையார் டெய்சி இவர்களுக்கு ஒரு கௌரவமான பின்னணியைத் தருவதற்கு உதவுபவராக இருந்தார். ஆனால் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்ட பின்னர் அவர் அவர்களின் நோக்கை நிறைவுக்குக் கொண்டு வந்த நிலையில் அவர்கள் அவரை அகற்றினர்.

1933 செப்டம்பரில் மேலும் மாற்றங்கள் இடம் பெற்றன. 1904ஆம் ஆண்டு இலங்கை பெண்கள் சங்கத்தை (CWA) நிறுவிய டொக்டர் மேரி றட்ணம் அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, அனேக பெண்கள் அமைப்புக்களும், தனிநபர்களும் அகில இலங்கை பெண்கள் மகாநாட்டை (ACWC) அமைப்பதற்கு ஒன்றுபட்டனர். இதன் உத்தியோகத்தர்களாக பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்திலும், பெண்கள் அரசியல் சங்கத்திலும் முக்கிய செயற்பாட்டாளர்களாக இருந்தவர்களே தெரிவாகினர். இதன் தலைவராக, பல முன்னைய இயக்கங்களில் ஈடுபட்டு அனுபவம் மிகுந்தவரும், பெண்கள் உரிமைப் போராளியுமான டொக்டர் மேரி றட்ணம் தெரிவானார். இதன் பொருளாளராக, வாக்குரிமைப் பிரச்சாரத்தில் முன்னின்றவரான கதறின் (திருமதி டபிள்யூ. ஏ) டிசில்வா இருந்தார். செயற்குழுவில் ஃபுளொறிண்டா விஜயக்கோன், நெல்லி குணசேகரா, மார்க்ஜோறி டிமெல் ஆகியோர் இருந்தனர். இவர்களில் புதிய முகங்களாக செயலாளராக முதலில் கடமையாற்றிய திருமதி T.C.S. ஜயரத்தினம் பின்னர் இவரிடத்திற்கு வந்தவரான செல்வி மொஸ்லே ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். (Sri Lanka Women's Conference, Diamond Jubilee Souvenir, Colombo 1994)

1926இல் உருவாக்கப்பட்ட அகில இந்திய பெண்கள் மாநாட்டின் அருட்டுணர்வினால் அமைக்கப்பட்ட அகில இலங்கை பெண்கள் மாநாடு, அன்று இயங்கிக் கொண்டிருந்த சகல மத்தியதரப் பெண்களின் சங்கங்கள் அனைத்தையும் ஒன்று கூட்டுவதாய் இருந்தது.⁴ இது ஒரு பல்லினத்துவ அமைப்பாக இருந்ததோடு அதன் 20 ஸ்தாபக உறுப்பினர்களும் பின்வரும் இனத்துவ எண்ணிக்கை அடிப்படையை உடையவராக இருந்தனர். 12 சிங்களவர், 5 தமிழர், 1 கனேடியன், 1ஆங்கிலேயன், 1 பறங்கியர்.⁵ இதில் தொழில் சார்புடையோரும் இருந்தனர். ஒரு வைத்தியர் (மேரி றட்ணம்), ஒரு சட்டத்தரணி (எஸ்லின் ஒபேசேகரா) தெரணியகல (அம்மையார் டெய்சி பண்டாரநாயக்காவின் மைத்துனி) அத்தோடு சட்டசபையில் இருந்த இரு பெண் உறுப்பினர்கள், கிராமத்துப் பெண்கள் மத்தியில் செயற்பட்டு வந்த ஓர் அமைப்பான லங்கா மஹில சமித்தியில் செயற்பாட்டாளர்களாக இருந்த பல பெண்கள் இதில் அங்கம் வகித்தனர். 1920இல் பெண்கள் வாக்குரிமைக்காக மேலெழுந்த இயக்கத்தின் உச்ச வெளிப்பாட்டை அகில இலங்கைப் பெண்கள் மாநாட்டின் உருவாக்கத்தில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஒரு 'ஓற்றைப் பிரச்சினை'க்கான பிரச்சாரத்தில் ஆரம்பித்த இயக்கம், சகல மத்தியதர வர்க்கப் பெண்களமைப்புக்களையெல்லாம் இணைத்து கூட்டணியாக விரிந்து பெண்கள் சமத்துவத்திற்காக குரல் எழுப்பிற்று.

முடிவுக் குறிப்புகள்

1. திருமதி ஜெலிபி (Mrs. Jellyby) என்பவர் சால்ஸ் டிக்கன்ஸ் நாவலான Bleak House (1853)ல் வரும் ஒரு விகட கதாபாத்திரம். அவர் தனது பிள்ளைகளைப் புறந்தள்ளி, பொது விஷயங்களில் அக்கறை காட்டினார். அதாவது நைஜீரியாவின் குடிகளான Borrioboola Gha களின் நிலைமைகளில் அக்கறை காட்டினார். (Jayawardena 1995: 29)

1.அ. நெல்லி குணசேகரா என்பவர் பலப்பிட்டியைச் சேர்ந்த முதலியார் ராஜபக்ஷவின் மகளாவார். அவரது கணவன் சூதாட்டத்தினால் காசை இழந்தமையானது, நெல்லியைப் பெண்கள் உரிமையைத் தீவிரமாக முன்னெடுக்க வைத்தது.

2. பத்திரிகை நிருபர் ஜெனி எனக் கையொப்பமிட்டவரின் கடிதத்தையும் இதில் உள்ளடக்கினார். அக்கடிதம் "இதுதான் சிங்களவரின் சம்பிரதாயம்" என்ற கருத்துக்கு சவாலாய் அமைந்தது. (Ceylon Independent, 25 March, 1931)

3. பெண்கள் வாக்குரிமை ஒன்றியத்தின் பிளவுக்குக் காரணமாக இருந்தது. செல்வி விஜயக்கோனுக்கும், அம்மையார் டெய்சிக்குமிடையே இருந்த சில "அபிப்பிராய பேதமே" என்னும் தகவலை தனது சகோதரி நனெற் விக்கிரமசிங்க மூலம் அறிந்து வெளிக் கொணர்ந்த அம்மையார் டெய்சியின் உறவினரான ஹோப் தென்னக்கோனுக்கு (முந்திய பெயர் இலங்கக்கோன்) நாம் நன்றியுடையவர் ஆவோம். (தனிப்பட்ட தொடர்பாடல்-ஹோப் தென்னக்கோனிடமிருந்து 15 ஜன. 2001)

4. அகில இலங்கை பெண்கள் மாநாடு (ACWC) உள்ளடக்கிய அமைப்புக்களாவன: வங்கா மஹில சமித்தி, சிறி வங்காதார சங்கம், பெண்கள் ஒன்றியம், இலங்கைப் பெண்கள் சங்கம், பெண்கள் அரசியல் ஒன்றியம், பெண்கள் பிரஜைகள் சங்கம், THE CRECHE, பெண்கள் கிறிஸ்தவ மிதவாத சங்கம், இந்து பெண்கள் சங்கம், தமிழ்ப் பெண்கள் சங்கம், இளம் பெண்கள் கிறிஸ்தவ சங்கம், சமூகசேவை ஒன்றியம், (S.L.W.C Diamond Jubilee Souvenir, 1994)

5. அகில இலங்கை பெண்கள் மாநாட்டின் ஸ்தாபக உறுப்பினர்கள் பின்வருமாறு: டொக்டர் மேரி றட்ணம், செல்வி T.C.S. ஜயரத்தினம், சில்ஸி குரே, யூ ஜீன் (திருமதி டி.டபிள்யூ) ராஜபத்திரன், அலைஸ் கொத்தலாவல, கிளேஸஸ் போலிக் புள்ளே, நேசம் சரவணமுத்து, அடெலின் மொலமுரே, அம்மையார் வைத்தியநாதன், ஈவா (திருமதி எச்.எம்) பீரிஸ், ஃபுளொ-றின்டா விஜயகோன், திருமதி கே.நமசிவாயம், கதறின் டி சில்வா, மகோறி டி.மெல், திருமதி டி.ஈ.விஜயவர்த்தன, நெல்லி குணசேகரா, திருமதி ஏ.எம்.டி.சில்வா, எஸ்லின் தரணியகல, எல்சி சொலமன், செல்வி எல்ப், மோஸ்லி. (S.L.W.C Diamond Jubilee Souvenir, 1994)

ஆண் அடையாள மறைப்புக்கு மேலாக

தமது எஜமானர்களின் (கணவன்மாரின்) விருப்பத்துக்கு எதிராகப் போக விரும்பாத கீழ்ப்படிவுள்ள மனைவிமார் அதிகமாக இருந்திருக்காவிட்டால் அதிகளவிலான பெண்கள் கூடியிருப்பர்.

-பெண்களது முதலாவது வாக்குரிமைச் சட்டம் பற்றிய கூட்டத்தில், அக்னேஸ் டி சில்வா. (Ceylon Independent: 8 Dec. 1927)

சொத்தும், செல்வாக்கும் உள்ள பெண்கள், அரசியல் போராட்டத்தில் ஈடுபடுதல் என்பது அறியப்படாத அன்றைய சமூகத்தில், பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் செயற்குழுவில் அங்கம் வகித்திருந்த பூர்ஷுவா வர்க்கத்தின் பல அடுக்குகளில் இருந்து வந்த பெண்கள் வாக்குரிமை விஷயத்தைப் பகிரங்கமாக முன்னெடுத்துச் சென்றமை மிகவும் வியப்புக்குரிய ஒன்றே. உண்மையைச் சொல்வதானால் பழைய, புதிய பணக்கார பூர்ஷுவா வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த பல பிரபலமான பெண்கள் வாக்குரிமை பெண்களுக்குக் கிடைப்பதற்கு எதிராகவே இருந்தனர். ஆரம்ப காலத்தில் இங்கிலாந்தில் பெண்கள் வாக்குரிமைக்காகப் போராடிய பெண் போராளிகளை மனதில் கொண்டு, பெண்கள் அரசியல் விஷயத்தில் பங்கெடுப்பதைப் பார்த்து அவர்கள் "பெண்கள் போலல்லாது" இயங்குகின்றனர் எனக் கருதி பழமைபெண் ஆண்களோடு சேர்ந்து நின்றனர். அனேகமான பூர்ஷுவாப் பெண்கள், பெண்களுக்குரிய சரியான இடம் வீடு தான் என்ற அசையாத நம்பிக்கையைப் பின்பற்றி இலங்கையில் நிலவிய தந்தைவழி மரபுப் போக்குகளைத் தூக்கிப் பிடித்தனர்.

1927இல் இருந்து 1934 வரை இயங்கிய பெண்கள் இயக்கத்தின் அமைப்பை ஆராயும் போது, செல்வமிக்க பூர்ஷுவா குடும்பத்துப் பெண்கள், தேசியத் தலைவர்களினதும், தொழிலாளர் தலைவர்களினதும் மனைவிமார், இன்னும் 'உயர்ந்த' நவீன லட்சியங்களையுடைய பறங்கிப் பெண்கள், வெளிநாட்டுப் பெண்கள் ஆகியோரே, பெண்கள் வாக்குரிமை என்னும் பிரச்சினைக்குரிய விஷயத்தில் சம்பிரதாயம், நடைமுறைகளுக்கு எதிராய் சவால் விட்டவர்களாய் அதற்குத் தலைமை தாங்கும் தன்னம்பிக்கையும் கல்வியும், வீரமும் உடையவர்களாய் இருந்தது தெரிகிறது. ஆனால் சில புறநடைகள் நீங்கலாக, இப்பெண்கள்

தனியொருவர்களாக தம் அடையாளத்தைக் கொண்டியங்காது, யாராவது அக்காலத்தில் பிரபலஸ்தர்களாக விளங்கிய அரசியல், தொழிற்சங்க இயக்கம் அல்லது தொழில் சார்ந்தவற்றின் தலைவர்களாக இருந்தவர்களின் மகள் மாராகவோ, மனைவிமாராகவோ இருந்தனர். அவர்கள் பெயர்களோடு ஒட்டி வந்த இந்த ஆண்களின் பெயராலேயே வாக்குரிமை இயக்கத்தின் பெண்கள் செல்வாக்கையும் சக்தியையும் பெற்றனர்.

அந்தஸ்து நிர்ணயத்திற்கும் பொறுப்பு

பெண்கள் வாக்குரிமை ஒன்றியத்தின் தலைவியாக இருந்த அம்மையார் டெய்சி எல்லின் டயஸ் பண்டாரநாயக்கா (1879-1939) குறிப்பிடக் கூடிய ஒருவராவார். இவர் மகா முதலியாராக விளங்கிய சேர் சொலமன் டயஸ் பண்டாரநாயக்காவை 1898இல் மணம் முடித்தார். டெய்சியும் அவரது கணவனும் உள்ளூர் குல வழியில் நெருங்கிய உறவுடையவர்களாகவும், உயர் அங்கிலிக்கன் தேவாலயத்தைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவர்களாகவும், உள்ளூர் சமூகத்தின் மிக மேலோங்கிய வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் இருந்தனர். இத்தகைய அவர்களது உயர் சாதியம், அந்தஸ்து, பட்டம், பிரித்தானிய அரசு அங்கீகாரம், நிலச் சொத்துடமை, நிலச்சுவாந்தருக்குரிய வீடுகள், நகரச் சொத்துக்கள், மலிந்த கூலி ஆட்களைப் பெறுவதற்கான வசதி, இதனால் சட்டசபையில் சிங்களவர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஆசனத்திற்கான தனியுரிமையும் அவர்களுக்கு இருந்தது. (Jayawardena 2000: 327). டெய்சியினுடைய அப்பாவான சேர்.கிறிஸ்ரொஃவல் ஒபேசேகரா, சட்டசபையில் சிங்களவர்களுக்கான நியமன உறுப்பினராக (1900-1910) இருந்தார். 1917வரை அவர் இதில் தொடர்ந்திருந்தார். அவரது நெருங்கிய குடும்ப அங்கத்தவர்கள், ஒரு முறையைத் தவிர இப்பதவியில் 1839இலிருந்து 1910 வரை இருந்து வந்துள்ளனர். டெய்சியின் தாயாரான எல்லின் மேரியா டி அல்விஸ் பிரபல கல்விமானும், அரசியல்வாதியுமான ஜேம்ஸ் டி அல்விஸின் மகளாவார். டெய்சி, தான் ஜேம்ஸ் டி அல்விஸின் பேத்தி என்பதில் பெருமைப்பட்டதோடு, தனக்குரிய மூளை அவரிடமிருந்தே பெறப்பட்டதாகவும் கூறினார். இவர் வீட்டில் ஆங்கிலப் பயிற்றுநரால் வழி நடத்தப்பட்டவராகவும், வாசிப்பதிலும், பிறிட்டு விளையாடுவதிலும் மிகுந்த ஆர்வமுடையவராகவும் இருந்தார். பாடுதல், பியானோ இசைப்பது உள்ளடங்கலான மேல்தட்டுப் பெண்களுக்குரிய வழமையான விஷயங்கள் யாவற்றிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார்.¹

எவ்வகையில் பார்த்தாலும் டெய்சி மிகுந்த ஆளுமையும் ஆற்றலும் கொண்ட, எல்லாச் சம்பிரதாயங்களுக்கும் சவால் விடுகின்ற ஒரு பெரும் பெண்ணினத் தலைவியாகவே திகழ்ந்தார். இவர் (அக்காலத்தில்) வழமைக்கு மாறாகத் தனது கணவனையும் அவரது கிராமப்புற நிலச்சுவாந்தருக்குரிய, ஹொறகொல்லையில் இருந்த "வளவு" வீட்டையும் விட்டுப் பிரிந்து, கொழும்பு சில்வசியித் வீதியில் இருந்த தனது சீதனச் சொத்தான 'ஹில்காசல்' வீட்டுக்கு வரும் மாற்றத்தை மேற்கொண்டார். இங்கே அவர் விருந்து வைத்தல், நடனங்கள் நிகழ்த்துதல், நண்பர்களையும், சொந்தக்காரர்களையும் பெருமளவில் வரவேற்று உபசரித்தல் எனப் பல வகையிலும் சுறுசுறுப்பான சமூக வாழ்க்கையை மேற்கொண்டார். அவருடைய வீடு, பலவித கலந்துரையாடல்களின் மையமாகவும், பெண்கள் வாக்குரிமை தொடர்பாக அக்கறை கொண்டவர்கள் சந்திக்கும் இடமாகவும் இருந்தது.

அவருடைய மூத்த பிள்ளையான எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டார நாயக்கா, (1956இல் இலங்கைப் பிரதமர்) அவருடைய தந்தையாரால் அவரது கிராமப்புற வாசஸ்தலத்தில் தனியாக வளர்க்கப்பட்டார். இவர் ஓக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகக் கல்வியை முடித்துவிட்டுத் திரும்பி வந்து கொழும்புக்குச் சென்ற போது, தனது தாயாரையும், இரு சகோதரி-மாரையும் அதிகம் கண்டார். இவரின் தாயாரான டெய்சி, ஆங்கிலேய ஆளுநருக்கு அறிவுரை வழங்கும் உள்ளூர் பிரமுகராகவும் மகா முதலியாராகவும் இருந்த இவரது தந்தையார் போலல்லாது மகனிடம் சுதந்திரப் போக்கும் துணிச்சலான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளும் போக்கு வளர்தலுக்கும் காரணமாய் இருந்தார். இலங்கை தேசிய கொங்கிரஸின் இணைச் செயலாளர்களில் ஒருவராகவும், வரைவுடைய பெண்கள் வாக்குரிமைக்கு ஆரம்பத்தில் ஆதரவளித்த டொனமூர் ஆணைக்குழுவைச் சந்திக்கச் சென்ற பிரதிநிதிகள் குழுவில் ஒருவராகவும் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்கா இருந்தார்.

டெய்சியின் உறவினர் பலரை நேர்கண்ட ஜேம்ஸ் மனர், டெய்சி பண்டாரநாயக்கா பற்றிக் கூறும் போது "பயங்கரம் மிக்கவராகவும் மிகுந்த புத்திக்கூர்மையும் பொங்கி வெடிக்கும் குணநலமுடைய பெண்ணாகவும், லட்சிய மனைவிக்கு எதிரான நடத்தையுடையவராகவும் விளங்கினார்" என்கிறார். "சேர் சொலமன் ஈடுபாடு காட்டிய வைபவங்களில் வெறுப்பையே டெய்சி காட்டினார்". (1989: 16, 142, Note 85) அவரது மரண அறிக்கை வாசகங்கள், "மற்றவர்களை அடக்கி ஒடுக்குமளவுக்கு அன்பலம் உடையவராகவும், தவறை மன்னிக்கும் தாராளமனமுடைய வரலாற்றின் பெருமைமிக்க மரபுடையவராகவும் இருந்தார்" எனக் கூறுகிறது. (Times of Ceylon, Jan. : 1929)

ஆகவே ஒரு புறத்தில், டெய்சி பண்டாரநாயக்கா உண்மையாகவே பெண்கள் உரிமையில் அக்கறை காட்டியவராக இருந்தார். (அவரது கணவனை அசௌகரியப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவே அவர் பிரச்சினைக்குரிய விஷயங்களில் ஈடுபடவில்லை). மறுபுறத்தில் பெண்கள் வாக்குரிமை விஷயத்தில் ஈடுபட்ட பெண்களுக்குத் தமது கொள்கையை முன்னெடுத்துச் செல்லும் ஆற்றலும், தைரியமும் உடையவரும் தமது அமைப்புக்குத் தலைமை தாங்குவதற்கு ஒரு பெரிய 'பேர்வழியும்' தேவைப்பட்டார். இந்த விதத்தில் அவருக்கும் இது, பிரபுத்துவம் கடப்பாடுகளை முன்னிறுத்துகிறது என்ற அடிப்படையில் பொறுப்பு வாய்ந்த கடப்பாடாகவே இருந்தது.

பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்திலும் டெய்சி பண்டாரநாயக்காவின் உறவினர்கள் சிலர் இருந்தனர். அவர்களில் அவருடைய இளைய சகோதரி லிலியன் ஓகஸ்டா (லிலி) ஒபேசேகராவும் ஒருவர். இவர் இவர்களின் உறவினரான எஸ்.டபிள்யூ இலங்கக்கோனை மணமுடித்திருந்தார். லிலியன் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் செயற்பாட்டுக்குமூலில் ஒரு அங்கத்தவராகவும், ஆசியப் பெண்களின் லாகூர் மாநாட்டுக்குச் சென்ற பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் ஒரு பகுதியினருள்ளும் ஒருவராக இருந்தார். பெண்கள் வாக்குரிமை சங்கத்தின் செயற்குமூலில் இருந்த இன்னொருவர், விவாகத்தின் மூலம் உறவினரானவரும் கொப்பெல்ஸ் ரன் டயஸ் பண்டாரநாயக்காவின் மனைவியுமான ஐரான் டி சில்வா ஆவார். இன்னும் இவருக்கு ஆதரவாக இருந்த குடும்பத்தின் இளைய அங்கத்தவர்கள் ஐராங்கனி பிரிஸ், சோமா பண்டாரநாயக்கா, டெய்ஸியின் மகளான அலெக்ஸான்டீரா, மரியம் பிரிஸ் ஆகியோர். இவரின் அப்பாவான போல் ஈ பிரிஸ் சிவில் சேவையாளரும் வரலாற்றாசிரியரும் ஆவார். இவரின் அம்மாவான ஹில்லா (ஒபேசேகரா) பிரிஸ் டெய்ஸியின் சொந்த மைத்துனியாவார். புரட்சிக்காரரான மரியம் (பின்னர் டி சேரம் எனத் தெரியப்பட்டவர்) ஆண்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட கண்டி நடனத்தைப் பொது இடத்தில் நிகழ்த்திக் காட்டும் முகமாக பாரம்பரிய மரபையும், தாயாரையும் எதிர்த்தவர். அத்தோடு வைபவ ரீதியான சடங்குகளின் போதே அணிய வேண்டிய தலையலங்காரத்தையும் அவ்வாறு செய்யாது அதை அணிந்து நிகழ்த்திய இச் செயல் ஒரு மரபு உடைப்பாகவே கருதப்படுவது. தனது மாமியாரான டெய்சியை, பெண்கள் வாக்குரிமை தொடர்பாக ஆதரித்தமையும் இவரது சம்பிரதாய எதிர்ப்பைக் காட்டுவதாக உள்ளதோடு இவரது இத்தகைய தன்மை பொது இடங்களில் ட்றௌசரை அணியச் செய்தது. அதன் மூலம் ஒரு பெரிய அமளியே கோட்டையில் ஏற்படுவதாயிற்று. இவர் தனது தாயாரால் வெளியேற்றப்

பட்டு 1930களில் லண்டன் சென்றார். அங்கு அவர் மேலும், குடும்பத்துக்கு வசை ஏற்படுத்தும் வகையில், 'மேளம்' (The Drum) என்னும் அலெக்ஸான்டர் கோர்ட்டாவின் திரைப்படத்தில் நடனமாடினார். ஒத்தோட மறுக்கும் பெண்களைத் தந்ததன் மூலம் பண்டாரநாயக்கா-ஒபேசேகரா குலத்தினர் தமது பங்களிப்பைச் செய்தனர். இவர்கள் இலங்கையின் காலனித்துவ சமூகத்தில் அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்திய இயக்கங்களில் ஒன்றான பெண்கள் வாக்குரிமை சங்கத்தில் தம்மை இணைத்துக் கொள்வதன் மூலம் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்த விரும்பினர்.

பெண் வாரிசு காரணி

அரசியலில் பங்குபற்றுவது முற்றுமுழுதாக பெண் தன்மைக்கு மாறானதென அனேக பூர்ஷுவா பெண்கள் நினைத்திருக்க வேறு சிலர் தமது சொந்தச் செல்வப் பெருக்காலும், தமது கணவன்மாரின் செல்வாக்காலும் பொதுப் பிரச்சினைகளில் ஈடுபடத் தைரியம் பெற்றனர். பெண்கள் வாக்குரிமை சங்கத்தின் தலைவர்களாக இருந்த நால்வர், பெருந்தோட்டச் செய்கை, மதுபான வியாபாரம், காரீயத் தொழில் ஆகியவற்றால் செல்வம் ஈட்டிய பெரும் வர்த்தகப் புள்ளிகளின் மகன்மாராகவோ, பேத்திமாராகவோ தான் இருந்தனர். கதறின் ஃ பெர்னாண்டோ (கிற்றி), நொயல் ஃபெர்னாண்டோ, ஃபுளொறிண்டா சில்வா, டெய்சி ஃபெர்னாண்டோ ஆகிய இவர்களுக்கு ஆதரவு தந்த இவர்களின் கணவன்மார் 1920களில் பிரபலஸ்தர்களாக இருந்தவர்களாவர்.

டெய்சி ஃபெர்னாண்டோ என்பவர் பிறப்பாலும் திருமணத்தாலும் இலங்கையின் ஆரம்ப சகாப்தத்தின் மிகப் பெரும் பணக்காரர்களாக இருந்த இரண்டு குடும்பங்களோடு தொடர்புபட்டிருந்தார். இவர் மொறட்டுவ கத்தோலிக்கரான ஹெற்றி சந்தகே பஸ்ரியன் ஃபெர்னாண்டோவின் (1859-1929) மகளும், மதுபான வியாபாரியும் அபராஞ்சி நாயின்த நாலா² என அழைக்கப்பட்ட எச்.ஆப்பிரகாம் பெர்னாண்டோவின் பேத்தியுமாவார். டெய்சி, சி.எம்.ஃபெர்னாண்டோவினதும் ஜேன் மரியா டி சொய்சாவினதும் மகனான சி.எச்.இஸட்.ஃபெர்னாண்டோவை மணமுடித்தார். ஜேன் மரியா டி சில்வா அன்றைய பெரும் பணக்காரரான சார்ன்ஸ் டி சொய்சாவினதும், கதறின் டி சில்வாவினதும் மகளாவார். கதறின் டி சில்வா, லின்டா முல்லகே ஜூசி டி சில்வாவினது ஒரே ஒரு வாரிசாவார். சி.எச்.இஸட்.ஃபெர்னாண்டோ ஒரு முதன்மையான தீவிரவாதியாகவும் தொழிலாளர் உரிமைகளின் ஆதரவாளராகவும் இலங்கைத் தொழிற்

கட்சியில் அங்கத்தவராகவும் இருந்தார். அவ்வகையில் அவர் பெண்கள் வாக்குரிமை தொடர்பாக வெளிப்படையாகவே ஆதரவு நல்கினார்.

இவரது சகோதரி முறையான நொயல் ஃபெர்னாண்டோ அரசியல்வாதியான மார்க்கல் ஃபெர்னாண்டோவினது மகளும், சார்ல்ஸ் டி சொய்சாவினது பேத்தியுமாவார். இவரும் பெண்கள் வாக்குரிமை சங்கத்தில் இருந்தார். நொயலும், அவரது கணவரான அழகியல் ரசிகரும், ஓய்வுக்குரிய கனவானுமான லயனல் டி ஃபொன்சேகாவும் (இவர் முதலியார் எஸ்.ஆர்.டி.ஃபொன்சேகாவினது மகனாவார்) அடிக்கடி வெளிநாடு சென்று வந்ததோடு தாராண்மை நோக்கின் செல்வாக்கிற்கும் உட்பட்டிருந்தனர்.

பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தில் இன்னொரு பெண் வாரீசாளராக இருந்தவர் கதரின் ஃபெர்னாண்டோ ஆவார். இவர் ஸ்ரீசந்திரசேகர எனத் தனது பெயரை பின்னர் மாற்றிக் கொண்ட மொறட்டுவையைச் சேர்ந்த முத்துதந்திரி கே சைமன் ஃபெர்னாண்டோ (சின்னப்பு பால்)வினது மகளாவார். இவர் தச்சத் தொழிலைத் தனது தொழிலாக ஆரம்பித்து, பின்னர் மரம் வெட்டும் ஆலையைத் திறந்து பின்னர் செழிப்புற்ற மதுபான வியாபார ஒப்பந்தக்காரராகவும், காரீயத் தொழில் உரிமையாளராகவும், பெரும் நிலச்சுவாந்தராகவும், பௌத்தமத வேலைகளின் தொண்டராகவும் மாறினார். கதரின் ஃபெர்னாண்டோ, ஒரு மிருக வைத்தியரான டொக்டர் டபிள்யூ.ஏ.டி சில்வாவை மணம் முடித்தார். இவர் சட்டசபை அங்கத்தவராக 1920இலிருந்து 1930 வரை இருந்தார். பின்னர் சுகாதார அமைச்சராக 1936இலிருந்து 1942வரை இருந்தார். இவர்களது வீடான கதரினது சீதன வீடு சிராவஸ்தி பெண்கள் வாக்குரிமைக் கூட்டங்கள் கூடுவதற்குரிய இடமாக இருந்து பின்னர் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தங்குவதற்குரிய விடுதியாகப் பாவிக்கப்படுவதற்காக நன்கொடையாக வழங்கப்பட்டது.

மிகவும் அறியப்பட்ட பெண்வாரீசரிமையாளராக இருந்தவர் ஃபுளொறிண்டா பீட்ரிஸ் சில்வா. இவரின் தந்தையான நாணயக்காரகே டொன்போல் (N.D.P) சில்வா (1838-1901) பத்தேகமையைச் சேர்ந்த ஒரு அனாதை. ஆரம்பத்தில் கோப்பிக்கடையை ஆரம்பித்தவர். பின்னர் காரீயம் தோண்டுவதில் முதலீடு செய்தார். இது பெருமளவு லாபமீட்ட உதவியதால் இவர் விரிந்தளவில் தென்னந்தோட்டங்கள், றபர், வாசனைத் திரவியப் பயிர்ச் செய்கையென்று பன்முகப்பட்ட தொழிலில் ஈடுபட்டார். பலர் சேர்ந்து ஒன்றிணைந்த (Arrack Syndicate) சாராய விற்பனை மூலமும். அதன் விற்பனைக்கு அறவிடப்பட்ட ஆயங்கள் மூலமும் எக்கச்சக்கமான இலாபத்தை சில்வா சம்பாதித்தார்⁵. என்.டி.பி.சில்வா தீவிர கத்தோலிக்க சமய விசுவாசி. அவருடைய மகளான ஃபுளொறிண்டா பீட்ரிஸ்

இன்னொரு கத்தோலிக்கரும் பரிஸ்ட்ருமான ஏ.சி.ஜெராட் விஜயக்கோனை 1909இல் மணம் முடித்தார். பெரியளவு செலவழிக்கப்பட்ட இத்திருமணம் கொள்ளப்பிடிபிலுள்ள சில்வாவுடைய வீடான Wiesbadenஇல் (பின்னர் இது Isabella Court என அழைக்கப்பட்டது) இடம் பெற்றது. இத்தகைய அநாவசியப் பெருஞ் செலவுபற்றி விஜயக்கோன் பின்வருமாறு எழுதினார்.

எனது மனைவியின் திருமண உடை (கூறை) Cargillsஆல் தயாரிக்கப்பட்டவை. இதற்குத் தேவையான எல்லாத் துணி வகைகளும் லண்டனிலிருந்து பெறப்பட்டவை. இக்காலங்களில் தான் திருமணங்கள் பெரியளவில் நடத்தப்பட்டன. எனது மாமியார் இத்திருமணச் செலவிற்குப் பின் நிற்கவில்லை. இதற்கெனச் செய்யப்பட்ட கேக், ஒரு அறையையே தனதாக்கி, 16 அடி உயரத்தில், அனேகமாக அறையின் சீலிங்கையே தொடுமளவுக்கு உயர்ந்திருந்தது. (1951:57-8)

1921இல் விஜயக்கோன், மத்திய மாகாணத்தின் பிரதிநிதியாக சட்டசபைக்குள் பிரவேசித்தார். இத்தோடு இலங்கை தேசிய கொங்கிரஸிலும் மும்முரமாக இறங்கிய இவர் 1929இல் அதன் தலைவராக வந்தார். ஃபுளொறிண்டா விஜயக்கோன் செல்வமிக்க குடும்பத்தில் பிறந்து முன்னணியில் நின்ற அரசியல்வாதியை மணமுடித்ததாலும் அதற்குரிய பயன்களைப் பெற்றார். வெளிநாடுகளுக்கு அடிக்கடி போய் வந்த இவர் அன்றைய உள்நூர் வெளிநாட்டு அரசியல் நிலவரங்களோடு தொடர்புபட்டவராய் இருந்ததோடு ஐரோப்பாவிலும், பிரித்தானியாவிலும் பெண்கள் இயக்கங்கள் பற்றியும் அவதானிக்கக் கூடியவராயும் இருந்தார்.

பறங்கிய சமூகத்தவர்களின் செல்வாக்கு

19ஆம் நூற்றாண்டு இலங்கையின் தாராளவாதப் பெறுமதிகளை நோக்கி அடியெடுத்து வைத்ததாக பறங்கிய சமூகமே இருந்தது. அத்தோடு இலங்கைப் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தில் பலமான பாதிப்பை ஏற்படுத்தியவர்களாகவும் பறங்கியப் பெண்களே இருந்தனர்.

ஐரோப்பியர்களின் வழி வந்தவர்களாக பறங்கியர்கள் இருந்ததால், மேற்கில் நிலவிய அன்றைய தாராளவாத தீவிரவாதக் கருத்துக்களோடு நன்கு பரிச்சயமுடையவர்களாக இருந்தனர். சார்ல்ஸ் லோறன்ஸ், ரிச்சார்ட் மோர்சன், ஏ.ஈ.பூல்ட்ஜென்ஸ் (A.E.Booltjens) போன்ற அவர்களின் தலைவர்கள் சிலர் பிரச்சினைக்குரிய கோட்பாடுகளாகக் கருதப்பட்ட அதிக

பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கம், சமவாய்ப்பு, ஜனநாயக உரிமைகள் போன்றவற்றை உள்ளடக்கிய விஷயங்களை இலங்கையில் முன்னெடுப்பவர்களாக இருந்தனர். (Jayawardena 2000). புரோகியரின் (Brohier) கருத்துப்படி, "அன்றைய காலத்தின் பெரும் நவீனப்படுத்து-வோராய்" பறங்கியரே இருந்துள்ளனர் என்பதாகும். (1994:19). சட்டம், மருத்துவத் தொழில், அரசாங்க சேவை ஆகியவற்றில் பறங்கிய சமூக ஆண்கள் முன்னணியில் நிற்க, கல்வி, தொழில் இன்னும் மருத்துவமும் ஏனைய பிற தொழில்களிலும் பிரவேசித்தல் போன்றவற்றிலும் பறங்கிய சமூகப் பெண்களே முன்னோடிகளாய் இருந்தனர். (மேலது)

சம உரிமைக்கான போராட்டத்திலும் பறங்கிய சமூகப் பெண்களே ஈடுபட்டிருந்தனர். இவர்கள் கார், சைக்கிள் ஓட்டுதல், விளையாட்டில் சிறப்பைக் காட்டியமை, சமூகசேவை, அரசியல் உள்ளடங்கிய பொது நடவடிக்கைகளில் செயற்பட்டமை போன்றவற்றை ஆரம்பித்தவர்களாக இருந்துள்ளனர். 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தீவிரவாதத் தன்மை பறங்கிய ஆண் சமூகத்திடம் வீழ்ச்சி அடைந்த போது, 1920இல் பறங்கிய சமூகத்துப் பெண்கள் பலர், வாக்குரிமை சம்பந்தமான பெண்களின் பிரச்சினைக்குரிய கோரிக்கையில் சேர்ந்து கொண்டனர். பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் பறங்கியச் சமூகப் பெண்களாகப் பின்வருவோர் இருந்தனர்: செல்வி ஈ.டபிள்யூ. பிறின்ஸ் (E.W.Prins), ஓட்றி ஜான்ஸ் (Audrey Jansz), செல்வி என்.டானியல், செல்வி ஈ.ஓ.ஃபெல்சிங்கர் (E.O.Felsing), செல்வி ஆர்.கெறினியர் (Miss.R.Grenier). - பின்னைய இருவரும் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் ஆரம்பத்தின் போது அதன் செயற்குழுவில் இருந்தனர். இன்னும் இதில் சுறுசுறுப்பாக இயங்கியவர் வயலட் பாவா (Violet Bawa) ஆவார். இவர் ஒரு பறங்கியர். இவருடைய பேரனார் ஒரு முஸ்லிம். கட்டிடக் கலைஞரான ஜியோஃறி பாவாவின் (Geoffrey Bawa) சித்தியும் ஆவார். ஆறாம் அத்தியாயத்தில் விபரித்துள்ளது போல் பறங்கியப் பெண்ணான டோரா கொட்லிப் (Dora Godlieb) (இவரது விவாகத்திற்கு முந்திய பெயர் நத்தானியல்ஸ்.) 1931இல் தேர்தலில் போட்டியிட முயற்சித்துத் தோற்றார். இன்னொருவர் அக்னேஸ் டி சில்வா (Agnes de Silva). 1933 இடைத்தேர்தலில் போட்டியிட்டுத் தோற்றார்.

பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் உருவாக்க இயக்க சக்தியாக மிளிர்ந்த அக்னேஸ் டி சில்வா, இந்திய தேசிய கொங்கிரஸின் தலைவராகவும், பெண்கள் வாக்குரிமைக்காக பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டவருமான சரோஜினி நாயடுவின் நாவன்மை மிக்க சொற்பொழிவுகளால் கவரப்பட்டிருந்தார். அவர் சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்றதும், தனது நொய்ந்து போயிருந்த உடலை ஆரோக்கியப்படுத்தும் முகமாக 1922

ஒக்ரோபரில் இலங்கை வந்தார் (Russell : 1918:48:43). அப்போது அவர் அக்னேஸோடும், ஜோர்ஜ் டி சில்வாவோடும் அவர்களது கண்டி வீட்டில் தங்கியிருந்தார். அக்னேஸ் அவரால் பெரிதும் கவரப்பட்டு அவரது செல்வாக்கிற்குள்ளானார். ஜேன் றஸல் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

அவர்கள் கலந்துரையாடிய விஷயங்களாக, இங்கிலாந்திலும் இந்தியாவிலும் பெண்கள் இயக்கம், அதன் இலங்கைக்கான தேவைகள், சீதனமுறையினதும் பேச்சுக் கல்யாணங்களினதும் அநியாயங்கள், இனங்களுக்கிடையேயான சாதிகளுக்கிடையேயான கலப்புத் திருமணங்கள், பெண்களுக்குத் தேவையான பரந்தளவிலான கல்வி, வாக்களிப்பதற்கான உரிமை, தாய்மைக்கு அப்பால் தொழில் புரிதல் ஆகியன இருந்தன. கனகாலமாகப் பெண்கள் வாக்குரிமை லட்சியங்களால் வளப்படுத்தப்பட்டிருந்த அக்னேஸை சரோஜினியின் கருத்துக்கள் உரசிவிட்டன. (1981:43)

பிரித்தானிய பெண்கள் வாக்குரிமை இயக்கத்தின் செல்வாக்கால் பாதிக்கப்பட்டு வரும் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் ஆதரவு திரட்டும் பேச்சாளராய் இருந்த அக்னேஸ் டி சில்வா, தாராளப்போக்கு மிக்க பறங்கிய சமூகத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டவர். பிரபலமிக்க லோறன்ஸ்- வென்ட் (Lorenz - Wendt) குடும்பங்களது உறவினராவார்.⁴ அக்னேஸுடைய அப்பா போல் நெல் காட்டு இலாகா அதிகாரியாக இருந்தார். அவருடைய தாயார் செல்வி நியூமன் ஒரு ஐரோப்பிய ஆசியனாவார். அக்னேருஸ், புலமையாளரும் டொக்டருமான அன்ட்றியாஸ் நெல்லின் (Andreas Nell) மருமகனாவார். அவருடைய சகோதரி வினிஃபிரட் நெல் (Winifred Nell) இலங்கையின் ஆரம்பகால வைத்தியர்களுள் ஒருவராவார். (Brohier 1995)

1908இல் அக்னேஸ் சிங்கள சட்டத்தரணியான ஜோர்ஜ் ஈ.டி சில்வாவை திருமணம் செய்து கொண்ட சம்பிரதாயத்திற்கு மாறான செயல் அன்றைய கண்டி பழமைபேண் சமூகத்தில் ஒரு பரபரப்பை ஏற்படுத்திற்று. (Russell 1981). 1920களில் டி சில்வா இலங்கை தேசிய கொங்கிரஸின் மூலம் அரசியலில் மும்முரமாக ஈடுபட்டதோடு, அரசியல் சீர்திருத்தங்களுக்கு முன் நிபந்தனையாக சகலருக்கும் வாக்குரிமை அளிக்கப்படுவதே அவசியம் எனக் கோரிய தொழிற்கட்சியின் பிரதிநிதிகள் குழுவில் ஒருவராக, டொனமூர் ஆணைக்குழுவின் முன் தோன்றினார். 1931இலும் 1936இலும் நடந்த தேர்தலில் ஜோர்ஜ் ஈ.டி சில்வா வெற்றி பெற்று கண்டி ஆசனத்தைக் கைப்பற்றினார். மிகவும் 'ஆசியல்' மயப்படுத்தப்பட்ட குடும்பத்திற்குப்

பொறுப்பாக அக்னேஸ் டி சில்வா விளங்கினார். அங்கு இந்தியத் தேசியவாதிகளான நேரு, இந்திராகாந்தி, கமலாதேவி சட்டோபாத்யாய, கே.பி.எஸ்.மேனன் போன்றவர்கள் அடிக்கடி விஜயம் மேற்கொண்டனர். அத்தோடு மகாத்மா காந்தியும், பிரித்தானியாவின் தொழிற்கட்சித் தலைவரான றம்சே மக் டொனல்ட்டும் இலங்கைக்கு வருகை தந்த போது அவர்களை வரவேற்கும் பணியில் அக்னேஸும் ஈடுபட்டார். (மினற் டி சில்வா (Minnette de Silva) 1998: 28:40)

அக்னேஸைப் பொறுத்தவரை அவரது தனிப்பட்ட, பொதுப்பட்ட வாழ்க்கை ஆகிய இரு விதத்திலும் பெண்கள் வாக்குரிமை சங்கத்திற்கு, அரசியல், அரசியல்வாதிகள் பற்றியும் பிரச்சினைக்குரிய ஜனரஞ்சகமற்ற கோட்பாடுகளுக்காகப் போராட முன்வருதல் போன்றவை பற்றியும் அறிவை வழங்கினார். முக்கியமாக அவரது மகள்மாரும் சம்பிரதாயங்களுக்கு எதிரானவர்களாகவே இருந்தனர். மூத்த மகளான மார்சியா (அனில் Marcia) 1930களில் ஒரு பத்திரிகையாளராக லண்டனில் வேலை செய்தார். அத்தோடு பின்னர் இந்தியா, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகளில் எழுத்தாளராகவும் செயற்பாட்டாளராகவும் தனது நிகழ்ச்சிகள் மலிந்த வாழ்க்கையைக் கழித்தார். (பார்க்கவும் de Mel : 2001) இளைய மகளான மினற், நவீனத்துவமும் பாரம்பரிய முறையும் சேர்ந்த தொழில்நுட்பங்களையும் கலந்து கையாண்ட முதல் பெண் கட்டிடக் கலைஞராக விளங்கினார். (பார்க்கவும் Minnette de Silva 1998).

மேற்கின் பங்களிப்பு

பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தில் இருந்த சமூகங்களின் சுவாரசியமான கலப்பு, இலங்கையை மணம் முடித்த அல்லது சுதந்திரமாக தொழில் பார்த்த பல பிறநாட்டுப் பெண்களை உள்ளடக்கி இருந்தது. இவர்களில் அனேகர் வடஅமெரிக்காவிலும் ஐரோப்பாவிலும் பெண்கள் விடுதலைக்காக எழுந்த இயக்கத்தின் உருவாக்கங்களாகவே இருந்தனர். இவ்வியக்கமானது, உயர்கல்வி, அரசியல் உரிமைக்கான போராட்டத் தையும் விக்ரோறிய சமூகத்தின் ஆணாதிக்கக் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து விடுதலை பெறும் போராட்டத்தையும் உள்ளடக்கி இருந்தது.

உள்ளூர்ப் பெண்களின் வாக்குரிமைப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவாக இருந்த பிறநாட்டவர் கனடாவைச் சேர்ந்த மேரி றட்ணம் ஆவார். இவர் பெண்கள் உரிமைக்காகப் போராடுவதில் அனுபவம் மிக்கவர். குறிப்பாக பெண்களின் ஆரோக்கியம் சம்பந்தமாக இவரது அக்கறை மேலானது. கனடாவில் இவர் பெண்கள் வாக்குரிமைக்காகவும், பெண்கள் மருத்துவக்

கல்லூரிக்கு அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காகவும் போராடியவர் என்பது வெளிப்படை. மேரி ஏர்வின (Mary Irwin) 1873இல் ஒன்ரேறியோ வில் பிறந்து ரொறான்ரோவில் மருத்துவராகப் பட்டம் பெற்றவர். இவர் பின்னர் அமெரிக்கன் மிஷனரியோடு சேர்ந்து, யாழ்ப்பாணத்தில் வேலை செய்வதற்காக 1896இல் இலங்கை வந்தார். அந்த வருடம் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த மிஷனரி வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தவரும் அமெரிக்காவில் படித்துக் கொண்டிருந்தவருமான சி.எஸ்.கே.றட்ணம் என்பவரைச் சந்தித்து நியூயோர்க்கில் மணம் முடித்துக் கொண்டார். இந்த ரகசியத் திருமணம் காரணமாகவும் அதன் வீறாந்த போக்கின் விளைவாகவும் அமெரிக்கன் மிஷனால் வெளியேற்றப்பட்ட அவர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்பு வந்தார். (இது பற்றிய விபரம் வேறு இடத்தில் தரப்பட்டுள்ளது. (Jayawardena 1993. Rutnam: 2000). கொழும்பில் டொக்டர் றட்ணம் அரசாங்க வைத்தியராகவும் பின்னர் தனியாகவும் தொழில் பார்த்தார். அவர் இலங்கைப் பெண்கள் சங்கம் (CWU 1904) தமிழ்ப் பெண்கள் சங்கம் (1909), இலங்கை மஹில சமித்தி (1931), போன்ற பல்வகையான பெண்கள் அமைப்புக்களின் ஸ்தாபக உறுப்பினராக மட்டும் இருக்கவில்லை. குடும்பத்திட்டம், பெண்கள் உடல்நலம், பிள்ளைகள் பராமரிப்பு, மதுபான விலக்கல், சுகாதாரம், போஷாக்குணவு ஆகியவற்றுக்கான பிரச்சாரங்களையும் முன்னெடுத்துச் சென்றார். அத்தோடு கொழும்பு மாநகரசபையின் முதல் பெண் உறுப்பினராக 1937இல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் (Jayawardena 1993). அவரே பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தினதும் பின்னர் அதன் வழித்தோன்றிய பெண்கள் அரசியல் சங்கத்தினதும் உயிர்நாயகியாகவும் இருந்தார்.

பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் தீவிர செயற்பாட்டாளராக இருந்த மற்றுமொரு ஆங்கிலப் பெண்மணி ஹில்லா குலரத்தின (விவாகத்திற்கு முந்திய பெயர் வெஸ்ப்றுறாக்) (Westbrook 1895-1956) ஆவார். பெண்களுக்காகப் பாடுபட்ட இவரும் மேற்கத்தேய உயர்கல்வியின் இன்னொரு பெறுபேறாவார். இவர் காலனித்துவகால செயலகத்தில் சிரேஷ்ட சிவில் உத்தியோகத்தராக இருந்தவரும் தாராளவாதக் கொள்கையோடு பிரம்மஞானவாதியாக இருந்தவருமான ஃபிரான்ஸ்ஸிஸ் வெருஸ்ப்றுறாக்கினதும், சுஃபி (Sufi) ஆத்மவிசாரிகளால் எழுதப்பட்ட பார்ஸி மொழிக் கவிதைகளில் புலமையாளராக இருந்த ஸ்கொட் இனத்தவரான ஜீன் (Jessie) டங்கனதும் மகளாவார். அவருடைய மொழி பெயர்ப்புக்கள் 1915இல் லண்டனில் உள்ள பெண்கள் அச்சகத்தால் (Women's Printing Society) வெளியிடப்பட்டது. ஹில்லா லண்டனில் உள்ள பெருமைக்குரிய Dulwich, James Allen's மகளிர் பாடசாலையில் கல்வி கற்று,

கேம்பிறிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் நவீன மொழிகள் துறையில் பட்டம் பெற்றார். அவர் கொழும்பில் ஆசிரியர் பதவிக்கு மனுப்பண்ணினார். இங்கு அவர் ஜனவரி 1920இல் வந்ததும், விசாகா வித்தியாலயத்தின் அதிபராக நியமிக்கப்பட்டார். 1920 டிசம்பரில் ஆனந்தாக் கல்லூரியின் அதிபரான பற்றிக் குலரத்னாவை மணம் முடித்தார். பின்னர் 1921இல் ஆனந்தாக் கல்லூரிக்கே நவீன மொழிகள் பற்றிக் கற்பிப்பதற்காக மாற்றம் செய்யப் பட்டார். ஹில்லா குலரத்னா, ஆனந்தா பெண்கள் கல்லூரி (கொழும்பு), மஹாமய (கண்டி), மலியதேவ (குருணாகலை), சிறிசுமங்கல (பாணந்துறை) ஆகிய அனேக பௌத்த பாடசாலைகளை நிறுவுவதற்கு உதவியதோடு பெரும் முன்னணிக் கல்வியாளராகப் பெயர் பெற்றார். இவர் அரசியலிலும் தாராளவாதியாக இருந்ததோடு இலங்கைப் பெண்களின் வாக்குரிமை தொடர்பாக 1922இல் அறிவுரீதியான உத்வேகத்தைத் தந்தவராகக் கொள்ளப்படுகிறார்.

பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தில் அங்கத்தவம் வகித்த இன்னும் பல பிறநாட்டுப் பெண்கள் இருந்தனர். இவர்கள் தொழில் சார்ந்திருந்த உள்ளூர்ப் பிரமுகர்களின் மனைவிமாராவர். இவ்வாறான பிரித்தானியப் பெண்கள் பெயர்கள் பின்வருமாறு:- மேரி கேப்றியல் (விவாகத்திற்கு முந்திய பெயர் McCulloch) இவர் டொக்டர் வி.கேப்றியலின் மனைவி யாவார். வின்னி றொக்வுட் முந்திய பெயர் றொபேர்ட்ஸ் (மார்க்ஸ் றொக்வுட்டின் மனைவியாவார்), டொக்டர் ஜி.பி.மலலசேகராவின் முதல்தாரமான மாக்கிரட் மலலசேகரா (இவர் 1928இல் இறந்தார்), இவர் ஹில்லா குலரத்னவின் மைத்துனியாவார். யொவொனி (Yvonne) சிறிபத்ம நாதன் (முந்திய பெயர் Coulet of France) இவரும் பெண்கள் வாக்குரிமை இயக்கத்தில் மும்முரமாக இயங்கியவர். இவரது கணவர் ஆர்.சிறிபத்ம நாதன் ஓக்ஃபோர்டில் சட்டம் பயின்றவர். யொவொனியை இவர் பரீஸில் சந்தித்தார். இவர் 1931இல் மன்னார்-முலல்லைத்தீவின் சட்டசபை உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். தனது கணவரின் அரசியல் வாழ்க்கைக்கு ஆதரவாக இருந்த இவர், வியாபாரத்தில் திறமைமிக்கவராக இருந்ததால் Weldon and Co. என்னும் பெரியளவில் மரப்பலகைகளை ஏற்றுமதி செய்யும் வியாபார நிறுவனத்தைக் கொண்டியக்கினார். இவர் 1979இல் தனது 90ஆவது வயதில் இறந்தார். பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தைச் சேர்ந்த மற்றும் முக்கியமான பிறநாட்டுப் பெண்களாக, இலங்கை தொழிற்கட்சியில் அங்கத்துவம் வகித்த ஆன் எலிசபெத் பிறிஸ்ரொன், இன்னும் கொழும்பு நகர வறியோர்களுக்கான மிஷனைச் சேர்ந்த⁴ செல்வி. ஐ.ஹோரன்பி (Hornby) ஆகியோர் அடங்குவர்.

இந்தியத் தொடர்பு

இலங்கையில் வாழ்ந்த அனேக படித்த இந்தியப் பெண்கள், பெண்கள் வாக்குரிமை, அரசியல் பிரச்சினைகள், சமூக சீர்திருத்தங்கள் பற்றிப் பேசினர். இவர்கள் அனைவரும் 1920களிலும் 1930களிலும் ஏற்பட்ட காந்திய இயக்கத்தாலும், பெண்கள் உரிமைக்காக இந்தியாவில் தனித்துவக் குணம்சமுடைய பெண்கள் பலரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட பிரச்சாரங்களினாலும் கவரப்பட்டிருந்தனர். இந்தியப் பெண்கள் அமைப்பும் அதன் தலைவர்களும் இலங்கைப் பெண்களில் செலுத்திய செல்வாக்கே பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தில் காணப்பட்ட குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். இத்தோடு இலங்கைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் உரிமைக்காகப் போராடிய தலைவர்களும் பெண்கள் வாக்குரிமைக்கு ஆதரவு வழங்கினர்.

இந்தச் சகாப்தத்தின் 'நட்சத்திரமாக' விளங்கியவர் காங்கிரஸ் அரசியல்வாதியும் கவிஞையுமான சரோஜினி நாயுடு (முந்திய பெயர் சட்டோபாத்யாய). இவர் வங்காளத்தைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டவர். இவரது தந்தையார் கொண்டாடிய பிரம்ம சமாஜ சீர்திருத்தவாதக் கூட்டத்தினரின் செல்வாக்கிற்கு இவர் உட்பட்டவர். கேம்பிறிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தில் கல்வி பயின்ற இவர் காந்தியைப் பின்பற்றுவவராகவும், தேசிய கொங்கிரஸின் புகழ்மிக்க பேச்சாளராகவும் மாறியதோடு 1925இல் அதன் தலைவராகவும் வந்தார். இது இந்தியப் பெண்கள் வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வாகும். இவரும் பெண்கள் உரிமைக்காகப் பிரச்சாரம் செய்தார். "இக்கோட்பாட்டை பரப்புவதை செய்து இந்தியா முழுவதும் பிரயாணம் செய்தார்" (Kumar 1993:56) பெண்கள் வாக்குரிமைக்கான இவரது ஆதரவு இலங்கைப் பெண்கள் மத்தியிலும் எதிரொலித்தது. 1923இல் இவர் இலங்கை வந்தபோது, இலங்கை அரசியல் வட்டாரங்களால் நன்கு வரவேற்கப்பட்டார். இவர் இச்சந்தர்ப்பத்தில் இலங்கை தேசிய கொங்கிரஸ் கூட்டத்தில் ஆற்றிய உரை, பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளிக்கப்படுவது ஒரு பெறுமதிமிக்க செயற்திட்டமாகும் என்பதை உள்ளூர் ஆண்களுக்கு விளக்குவதாய் அமைந்தது. 1931இல் இலங்கைக்கு வருகை தந்த, சரோஜினி நாயுடுவின் மைத்துனியான கமலாதேவி சட்டோபாத்யாயவும் (1903-1990) இச்செல்வாக்கை ஏற்படுத்தினார். இவர் மங்களூரிலுள்ள பணக்கார, பழமைபேண்குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர் மட்றாஸ் சட்டசபைக்கு 1926இலும் 1930இலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். காந்தியின் உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்தில் ஈடுபட்டதற்காக 1930இல் சிறை சென்றார். 1930இல் அவர் கொங்கிரஸ் சமதர்மக் (Socialist) கட்சியில் சேர்ந்தார். (மேலது:55) இவர் அக்னேஸ் டி.

சில்வா, லீலாவதி அசெரப்பா ஆகியோரோடும் இன்னும் இலங்கையின் மிகத் தீவிர சக்திகளோடும் தொடர்பு கொண்டிருந்தார். 1930களில் இலங்கை சமசமாஜக் கட்சியின் அரசியல் மேடைகளில் காணப்பட்டார். இலங்கைப் பெண்கள் வாக்குரிமைக்கு ஆதரவளித்த இலங்கையை இருப்பிடமாகக் கொண்ட இந்தியப் பெண்கள் வரிசையில் வருபவர் செல்வி கங்குலியாவார். வங்காளத்தைச் சேர்ந்த இவர் விசாகா வித்தியாலய அதிபராக இருந்ததோடு 1919இல் இலங்கை தேசிய கொங்கிரஸில் தூதுக்குழுவில் ஒருவராகச் சமூகமளித்தார். அடுத்து வருபவர் செல்வி ஐ.டேவிட் ஆகும். இவருடைய கணவர் இந்தியச் சங்கத்தில் தீவிர செயற்பாட்டாளராக இருந்தார். இன்னொரு முக்கியமானவர் பெண்கள் வாக்குரிமை பற்றி எழுதிய இந்தியப் பூர்வீகத்தையுடையவரான மீனாட்சி நடேசஜயர். எவ்வாறாயினும் இந்த இயக்கத்தில் இருந்த முக்கியமான இந்தியப் பெண்ணாகக் கருதப்படுபவர் லீலாவதி அசெரப்பா (முந்திய பெயர் சிறினிவாசன் (1897-1958). மட்ராஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த இவர், காந்திய இயக்கத்தால் கவர்ப்பட்டார். டொக்டர் சீ.வி. அசெரப்பாவை மணமுடித்த பின்னர் இலங்கை வந்து பெண்கள் வாக்குரிமை, கிராமியப் பெண்களைப் பயிற்றுவிக்கும் நிகழ்ச்சித்திட்டம் போன்ற உள்ளூர் விஷயங்களில் தன்னை ஈடுபடுத்தினார். 1931இல் பலாங்கொடைத் தொகுதியில் சட்டசபைக்குப் போட்டியிட முனைந்தார். ஆனால் அதிலிருந்து தன்னை விலக்கிக் கொண்ட அவர், தான் விலகியதற்கான காரணம், யாழ்ப்பாண இளைஞர் கொங்கிரஸ் 1931ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலை, டொனமூர் ஆணைக்குழு இலங்கையருக்கு வரையறைக்கு உட்பட்ட சுயாட்சி தந்ததைக் காரணம் காட்டி பகிஷ்கரிப்பதால் அவர்களுக்கு ஆதரவு வழங்கும் பொருட்டு தானும் தேர்தலில் நிற்கப் போவதில்லை என்றார் (Wijesekera, 1995: 14 -15)

லீலாவதியின் அரசியல் ஈடுபாட்டுக்குரிய இன்னொரு உதாரணத்தை, அவர் 1921இல் பெண்கள் அரசியல் சங்கத்தின் கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்ததில் காணலாம். அக்கூட்டத்தில், யாப்பு சீர்திருத்தம், இலங்கைக்கு அரசரிமை அந்தஸ்து ஆகியவை பற்றிக் கலந்துரையாட, இலங்கை தேசிய கொங்கிரஸினால் விடுக்கப்பட்டிருந்த அழைப்பு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதோடு அது பற்றிய கலந்துரையாடலும் நடைபெற்றது. (Times of Ceylon: 14 June, 1932) மேலும் அவர் பல்கலைக்கழகப் பெண்களுக்கான விடுதி உபகரணங்கள் பற்றி விவாதித்த பெண்கள் அரசியல் உரிமைக் கூட்டத்திற்கு தலைமை தாங்கியதோடு (Times of Ceylon: 14 June, 1932) கமலாதேவி சட்டோபாத்யாயவுக்காக தனது வீட்டிலேயே பெண்கள் அரசியல் சங்கக் கூட்டத்தை நடத்தி உபசரணை

செய்தார். (Wijesekera 1995: 16) பெண்கள் பிரச்சினைகள் பற்றிய பல கட்டுரைகள் மூலம் பத்திரிகைகளுக்கும் சஞ்சிகைகளுக்கும் விஷயதானம் செய்துள்ளார். 1934இல் அசெரப்பாவிடமிருந்து திருமண விலக்கு செய்து கொண்ட பின்னர் இந்தியாவுக்குத் திரும்பிச் சென்று, 2ஆம் உலக யுத்த காலத்தில் சமூக இயக்கங்களில் சுறுசுறுப்பாகச் செயற்பட்டார். அவர் இலங்கையை விட்டுச் சென்றமை இலங்கைப் பெண்கள் இயக்கத்திற்கு உண்மையான இழப்பாகவே கருதப்பட்டது.

மேல்வந்தவற்றிலிருந்து துல்லியமாகத் தெரியவருவது என்னவெனில், பெண்கள் வாக்குரிமை இயக்கமும் அதன் பின் வந்தவைகளும் பூர்ஷுவாப் பெண்களால் கொண்டியக்கப்பட்ட வர்க்க அடிப்படை அமைப்புக்கள் என்பதே. இருந்த போதும் இது ஒரு பல் கலாசார அமைப்பாக அங்கு எல்லாச் சமூகத்தவரும் பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்பட்டதால் அதனுடைய பெண்களின் உரிமைக்கான போராட்டம் எல்லா வர்க்கப் பெண்களுக்கும் நலம் பயப்பதாய் இருந்தது. இனத்துவேசங்கள் தெரியவருகின்ற ஆரம்ப காலத்தில், இனத்துவ, சமயக் கோடுகளைக் கடந்து செயற்பட்ட ஆரம்ப காலப் பெண்களின் முயற்சிகள் சிறப்புக்குரியன. இவ்வியக்கத்தின் வர்க்க ரீதியான உள்ளடக்கம் ஆச்சரியப்படுவதற்கான ஒன்றல்ல. காரணம் வாக்குரிமை என்பது பூர்ஷுவா ஜனநாயக உரிமைகளில் முக்கியமான ஒன்றாகும்.

முடிவுக் குறிப்புகள்

1. அம்மணி டெய்சியைப் பற்றிய தகவல்களுக்கு நாம் சோம பண்டாரநாயக்காவுக்கு நன்றியுடையவராய் உள்ளோம். மேலும், அவர் தந்த தகவல்களின்படி ஒபேசேகரா குடும்பத்திற்காக தருவிக்கப்பட்ட ஆங்கில வீட்டுப் போதனாசிரியர்கள், லண்டனிலிருந்த இலங்கையோடு தொடர்பு கொண்டிருந்த நிச்சர்ட் அன்ட் கொம்பனி என்ற (Richardson and Co.) நிறுவனத்தின் மூலம் பெறப்பட்டவர்களாகும். அத்துடன் அம்மணி டெய்சி அனேக பிள்ளைகளைத் தத்தெடுத்து வளர்த்ததோடு வியாங்கொடையில் ஒரு பாடசாலையையும் நிறுவினார்.

2. 1877 அளவில் பஸ்ரியன் ஃபெர்னாண்டோ காரீயத் தொழிலிலும் தென் மாகாணம், மேல் மாகாணங்களில் தென்னந்தோட்டச் செய்கையிலும் ஈடுபட்டிருந்ததோடு, காரீயத்தை வகைப்படுத்த கொழும்பில் ஒரு களஞ்சிய அறையும் வைத்திருந்தார். 1907 அளவில் சிலாபம், நீர்கொழும்பு ஆகிய பகுதிகளில் அவருக்கு 1200 ஏக்கர் சொந்தமான தென்னந்தோட்டம் ஒன்று

இருந்தது. (Wright 1907, Jayawardena 2000)

3. 1890களில் (ரூபா 120,750 (1893-94) செலுத்தி) சியன்னே ஹோவாகம் (Siyane and Hewagam) சாராயங்களுக்கான கூலி உரிமையை என்.டி.பி.சில்வா (N.D.P) பெற்றிருந்தார். அதேவேளை டொன் ஸ்பேற்றர் சேனநாயக்கா வோடு சேர்ந்து நீர்கொழும்பு - ஹப்பிற்றிகம், கோறால ஆகியவற்றுக்கான சாராய கூலி உரிமையை, அந்த வருடத்திற்கு ரூபா 195,255 ரூபா செலுத்தி தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்திருந்தார். (Jayawardena 2000: 370)

4. செல்வி ஹோர்ன்பி கொழும்பில் 20 வருடங்களாக வேலை செய்தவர். வெளிப்படையாக வாக்குரிமை விஷயத்தில் அக்கறை காட்டிய மிகச் சில மிஷனிமாரில் இவரும் ஒருவராவார். வறிய பெண்களோடும், கொழும்பு நகர மிஷனில் இருந்த கைவிடப்பட்ட ஏழைப் பிள்ளைகளோடும் வேலையில் ஈடுபட்டார். பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் தூதுக்குழுவின் அங்கத்தவராக டொனமூர் ஆணைக்குழுவில் (Special Commission on the Constitution of Ceylon Vol. 4: 1927) தோற்றிய இவர் பெண்கள் வாக்குரிமையின் அவசியம் பற்றிப் பேசினார். பிரித்தானிய துரைத்தனக் காரர்கள், பெருந்தோட்டச் செய்கைக்காரர்கள், பெரும் வியாபாரிகள் ஆகியோரது மனைவிமார் இலங்கைப் பெண்களின் வாக்குரிமைக்கு அதரவு தரவில்லை. திருமதி வில்லியேர்ஸிடம் (Ms. Villiers) (பெருந்தோட்டச் செய்கையாளரும் இலங்கையில் இருந்த பிரித்தானிய முன்னணிப் பிரமுகருமான தோமஸ் வில்லியேர்சின் மனைவி) பெண்கள் வாக்குரிமை பற்றி விசாரித்த போது "அதில் எனக்கு எந்த நம்பிக்கையும் இல்லை" என்றார் (Ceylon Daily News Weekly Edition 24 July 1928) எவ்வாறாயினும் சில பிரித்தானியப் பெண்கள், கொழும்பில் வெள்ளையரான ஆண்களுக்கு மட்டும் ஒதுக்கப்பட்டிருந்த கொழும்பு களரியில் (Club) அங்கத்தவ உரிமை பெற முயன்றனர். (பார்க்கவும் டிலோறெயின் புரோஹியரின் (Deloraine Brohier) எதிர்வரவுள்ள களரியின் வரலாறு).

5. இத்தகவல் தந்த லீலாவதி அசெரப்பாவின் மகளுக்கு நான் நன்றியுடையவளாவேன்.

அத்தியாயம் - 4

பத்திரிகைகளில் வாதப்பிரதிவாதங்கள்

தலைமையிரைக் கட்டையாக வெட்டுகின்ற, கட்டை உடை அணிகின்ற, பைலா நடனமாடுகின்ற பெண்களுக்கு வாக்குக் கிடைக்கக் கூடாது.

- மானியல்வதி - 9 செப். 1928 'Swarajya. இல் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது.

இருபத்தொரு வயதிற்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குதல் பற்றிய பிரச்சினை, எல்லா மொழிகளிலும் வெளிவந்த உள்ளூர்ப் பத்திரிகைகளில் உயிர்த்துவமுடைய விவாதங்களையும் ஆசிரியர் தலையங்கங்களையும் கேலிச்சித்திரங்களையும், கவிதைகளையும், அங்கத சித்திரிப்புக்களையும், அவிழ்த்து விட்டிருந்ததெனலாம். இங்கிலாந்தில் பெண்கள் தம் 'கீழ்ப்படிந்து' போகும் 'உயர் குணம்ச' நிலையிலிருந்து, தம் வாக்குரிமைக்காகப் போராடும் தீவிரவாதிகளாய் மாறியமை, இலங்கையில் அவர்களுக்கெதிரான கருத்துக்களையே முன் வைக்க வைத்தது. அத்தோடு தொழிலாளர் இயக்கமும் 1920களின் ஆரம்பத்தில் கொழும்பில் இடம்பெற்ற வேலை நிறுத்தங்களும், 'கௌரவ மான பெண்களும்' ஆண்களை அபிநயித்து, இவ்வாறான வன்முறைச் செயற்பாடுகளில் இறங்கி விடுவார்களோ என்ற பயத்தைக் கிளறி விட்டது. ஆனால் ஏனையவர்கள் பெண்களுக்கான வாக்குரிமை என்பது ஜனநாயக உரிமைகளில் ஒன்றென தமது ஆதரவை வழங்கினர். இருந்த போதும் பெரியளவில் பெண்களுக்கெதிரான காழ்ப்பும், அவர்களுக்குத் தரும் ஆதரவுகளில் தளம்பல் நிலையுமே இருந்தது. (சிறிது காலம்) பெண்களுக்கும் அரசியலில் சமஉரிமை அளிப்பது என்பதை இட்டு பல ஆண்கள் பீதியுற்றவர்களாகவே காணப்பட்டனர். இருந்த போதும் தம்மைத் தாராள வாதிகளாகவே காட்ட முயன்றனர். சில எதிர்ப்பாளர்கள் சந்தேகத்திற்கிடமான, வேடிக்கையான முக்காடிட்டவர்களாகவே இருந்தனர். சில பத்திரிகைகள் பெண்களுரிமைக்காதரவாக இருந்த போதும் இவர்களையே காப்பாளர்களாகக் கொண்டன.

(அ) ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள் - ஆதரவும், கண்டனமும்

பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் ஆதரவும், பகைமையும் ஒரே

காலத்தில் வெளிக்காட்டப்பட்டன. பெண்கள் அரசியலில் ஈடுபடுவது பற்றி, 'சேர்ச்சலைட்' (Searchlight) என்னும் சஞ்சிகை (Dec.1930) தனது ஆசிரிய தலையங்கத்தில் அதற்குச் சார்பாக எழுதியதோடு பெண்களை "ஐந்தாவது பிரிவினர்" ஆகவும் குறிப்பிட்டிருந்தது.

"இன்றைய ஜனநாயகம் 'நான்காவது அமைப்பு' (Fourth Estate) ஒன்றை உருவாக்கி விட்டிருப்பதாக இன்று அடிக்கடி சொல்லப்படுகிறது. இப்போ ஐந்தாவதும் பின்னாலிருந்து தன்னை முன் தள்ளிக் கொண்டு வருகிறது. அதாவது இன்றைய பெண்கள் தான் அதற்குரியவர்கள். இன்று அரசியல், வியாபாரம், குடிசைக் கைத்தொழில் ஆகியவற்றில் பெண்களின் பெருக்கம் அதிகரித்து வருகிறது. இங்கிலாந்திலும், ஐரோப்பாவிலும் பெண்கள் தமது கோரிக்கைகளை உறுதி செய்து கொள்ளவும் தம்மை அங்கீகரிக்கச் செய்யவும் எண்ணிறந்த வருடங்கள் எடுத்தன. மேற்கத்தேய உதாரண நடைமுறைகளால் பயன்பெற்ற காரணத்தால் ஆசியாவில் பெண்களை விழிப்படைய வைக்கும் செய்முறையானது குறிப்பிடத் தக்களவு விரைவுற்றதாக இருந்தது. ஆனால் இந்த இந்தியத் தீவான தப்ரோபேனில் பெண்கள் எரிகல்லின் வேகத்தில் அதிகாரத்தையும் பிரபல்யத்தையும் அடைந்துள்ளனர்."

உள்ளூர் பெண்கள் வாக்குரிமைக்காகக் காட்டிய ஆர்வம், சர்வதேசப் போக்கினைப் பின்பற்றி மேற்கை அபிநயிப்பதாகவும் சிலாகிக்கப்பட்டது. 'சேர்ச்சலைட்' பின்வருமாறு எழுதிற்று:

"ஒருவித தன்னியக்க உற்சாகத்தினால் (பெண்களின்) ஆர்வம் துரிதப்படுத்தப்பட்டதென்றே கூற வேண்டும். உண்மையில் மிக உன்னிப்பாக நிகழ்வுகளை அவதானிப்பவர்களுக்கு, இந்த உற்சாகமானது, உலகில் ஏற்பட்டு வரும் விழிப்பிற்கும் மேற்கில் தம் சகோதரிமார் முன்னெடுப்பவைக்கு உதாரணமாக இருக்க வேண்டும் என்ற உணர்வினாலும், அதன்வழி வரும் அபிநயிப்பினாலும் எழுவதாக இருக்கிறதேயொழிய, ஆழமான இது பற்றிய நம்பிக்கையினால் இல்லை. ஒரு விதத்தில் சொல்வதானால் எந்தவித நம்பிக்கையுமே இல்லாமலே எழுகிறது என்றே சொல்ல வேண்டும்."

ஆனால் 1931இல் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்திற்குள் ஏற்பட்ட பிளவு, தவிர்க்க முடியாத விதத்தில் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் அது பற்றிய

கசப்பான குறிப்புகள் வெளிவரக் காரணமாயிற்று. Independent (23 March, 1931) இல் வெளிவந்த ஆசிரிய தலையங்கம் கடுமையாக இருந்தது.

"தமது சங்கத் தலைவரையும் தமது சங்கத்தின் பெயரையும் மாற்றி விட்டனர். சங்கத்தின் பெண்கள், மிக அற்பமான, ஒருவர் மேல் ஒருவர் குற்றம் சுமத்துபவர்களாகவே காணப்பட்டனர். அத்தகைய அரசியல் முதிர்ச்சிக்காக அவர்களது மிக மோசமான எதிரிகூட, அவர்கள் மேல் பழி சுமத்த மாட்டார். இன்னும் அவர்கள் பொறுப்புணர்வு என்ற ஒன்றையே தமதாக்கிக் கொள்ளவில்லை. அவர்களில் எவரும் சங்கமென்பது அற்பமான சதிவேலைகளுக்குத் தூயப் போடும் இடமல்ல என்பதை உணரவில்லை."

பெண்களின் 'பலவீனம்' பற்றியும் அவர்கள் கூட்டாக வேலை செய்வதற்கு ஆற்றலற்றவர்கள் என்றும் கூறப்படுகின்றவை பற்றிப் பொதுப்படையாக இதே பத்திரிகையின் ஆசிரிய தலையங்கம் குறிப்பிடுகையில் பெண்கள் எதிர்ப்புத் தன்மையைப் பல இடங்களில் கொண்டிருந்தது.

ஜனநாயகத் தன்மை கொண்டவர்களாக இருப்பதற்குப் பெண்கள் ஆற்றலற்றவர்கள். அவர்களால் வெற்று வேட்டுத்தனமான உதட்டளவு சேவையை மட்டுமே செய்யலாம். நாட்டுக்கு எந்தவித உபயோகமும் அற்ற அளவுக்கு அவர்களது நோக்கம் இன்று குறுகியதாய் உள்ளது. நாட்டுக்குத் தம்மால் உபயோகம் ஏற்படுத்துவது என்பதை விட, போட்டியிலும் பூசலிலுமே தமது இறுதி அழுத்தத்தைக் கொடுப்பதில் அக்கறை கொண்டவர்களாய் உள்ளனர். இது பெண்களுக்கே உரிய குண விசேடமாயினும் இது அவர்களைத் தலைவர்களாகப் போவதில்லை. ஆண்கள் ஒன்றிணைந்து செயற்படக் கூடியவர்கள் என்பது வெளிப்படையான உண்மை. ஆனால் இது பெண்களால் முடியாத ஒன்று. அவர்களிடம் எப்பொழுதுமே தனிப்பட்ட பொறாமைக் குரோதங்கள் தூங்காமல் இருக்கும். அவர்கள் பொதுவாகக் கூட்டுச் செயற்பாடு என்றால் என்ன என்றே விளங்கிக் கொள்வதில்லை. அவர்களால் ஒரு கொள்கைக்காக தங்களை அர்ப்பணிக்க முடிவதில்லை.

பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் பிரச்சினைகள், பொருளாதார மந்தநிலை காலத்தில் 'களியூட்டலுக்'குரியனவாக இருப்பதாக வெறுப்போடு

எழுதிய அவ்வாசிரியர் தலையங்கம், வாக்குரிமைக்குப் போராடிய பெண்களைக் கண்டித்ததோடு பின்வருமாறு எழுதிற்று:

"புதிய யாப்பை அமைத்தவர்கள், விலை மதிப்பற்ற ஒரு வெகுமதியை அவர்களது தோதில்லாத ஆனால் அவாஞ்சையுடைய கைகளுக்குள் தாராளமாகத் திணித்தனர். இதைத் தமது அனுகூலங்களுக்குப் பாவிப்பதற்கு இவர்கள் முற்றிலும் தகுதியற்றவர்கள். அறிவு மேம்பட்ட பெண்கள் தங்களை சின்னத்தனமான மனமுடையவர்களாகவும் பகைமை பாராட்டுவதில் கெட்டித்தனமுடையவர்களாகவும் காட்டிக் கொண்டனர். இதுவே இவர்கள் இதுகாலவரை சாதித்த பெரும் சாதனையாகும். இதைத் தொடர்ந்து என்ன நடைபெறவுள்ளது? இந்த வேடக்கையின் பால் கவரப்பட்டுள்ள பொதுமக்களுக்கு இது பற்றி அறிவது சுவாரஸ்யம் மிக்கதாய் இருக்கும். களியூட்டல், குறிப்பாக இன்றைய மந்த நிலையில் வெறுத்தொதுக்கப்பட வேண்டியதில்லை." (மேலது)

அதைத் தொடர்ந்து வந்த மாதத்தில் Independent பத்திரிகை, "பெண்ணியத்தின் தற்போதையமை" என்ற தலைப்பில் "வளைந்து கொடுக்காத சண்டையில் பெண்ணியவாதிகளின் சாந்தப்படுத்தப்பட முடியாத கோபம்" என்று எழுதிய போது அது "தனிப்பட்ட அபிலாஷைகளையே" அடிப்படையாகக் குறிப்பதாய் இருந்தது.

பெண்களால் வாக்குரிமை மிக இலகுவாகவே வெல்லப்பட்டது. அதை அவர்கள் நாட்டின் நன்மைக்குப் பயன்படுத்தியதைவிட தம் சொந்த அபிலாஷைகளின் முன்னேற்றத்திற்கே அதிகமாகப் பாவித்தனர். தம்மைவிட அறிவில் குறைந்த சகோதரிமாருக்குப் போதிக்கும் தெய்வீக உரிமை தமக்குண்டென்று நம்பும் இவர்களின் சண்டைகளுக்குள் இழுபடாமல், கல்வியறிவற்ற பெண்கள் திரள் தமது பொதுப்புத்தி காட்டிய வழியில் சென்றனர். (Independent : 13 April 1931)

இது தொடர்பாக ஆத்திரமுற்ற அனேகர் ஆசிரியருக்கு கடிதங்கள் எழுதினர். அதில் ஒன்று பின்வருமாறு அமைந்தது.

"ஒரு பொதுநன்மைக்காக இலங்கைப் பெண்கள் ஒன்றுபட்டு வேலை செய்ய முடியாவிட்டால், இவர்கள் தம்மை அரசியலில் ஈடுபடுத்தி,

வெறும் நகைப்புக்குரிய கூட்டமாகிக் கொள்வதைவிட, தமது வீட்டுப் பணிக் குள் முடக்கிக் கொள்வதுமேல்." (Independent : 14, April 1931)

இன்னொரு கடிதம் போட்டா போட்டியிலும் சதிச் செயல்களிலும் ஈடுபட்டு ஒரு பிழையான உதாரணத்திற்கு இலக்கான உள்ளூர்ப் பெண்களை, இவர்களைப் போல் பெரியளவில் மேம்பாடு அடையாத இந்தியப் பெண்களோடு ஒப்பிட்டு அவர்கள் தம் நாட்டின் இலட்சியத்திற்காகத் துன்பமும் தியாகமும் நிறைந்த, தமக்குள் வேற்றுமைகளைப் பார்க்காத ஒரு வழியைத் தேர்ந்தெடுத்தமை பற்றி வித்தியாசப்படுத்திக் குறிப்பிட்டிருந்தது. (Independent : 24, March 1931)

(ஆ) பெண்கள் வாக்குரிமை பற்றி சிங்களப் பத்திரிகைகள் விவாதிக்கின்றன

சிங்களப் பத்திரிகைகள் அழுத்தம் திருத்தமாக பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தைப் பற்றி விமர்சித்தன. (WFU) அதே நேரத்தில் பெண்கள் அமைப்புக்கள் பற்றியும் பொதுவாக விமர்சித்தன. இவ்விமர்சனங்கள் யாவும் பெண்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை கொடுக்கப்பட வேண்டுமா? அப்படிக் கொடுக்கப்படுவதற்கான பொறுப்போடும் நாட்டுப்பற்றுடைய பிரஜைகளாகவும் தாம் இருக்கிறோம் என்பதை அவர்கள் நிரூபித்துள்ளார்களா? என்பன போன்ற பரந்துபட்ட விஷயங்களில் விவாதங்கள் நிகழ்ந்தன. ஒரு பிரஜைக்கான இத்தகைய குணங்கள், சிங்களப் பெண்கள் தம் முன்னோரின் கலாசாரத்திற்கும் பாரம்பரிய முறைகளுக்கும் கௌரவம் அளிக்கிறார்களா?, இல்லையா போன்ற விஷயங்களோடு உரசிக் கொண்டு நின்றன. இத்தகைய போக்குகளில் இருந்து, டொக்டர் மேரி றட்ணம் முன்வைத்த பெண்கள் வாக்குரிமைக்கான காரணங்கள் வேறுபட்டன. அவர் பெண்கள் சமூகத்திற்கும், நாட்டுக்கும் செய்யும் சேவை பற்றி அழுத்தினார். பெண்களின் இத்தகைய வகிபாகத்தைக் கூட, சில சிங்களப் பத்திரிகைகள் பயத்துடனேயே நோக்கின. இவ்வாறு பொது வேலை என்ற பேரில் 'கௌரவமிக்க' பெண்கள் ஆண்களை அபிநயித்து, ஆண் துணையற்று வெளியிடங்களில் திரிவது, அவர்களது ஒழுக்கத்திற்கு ஊறு விளைவிக்குமென அவை கூறின.

பெண்கள் வாக்குரிமை தொடர்பாக காரசாரமான பல விவாதங்கள் சிங்கள பத்திரிகைகளையும், சஞ்சிகைகளையும் ஆக்கிரமித்தன. இதற்கு வழி வகுக்க

சிங்கள ஜாதிய என்ற பத்திரிகை, பழமைபேண் கருத்துக்களுக்கு இடமளித்தது. பெண்கள் வாக்குரிமை சங்கத்தினால் ஒன்று கூட்டப்பட்ட முதலாவது பொதுக்கூட்டத்திற்கு சற்று முன்னதாக வெளிவந்த மேற்படி பத்திரிகையின் ஆசிரிய தலையங்கம் "உலகிலுள்ள பல அபிவிருத்தி அடைந்த நாடுகள் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் வாக்களிப்பதற்குச் சமமான உரிமை வழங்கியுள்ளன. இலங்கைப் பெண்களைப் பொறுத்தளவில், அவர்கள் ஒழுக்க சீலர்களாகவும், தூய்மையானவர்கள் ஆகவும் இருப்பதால் அவர்களுக்கு அளிக்கும் வாக்குரிமை அவர்களது சமதன்மையைக் கெடுத்துவிடக் கூடாது. ஆயினும் உண்மையான கேள்வி என்னவெனில், அவர்களுக்கு உண்மையில் இத்தகைய உரிமை அவசியம் தானா என்பதே. (சிங்கள ஜாதிய: 6 டிசம்பர் 1927). மேலும் சட்டசபையில் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளிப்பதற்கு எதிராக விவாதிக்கப்பட்டவற்றை மேற்கோள்காட்டி, எழுதிய ஆசிரியர் "பெண்கள் எந்த நாட்டில் வாழ்ந்தாலும் அவர்களது பொறுப்பென்பது அரசியலில் ஈடுபடுவதல்ல, நல்ல பிள்ளைகளை வளர்த்தெடுப்பதே" என்று முடித்திருந்தார். (மேலது)

இன்னும் சில நாட்களுக்குப் பின்னர் எழுதப்பட்ட இன்னொரு ஆசிரியர் தலையங்கம், பெண்களின் ஒழுக்கக் குறைவான நடத்தைகளைத் திருத்த வேண்டிய இக்காலத்தில் இவர்கள் வாக்குரிமை கேட்டுப் போராடுவது பிழையான செயலே எனக் குறைகண்டது. (சிங்கள ஜாதிய: 12 டிசம்பர் 1927). இதற்கு ஒரு வருடத்திற்கு முன்னர் இதே சஞ்சிகை, இன்றைய சிங்களப் பெண்களின் "கீழான வெட்கங்கெட்ட நிலைக்கு இன்றைய முதலாளித்துவ வர்க்கப் பெண்கள் தம்மோடு யாரும் துணைக்கு வராமல் எங்கும் போவதும் மட்டுமல்ல, அவர்கள் தமது கணவன்மாரின் மேற்பார்வையின்றி போகவும் வரவும் அதிகம் சுதந்திரம் பெற்றிருப்பதே" என்று எழுதிற்று (சிங்கள ஜாதிய: ஏப்பிரல் 13, 1926).

சுதந்திரம் பற்றிய இப்பிரச்சினை, "மரியாதைக்குரிய பெண்களின் அமைப்புக்களை உருவாக்கும்" அவசியமற்ற அக்கறையோடும் சம்பந்தப்படுவதாய் இருந்தது. பத்திரிகை ஆசிரியரின் வார்த்தைப்படி, சங்கமித்தை பிக்குணி தனது சீடர்களோடு இந்த நாட்டுக்கு வந்த போது எங்களுடைய பெண்கள் புனர்வாழ்வு அளிக்கப்பட்டனர். கூடவே அரசி அனுலாவுடன் மற்றைய சிங்களப் பெண்கள் "எமது சமூகத்தை மறுசீரமைத்தனர்". (சிங்கள ஜாதிய: ஜனவரி 22, 1929). முக்காடிட்ட முஸ்லிம் பெண்களைப் போலவோ அல்லது எந்தவித தடையுமற்ற பூரண சுதந்திரத்தைக் கொண்டவர்களாகக் காணப்படும் சமகால ஐரோப்பிய பெண்களைப் போலவோ அன்றி, 'மரியாதைக்குரிய' சிங்களப் பெண்கள், தீவிரப் போக்குடைய வாழ்க்கை அழிவையே காணரும் என்று பௌத்தம்

கூறுவதை உணர்ந்திருந்தனர். இவர்கள் தமக்குரிய சரியான இடத்தையும் சுதந்திரத்தையும் "மரியாதை" என்கின்ற கருத்தின் மறுசீரமைப்பின் மூலம் பெற்றுக் கொள்கின்றனர்: இதனை "ஒரு புடம் போடப்பட்ட பெண்ணுக்கு தேவைக்கு அதிகமானதாகவே கொள்ளலாம்". (மேலது). மேலும் ஆசிரியர் கூறுகையில் "பெண்கள் அமைப்புக்கள் அரசியலதிகாரத்தைக் கையிலெடுப்பதற்கும், தொழிலாளர் போராட்டத்தில் பங்கெடுப்பதற்கும் முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு காலத்தில், 'மரியாதைக்குரிய' பெண்கள் இத்தகைய அமைப்புக்களில் சேராமல் இருப்பதில் கவனம் செலுத்த வேண்டும்". என்று அழுத்தினார். (மேலது). இதன் பின்னர் ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு இதில் எழுதப்பட்ட ஒரு கட்டுரையில் அரசியலும், தொழிலாளர் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களும் ஆண்களுக்கே பொருத்தமானதென மீளழுத்தப்பட்டது. "அப்படி இவ்விஷயங்களில் ஈடுபட விரும்பும் பெண்கள் ஆண் தன்மைகளை வெளிக்காட்டும் புரட்சிக்காரப் பெண்கள் என்பது உலகெங்கும் தெரிந்த விஷயம்." (சிங்கள ஜாதிய: 5 பெப் 1929).

ஒழுக்கக்கேடும் தீய காலங்களும்

இத்தகைய பெண்கள் அவமதிக்கப்பட்டு பரிசீலிக்கப்பட வேண்டியது உடனடித் தேவையென சிங்களப் பத்திரிகைகள் கருதின. இல்லாவிடில் சிங்கள கலாசாரத்தையும், சிங்களப் பாரம்பரியத்தையும் பேணுகின்ற மத்தியதர வர்க்க மரியாதைக்குரிய பெண்களிடையேயும் இவர்கள் நடத்தை தொற்றிவிடும் என அவர்கள் நினைத்தனர். உண்மையில் இதன் மூலம் பெண்கள் அமைப்புக்களை சட்டரீதியற்றவைகளாக்கி சீர்குலைக்கும் பன்முகப்பட்ட தாக்குதல்கள் தொடுக்கப்பட்டன. அதேவேளை இவ்வமைப்புக்களின் அங்கத்தவர்களையும், பொதுவாகப் பூர்ஷுவா பெண்கள் அனைவரையும் காலனித்துவக்காரர்களை அபிநயிப்பவர்களாகவும், மிஷனெறியாளர்களால் மூளைச் சலவை செய்யப்பட்டவர்களாகவும், "வெள்ளைக்காரப் பெண்களால்" ஏமாற்றப்பட்டவர்களாகவும், சிறு தொகையினரான பெண்களால் ஆட்டுவிக்கப்பட்டவர்களாகவும் சித்திரித்தனர். எவ்வாறாயினும் இவற்றின் பெறுபேறாய் இறுதியில் கிடைத்தது எப்போதும் ஒன்றே தான். அவர்கள் மரியாதைக்குரியவர்களற்றுப் போய் விட்டார்கள் என்பதே. அதாவது தமது பாரம்பரியத்தையும், கலாசாரத்தையும் மறந்து போன அச்சமும், நாணமும் அற்ற பெண்களே, நாட்டினதும் சிங்கள இனத்தினதும் பௌத்த சமயத்தினதும் எதிர்வரப் போகும் அழிவுக்குக் காரணமாய் இருக்கின்றனர் என்பதே. சிங்கள ஜாதியில் வெளிவந்த கட்டுரையொன்று பின்வருமாறு கூறிற்று:

நாட்டை ஆக்கவோ அல்லது அழிக்கவோ வல்ல ஒரே கூட்டம் பெண்கள் தான் என்பது பொது அறிவு. சிங்கள இனம் இப்பொழுது அழிவை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. காரணம், எங்கள் பெண்கள் பயங்கரத் தொற்று நோயாளராய் உள்ளனர். இத்தொற்று நோய், புதிய நாகரிகம் என்ற பேரில் ஐரோப்பாவிலிருந்து எழுந்து கொண்டிருக்கிறது. இது மிக ஆபத்தானது. இதைப் பார்த்துப் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பதற்கு இது நேரமல்ல. இதற்கெதிரான நடவடிக்கைகளில் நாம் உடனடியாக இறங்க வேண்டும். (13 ஏப்ரல் 1926)

மேலும் அக்கட்டுரை, 'மரியாதைக் குறைவான' ஐரோப்பியப் பழக்கவழக்கங்களான மதுபானம் அருந்துதல், காமஇச்சை நிகழ்வுகளுக்கு ஆட்படல் போன்றவற்றில் மரியாதைக்குரிய சிங்களப் பெண்கள் ஈடுபட்டமைக்குரிய காரணம், அவர்கள் கிறிஸ்துவர்களாய் மாறி விட்டமையும், அதனால் தேசிய சமய பாரம்பரியங்களை மறந்தமையுமே என அது விளக்கிற்று. இதே பத்திரிகையில் வெளியான ஏனைய கட்டுரைகள் இத்தகைய கிறிஸ்தவ செல்வாக்குகள் பற்றி வெளிப்படையாகவே எழுதின. இரு சிங்கள ஆண்களுக்கிடையே இடம் பெறும் உரையாடல் வடிவத்தில் எழுதப்பட்ட ஒரு கட்டுரையில், கொழும்பு, கண்டி, காலி ஆகிய இடங்களிலுள்ள மிஷனரி பாடசாலைகளில் படிக்கும் 75வீதமான இளம் பெண்கள் "எங்களது கௌரவம் மிக்க பாரம்பரியத்தை எவ்விதத்திலும் விளங்கிக் கொள்ளவில்லை" என எழுதிற்று. (சிங்கள ஜாதி: 22 ஜன. 1929)

அதேநேரத்தில் இன்னொரு கட்டுரை, மிஷனரியைச் சேர்ந்த பெண்களிடம் ஒப்படைக்கப்படும் இளம் சிங்களப் பெண்கள், தங்கள் மரியாதைகளை இழப்பதோடு, மேன்மைமிக்க ஆரிய பாரம்பரியத்தை வெறுத்தொதுக்கவும் செய்கின்றனர் என்றெழுதியது. (சிங்கள ஜாதி: 12 ஏப்ரல் 1927) மேலும் இது பற்றி இப்பத்திரிகை கருத்துத் தெரிவிக்கையில் "மிகவும் கவலைக்கிடமான விஷயம் என்னவெனில், இப்பொழுது பயங்கரக் காட்டுத் தீ மாதிரி எங்கள் சமூகத்தை அழித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்தப் புதிய நாகரிகத்தை (இங்கே ஆங்கிலச் சொல்லே இதற்குப் பாவிக்கப்பட்டது.) இந்தப் பெண்களின் பெற்றோரும் கணவன்மாரும் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பதே" (சிங்கள ஜாதி: 13 ஏப்ரல் 1926)

இப்பத்திரிகைகள் இந்தப் 'புதிய நாகரிகத்திற்கு' காரணமானவர்கள் என்று சொல்லப்படும் கிறிஸ்தவ அங்கிலிக்கன் சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்களான, நகரத்திலுள்ள பூர்ஷுவா சிங்களப் பெண்கள் பற்றி

அவர்கள் அமைப்புக்கள் ஊடாகவே முழுவிபரங்களைத் தந்து அச்சொட்டாக அவர்கள் பற்றி விபரிப்பதில் மிகவும் சந்தோசம் கண்டன. இன்னும் பல்வகைப்பட்ட கவிதைகளும், கட்டுரைகளும் இப்பெண்கள் அணிந்த கட்டையான உடைகள் பாவாடைகள் பற்றியும், உள்ளூடல் தெரியும் மெல்லிய துணியாலான மேற்சட்டைகள் பற்றியும் பல பத்திரிகை எழுத்தாளர்களாலும், வாசகர்களாலும் எழுதப்பட்டன. (சரசலி சந்திரே: 10 பெப். 1925, சிங்கள ஜாதி: 2 பெப் 1929, 5 மே 1929. வீரய: 7 செப். 1930)

இப்புதிய நாகரிகத்தின் இன்னொரு அடையாளமாகக் காட்டப்பட்டது தலைமுடியைக் கட்டையாக வெட்டுதல். இது ஒரு தாழ்வான செயலாக சில வேளைகளில் 'குறப் செய்தல்' எனக் குறிக்கப்பட்டது. (சிங்கள ஜாதி: 2 மார்ச் 1926). இச்செயலில் மிகவும் வெறுத்தொதுக்கப்பட வேண்டியதாய் இருந்தது என்னவெனில் இவற்றை இளம் குமர்ப் பெண்கள் மட்டும் சீசய்யவில்லை. கலியாணம் முடித்த பெண்களும், வயது போன பெண்களும் ('கிழவிகள்' எனத் தாழ்வாகக் குறிக்கப்பட்டனர்) இதைச் செய்ய முற்பட்டதே. (மேலது) (சரசலி சண்டிரே : 25 செப்.1925) இன்னொரு கட்டுரை, இனிமேல் பெண்களின் நீண்ட கூந்தல் பற்றிக் கவிதை எழுத முடியாது எனக் கவலைப்படுவதாய் இருந்தது (சிங்கள ஜாதி: 2 மார்ச் 1926)

இன்னொரு கட்டுரை, "இவ்வாறு தலைமுடியைக் கட்டையாக வெட்டுதல் மிஷனரிப் பாடசாலைகளின் பாடத்திட்டத்தில் உள்ளடக்கப் பட்டுள்ளதோ என வியந்ததோடு, அப்படி இருக்குமாயின், "தமது பாரம்பரியத்தையும், கலாசாரத்தையும் மதிக்கும் எல்லாச் சிங்களவர்களும் இதை எதிர்க்க வேண்டும்" என எச்சரித்தது. (சிங்கள ஜாதி: 13 செப் 1927). கோபாவேசமாக எழுதப்பட்ட ஆசிரியர் கடிதமொன்று, தலை முடியைக் கட்டையாக வெட்டுதலோடு பெண்களின் வாக்களித்தலை இணைத்தது. "சில பூர்ஷுவா பெண்கள், கடகம் காவும் பெண்களும், சமயலறைப் பெண்களும், ஏழைப் பெண்களும் வாக்களிக்கும் உரிமை பெறுவதையிட்டு சந்தோசம் அடையவில்லை என்பதைக் கவனித்த திரு.மானில்வதி, பின்வருமாறு வாசகர்களுக்கு நினைவுறுத்தினார். "எல்லா வர்க்கத்துக்குள்ளும் முட்டாள்கள் உள்ளனர். தலைமுடியை வெட்டியும், கட்டையான சாறி அணிந்தும், பைலா நடனமாடும் பெண்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை கொடுக்கக் கூடாது". என்று கூறிய அவர், "பெண்களுக்கு மிகவும் போற்றுவதற்குரியதும், மேன்மையான அணிகலனாய் இருப்பதும் அவளது தலைமுடியே" என்றார். (Swarajya: 9 Sep.1928. அழுத்தம் எம்மால் கொடுக்கப்பட்டது).

'போலூரம்' நடனம் எனப்படுவது ஐரோப்பியரால் இங்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மிகவும் மோசமானதொன்றாகக் கருதப்பட்டதோடு அதற்கு இணையான ஒழுக்கக்கேட்டிற்குரியனவாக பின்வருவனவும் பட்டியலிடப்பட்டன. காம உணர்வைத் தூண்டும் நாவல்கள் வாசித்தல், சினிமாப் படம் பார்க்கப் போதல் (பயஸ்கோப்), விருந்து வைபவங்களில் கலந்து கொள்ளல், பியானோ வாசித்தல், ரெனிஸ், கார்ட்ஸ் (இத்தோடு இன்னும் வேறுவகையான சூதாட்டங்கள்) விளையாடுதல், ஓட்டப் போட்டிகள், நீளம் பாய்தல், உயரம் பாய்தல் இன்னும் இத்தகைய கடுமையான தேகப் பயிற்சிகள், விளையாட்டுகளில் ஈடுபடுதல், ஒழுக்கமற்ற ஆண்களோடு ஹோட்டல்கள், கடற்கரைகளுக்கு மாலை நேரங்களில் செல்லல், மதுபானம் அருந்துதல், புகைத்தல், சூதிரைச்சவாரி, பைசிக்கிள் சவாரி செய்தல், கார் ஓட்டுதல் ஆகிய இவையனைத்தும் சிங்களத் தன்மைக்குப் புறம்பானதாகக் கருதப்பட்டதோடு 19ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து பௌத்தத்தை மீட்பிக்க வந்த பிதாமகர்களால் இவற்றுக்கான குற்றங்கள் பறங்கியர்களிலும் ஐரோப்பிய ஆசியர்களிலும் சுமத்தப்பட்டன. இத்தகைய அனேகமான பெண்களின் செயற்பாடுகள் வெறுமனே மரியாதைக்குரியதற்றதாகவும் காலத்திற்குப் பொருந்தாததாகவும் மட்டும் சொல்லப்படவில்லை. அவை பெண் தன்மையற்றதாகவுமே சொல்லப்பட்டன. அதாவது ஆண்களை அவர்கள் அபிநயிக்கும் பரிதாபகரமான முயற்சி இது. ஆண்களைப் போலவே அவர்கள் தமக்கென அமைப்புக்களை உருவாக்கியமை போன்றவை தொடர்பாக மேற்படி பத்திரிகை, "இது ஒரு கெட்ட காலம்" என்றே குறிப்பிட்டது. (சிங்கள ஐரோப்பிய: 22 ஜன. 1929)

பெண்கள் வாக்குரிமை தொடர்பாக தமிழரின் நோக்கு ²

சிங்கள, ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் எவ்வாறு பெண்களுக்கான வாக்குரிமை தொடர்பாக ஆதரித்தும் எதிர்த்தும் வாதப்பிரதிவாதங்கள் எழுந்தனவோ, அவ்வாறே தமிழ்ப் பத்திரிகைகளிலும் இவை காரசாரமாக இடம் பெற்றன. இது பழமைவாதிகளின் உணர்வுகளைத் தொடுகின்ற ஒரு விஷயமாக இருந்ததால், பெண், ஆண் இருபாலாருக்குமிடையிலான போராக அதாவது பழமைவாதிகளான தமிழ் ஆண்களுக்கும் கிளர்ச்சிக்காரர்களான தமிழ்ப் பெண்களுக்கும் இடையிலான யுத்தமாக மாறிற்று. இலங்கைத் தமிழர்கள் மத்தியில், ஒரு சில புறநடைகளைத் தவிர, சமயத்தலைவர்கள், சமூக சீர்திருத்தவாதிகள், அரசியல்வாதிகள் ஆகிய

அனைவரும் பெண்கள் கல்வியில் மிகுந்த அக்கறையுடையவராய் இருந்தனர். இவர்களில் 19ஆம் நூற்றாண்டின் சமயத் தலைவராகவும் இந்துசமய மீட்பாளருமாக விளங்கிய பழமைபேண்வாதியான ஆறுமுகநாவலரை ஒரு புறநடையாகக் கொள்ள வேண்டும். இவர் பெண்களைப் பாடசாலைக்கு அனுப்புவதைவிட வீட்டிலேயே வைத்திருக்க வேண்டுமென்றார். அவரது 'இந்துக்களுக்கான ஒழுக்கவிதிகளில்' சமயலறையே பெண்களுக்கான பாடசாலை என்றும் அங்கே அவர்கள் தமக்குத் தேவையான சகல திறன்களையும் கற்றுக் கொள்ளலாம் என்றும் கூறினார்.

எவ்வாறாயினும் இந்து சமயத்திலிருந்த ஏனைய பழமைவாதிகள், மிஷனரி மூலம் முன்னெடுக்கப்பட்ட கல்விப் போதனைச் சவால்களை ஏற்றுக் கொண்டதோடு, பெண்களுக்கான கல்வியில் பாரம்பரிய மரபையும் புதுமையையும் இணைக்கத் தூண்டினர். அவர்கள் மிஷனரிகளின் செயற்பாட்டுக்கு எதிராக இயங்க விரும்பியதோடு ஆங்கிலக் கல்வியை நாடும் பெண்கள் கிறிஸ்தவ மத மாற்றத்திற்கு இலக்காகி விடுவார்கள் என்ற ஆபத்தையும் முன்னிட்டு விழிப்பாய் இருந்தனர். இந்தப் பெண்களுக்கான ஆங்கிலப் பாடசாலை ஒன்றை ஆரம்பிப்பதற்கான இயக்கம் ஒன்றும் இந்துக்களிடையே இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்து வெள்ளாளத் தமிழர்களின் நலன்களுக்காகக் குரல் கொடுத்த 'இந்து சாசனம்' என்னும் பத்திரிகை இந்து சமய நோக்கிலிருந்து பெண்களுக்கு கல்வி புகட்டப்பட வேண்டும் என்பது பற்றிய பல கட்டுரைகளையும் ஆசிரியர் தலையங்கங்களையும் வெளியிட்டது. 1927இல் எழுதப்பட்ட ஒரு ஆசிரியர் தலையங்கம் (பெண்கள் உரிமை தொடர்பாக விவாதிக்கப்பட்ட காலத்தில்) பாரம்பரிய பழக்க வழக்கங்கள், ஆங்கிலக்கல்வி ஆகிய இரண்டுமே பெண்கள் கல்விக்குத் தேவை என விவாதித்தது.

"ஆங்கிலப் பாடசாலைகளில் பெண்கள் படிக்கும் போது ஏற்படும் தீங்கு, ஆண்கள் படிக்கும் போது ஏற்படுவதைவிட அதிகமானது என்பது தமது அனுபவம் என்றும், அந்நிய பழக்கவழக்கங்கள், வாழ்க்கை முறைகள் ஆண்களை விடப் பெண்களைக் கவர்ந்திருக்கின்றன என்றும், இந்துக் குடும்பங்களின் எதிர்காலத் தலைவர்களாகவும் இந்து ஆண்களின் எதிர்காலத் தாய்மாராகவும் பெண்கள் இருக்கப் போவதால் அவர்கள் சிறுபராயத்திலிருந்தே சைவ வழிமுறைகளில் ஆற்றுப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்றும் இது பற்றிச் சைவர்கள் சிந்தித்து தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்றும், மேலும் ஆங்கிலக் கல்வியை வழங்கும் பள்ளிக் கூடங்களையும் வேறு கல்வி

நிறுவனங்களையும் பெண்களுக்காக அவர்கள் நிறுவ வேண்டும் என்றும்" அது கூறிற்று. (இந்து சாசனம்: 10 நவம்.1927)

1913இல் உயர்தரப் பாடசாலை ஒன்று இந்துப் பெண்களுக்காக யாழ்ப்பாணத்தில் நிறுவப்பட்டது. இப்பாடசாலையின் ஸ்தாபகரான பொன்னம்பலம் இராமநாதன், பெண்கள் நல்ல இந்து மனைவிமாராகவும் தாய்மாராகவும் வருவதற்குக் கல்வி உதவ வேண்டும் என்று பலமான கருத்தைக் கொண்டிருந்தார். (Vythilingam 1971: 555) இராமநாதன் 1919இல் பெண்களின் வாக்குரிமைக்கு ஆதரவாக இருந்தார். ஆனால், பின்னர் பெண்கள் பொது விவகாரங்களில் பங்கெடுப்பது சரியல்ல என்று கூறினார். "குடும்பத்தில் நிலவும் அமைதி, தூய்மை, ஒத்திசைவு ஆகிய வற்றைப் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கல் சிதைத்து விடும் என அவர் விவாதித்தார். பெண்களின் வாக்குரிமைக்கான கோரிக்கை வலுவடைந்த போது, அவர் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளித்தல் என்பது, "பன்றிகளின் முன் முத்தை வீசுவதற்குச் சமனாகும்" என்னும் தனது மிகவும் கவனிப்புக் குறித்தான குறிப்பை முன் வைத்தார். எவ்வாறாயினும் 1928இல் சட்ட சபையில் சகலருக்குமான வாக்குரிமை விவாதிக்கப்பட்ட போது, வடமாகாண உறுப்பினரான டபிள்யூ. துரைசாமி அவர்களால் பாடசாலை விலகல் சான்றிதழ் வைத்திருக்கும் பெண்களைத்தவிர ஏனையோருக்கு வாக்குரிமை அளித்தல் "அவசியம் அல்ல" என்று கொண்டு வரப்பட்ட பிரேரணையை இராமநாதனே வழி மொழிந்தார். (ஹன்சார்ட் :1 நவம். 1928)

1928 நவ. 8இல் இந்து சாசனம் பத்திரிகை, பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளித்த டொனமூர் கொமிஷனர்களை கடுமையாகக் கண்டித்து, தம் பழமைபேண் கருத்துக்களை முன் வைத்தது.

இந்தக் கோரிக்கைக்கு அவர்கள் உடன்பட்டதற்குக் காரணம்: ஆண் தன்மையைச் சுவீகரித்துக் கொண்ட கொழும்புப் பெண்கள் இதை வலியுறுத்தியதாலேயே. இது நமது நாட்டின் மரபுக்கும், சமயத்திற்கும் சாதியத்திற்கும் முரணானது. சைவம் ஒரு போதும் பெண்கள் சுயமாக இயங்குவதை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. ஒரு பெண் தனது கணவனின் விருப்புக்களுக்குள் தன்னை நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் அவள் விலைமாதிற்குச் சமமானவளே. ஒல்லாந்தரும், போர்த்துக்கீசரும் இலங்கையை ஆண்ட போது, எங்களது சாதிகளுக்குரிய வழமைகளை இல்லாதொழித்துப் பெண்களை பொது விஷயங்களில் பங்கெடுக்க

வைத்து அவர்கள் விலைமாதர்களாகுவதற்கு வழிவகுக்கவில்லை. மேற்கிலிருந்து வந்த டொனமூர் கொமிஷன், ஆண்களும் பெண்களும் சமம் என நம்புகிறது.

இராமநாதனின் அரசியல் கருத்துக்களை ஆதரித்த ஈழகேசரி என்னும் பத்திரிகை பெண்களுக்கான ஒரு பக்கத்தைக் கொண்டிருந்தது. அதில் மேற்கத்தையக் கல்வியின் தீமைகள் பற்றி எச்சரித்தது. 1930இல் அது விவாதத்தில் பங்கு கொண்டு பின்வருமாறு எழுதிற்று:-

12 வயதுக்கு மேற்பட்ட இளம் பெண் பிள்ளைகளை வீட்டை விட்டுப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்புவது தமது வழக்கமல்ல என்றும் இந்தப் பெண்களுக்குத் தமது குடும்பத்தைத் திறமையாக நடாத்துவதற்குத் தேவையான சமையல், நெசவு, தையல் ஆகியவையே கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என்றும், அவர்கள் தமது ஓய்வு நேரங்களில் நல்ல புத்தகங்களையே வாசிக்க வேண்டும் என்றும் எழுதிற்று. மேலும் நாவல்கள் வாசிப்பது அவர்கள் மனங்களைக் கெடுத்து விடும் என்பதால் அவர்கள் நாவல் வாசிக்கக் கூடாதென்றும், அவர்கள் பக்தி இலக்கியங்களிலேயே தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் அயலவர் வீடுகளுக்குச் செல்லக் கூடாதென்றும் அது கூறிற்று. (ஈழகேசரி: ஜூன், 1930)

வேறு பல விஷயங்களில் முற்போக்கான கருத்துக்களை வெளிக் காட்டிய பல சமூக சீர்திருத்தவாதிகள், தமிழ்ப் பெண்கள் விஷயத்தில் அவர்கள் தமது மரபுவழிப்பட்ட பாத்திரத்தையே தாங்க வேண்டுமென எதிர்பார்த்தனர். உதாரணமாக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த உதயதாரகை பத்திரிகையின் ஆசிரியரும், யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள ஒரு முன்னணிப் பாடசாலையின் ஸ்தாபக உறுப்பினருமான டி.பி.துரையப்பாப்பிள்ளை முற்போக்கான சமூக மாற்றங்களை அழுத்திய போதும் பெண்கள் உயர் கல்வி பெறுவதற்கு எதிராகவே பேசினார். அவரின் கருத்துப்படி, பெண்களுக்குக் கவின் கலைகளும் மனையியலுமே போதிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் அப்போது தான் அவர்கள் தமது குடும்பத்தை நன்கு ஓட்டக் கூடியவராய் இருப்பர் என்றும் வாதிட்டார். மேற்கத்தைய கலாசாரத்தையும் கல்வியையும் மேற்கொண்டால் தமிழ்ப் பெண்கள் தமது 'பெண் தன்மையை' இழந்து விடுவர் என அவர் நினைத்தார். பெண்களுக்கு சீரிய ஒழுக்க நெறி கற்பிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் அது அவர்கள் உத்தியோகம் தேடுவதற்காக இருக்கக் கூடாது

என்றும் கூறினார். அவரது 'எங்கள் தேச நிலைமை' என்னும் தலைப்பிட்ட கவிதையொன்றில் நவீன கல்வி பெண்களுக்குப் பெரிதும் தீங்கு விளைவித்திருக்கிறது என்றார். "பெண்கள் பாடசாலைக்குக் காவும் புத்தகங்கள் அவர்களுக்கு பெரும் சுமையாக உள்ளன. பாடங்களில் அவர்கள் நேரத்தைச் செலவழிப்பதனால் அவர்கள் ஆரோக்கியம் சீர்குலைந்து போகிறது" என்றும் கூறினார்.

ஆங்கில, சிங்கள, தமிழ் பத்திரிகைகளில் பல்வகையான நிலையில் வெறுப்பு, கோபம், எரிச்சல் இன்னும் ஒரு வகை பகைமை கொண்ட ஆதரவோடும் தமது கருத்துக்களை முன் வைத்த கோட்பாட்டாளர்களும், பத்திரிகையாளர்களும் 20களின் பல்வகை பூச்சுக்களைக் கொண்ட ஆண்வழி, பெண் எதிர்ப்புத் தன்மைகளின் பிரதிநிதிகளாகவே இருந்தனர். இத்தகைய கருத்துக்களுக்கு எதிராகப் போராடிய எல்லா இனத்துவக் குழுக்களிலுமிருந்த பெண்கள், இதன் மூலம் பெண்ணின பிரகங்கை கொண்டவர்களாக மாறினர். இது அவர்களைக் கண்டித்தவர்களுக்கு சூடான பதில் கொடுக்க அவர்களுக்குக் கைகொடுத்தது.

முடிவுக் குறிப்புகள்

1. இப்பகுதி பிரதானமாக de Alwis 1988இல் இருந்து பெறப்பட்டது. மேலும் பார்க்கவும் எ. டி. அல்விஸ் 1999.
2. இப்பகுதியில் இடம்பெறும் விஷயங்களுக்கும் மேற்கோள்களுக்கும் சித்திரா மௌனகுருவுக்கு நன்றியுடையவராவோம்.

பெண்களின் கண்டன ரீதியான பதில்

பெண்களுக்கு விடுதலை அளிக்கப்படாவிடில், நாடு சுதந்திரம் அடையாது என மேடைகளில் முழங்கும் சில பேர்பெற்ற ஆண்கள் வீடுகளில் தங்கள் பெண்களை அடிமைகளாகவே நடத்துகின்றனர்.

- மீனாட்சி அம்மாள் நடேசையர் 1928

அரசியல் ரீதியாகவும், சமூக ரீதியாகவும் தமக்கெதிராக கண்டனங்களை முன்வைத்த பத்திரிகைகளுக்கும் கோட்பாட்டாளர்கள் எனச் சொல்லப்பட்ட ஆண்களுக்கும் பதில் அளிப்பதில் சிங்களப் பெண்களும் தமிழ்ப் பெண்களும் மிகத் துரிதமாக இயங்கினர். பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளிப்பதான செயல் அவர்களிடம் பாரம்பரிய ரீதியாக இருந்து வரும் பெண்ணுக்குரிய நற்பண்புகளைக் கெடுத்துவிடும் என்றும் இது மேற்கத்தைய மயப்படுத்தப்பட்ட பூர்ஷுவா பெண்களால் ஊக்குவிக்கப்படுவதென்றும், இது மேல் குழாத்தன்மை கொண்டதென்றும் பின்பற்றப்படும் சமூகத்திற்கு ஆபத்தான ஒன்றென்றும் பல மட்டங்களில் வைக்கப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளுக்கெல்லாம் அவர்கள் பதிலளிக்கும் எதிர் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டனர்.

சிங்களப் பத்திரிகைகளின் ஒரு பிரிவு பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கம் என்பது பல்லின சமூக வர்க்கத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாகவும், சிங்களப் பெண்கள் இதனால் பாதிக்கப்பட்ட அப்பாவிக்களையொழிய இதன் முகவர்கள் அல்ல எனவும் கூறிற்று. அடிக்கடி இதற்கெதிராக முன் வைக்கப்பட்ட கண்டனம் என்னவெனில் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் ஆங்கிலத்திலேயே நடைபெற்றுள்ளதென்றும், இதன் காரணத்தால் மிக அவசியமாக அரசியல் அறிவு புகட்டப்பட வேண்டிய ஆயிரக்கணக்கான ஆங்கிலம் பேசாத சிங்கள - தமிழ்ப் பெண்கள் புறக்கணிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதுமே. (தினமீன ஆசிரிய தலையங்கம் : 26 ஜூலை 1928. லக்ஷிமீ: 24 ஜன. 1930) இவர்களின் முறைப்பாடுகளில் பிரச்சினைக்குரிய உப விடயமாக இருந்தது, பல்லின சமூகத்தவர்களை உறுப்பினர்களாகக் கொண்டிருந்த பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் மேல் ஏவப்பட்ட சூக்குமமான தாக்குதல்களே. இதன் நிறைவேற்று அதிகாரங்கள் ஆங்கில, சிங்கள, பறங்கிய, தமிழ் பெண்கள் கையில் இருந்ததைக் கவனித்த ஆசிரியர் தலையங்கம் ஒன்று இந்த அமைப்பினால் 'எமது நாடும் மக்களும்' என்ன லாபத்தை அடைந்தனர் எனக் கேள்வி எழுப்பிற்று.

"மரியாதைக்குரிய பெண்கள் அமைப்புகள்" என்ற தலைப்பிட்ட இன்னொரு கட்டுரை "எங்களது கலாசாரம், மரபுகள் எங்களது நம்பிக்கைகள் அல்லது சமயம் பற்றி அறியாத, ஒழுக்கமற்ற, சீரழிந்த, பெரும் வாய் படைத்த கறுத்தப் பெண்களின் பிரச்சினைக்குரிய அதிகரிப்பும், அவர்கள் வெள்ளையரின் வாழ்க்கைமுறையைத் தழுவிக்கொண்டதுமே இன்றைய பிரச்சினையாகும். அதனால் இத்தகையவர்களின் அமைப்புகளில் எமது மரியாதைக்குரிய பெண்கள் சேர்ந்து கொள்வது புத்திசாலித்தனமானதல்ல. எங்களது பெருமைக்கும் மரியாதைக்கும் உரிய பெண்களை இவர்களின் தந்திரங்களில் இருந்து நாம் காப்பாற்ற வேண்டும்" (சிங்கள ஜாதிய, ஆசிரியர் தலையங்கம் : 22 ஜன.1929)

சிங்கள தேசியவாதிகளைப் பொறுத்தவரையில் அரசியலில் பங்கு பற்றுவதற்கான மரியாதை சிங்கள பூர்ஷுவா பெண்களிடம் இல்லையென்றும் அவ்வாறு செய்ய முயற்சிப்பவர்கள் மரியாதைக்கு உரியவர்கள் அல்ல என்றும் வாதிட்டனர். பொதுவாக சிங்களப் பெண்களின் கீழான ஒழுக்கமற்ற நிலைக்குக் காரணமாயிருப்பது சிங்களப் பூர்ஷுவா பெண்கள் பின்பற்றப்படுவதற்கு உதாரணமான மாதிரிகளாக இல்லாமல் இருப்பதோடு சம்பந்தப்பட்டதாகும். அவர்கள் மிக மிஞ்சிய சுதந்திரத்தை உடையவர்களாகவும் வீட்டுக்குள் அடங்கியிருக்கும் நிலையை மீறியவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கணவனின் அதிகாரத்தை அசட்டை செய்பவர்களாகவே காணப்படுகிறார்கள். "கணவன்மார் வீட்டில் இருக்கும் போதும் கடைக்குப் பொருட்கள் வாங்கப் போவதாகவும், கணவன்மார் வீட்டில் இல்லாத போது நண்பரைப் பார்க்கப் போவதாகவும் கூறி வெளியேறுகிறார்கள்" (சிங்கள ஜாதிய: 13 ஏப்.1929) இவ்வாறு பெண்கள் கட்டற்ற சுதந்திரத்தோடு விடப்படுவது கணவனுக்கு மனைவி கீழ்ப்படிந்து நடக்கும் பண்புடைய பாரம்பரிய சிங்கள திருமண முறைகளுக்கே ஊறு விளைவிப்பதாக அமையும் எனச் சொல்லப்பட்டது.

ஒரு கட்டுரை, இலங்கை தேசிய காங்கிரசைச் சேர்ந்த உறுப்பினரான திருமதி கிவேந்திர சிங்கா என்பவர், பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்கு சார்பாகத் தனது கணவன் வாக்களிக்காமல் வீட்டுக்கு வரத்துணிய வேண்டாம் என்று எச்சரித்தது சம்பந்தமாகத் தனது ஆத்திரத்தை வெளியிட்டது. "இந்த வகையான வீட்டாட்சி தான் எமது நாட்டில் நடைபெறுகிறது என்று சினந்து கொண்ட அக்கட்டுரை, இங்கே நகரத்தில் வாழும் ஆரிய சிங்களக் குடும்பப் பெண்கள் ஐரோப்பியப் பெண்களை அபிநயித்து தமது கணவன்மாரை தம் அதிகாரத்திற்கு உட்படுத்த முயற்சிக்கின்றனர்" என்று கூறிவிட்டு "இதை அறியாத கணவன்மார் இத்தகைய வெட்கக் கோடான செயல் விவாக

விலக்கவில் முடியுமென்பதை சிறிதும் உணராது ஊக்குவிக்கின்றனர்" என்றது. (சிங்கள ஜாதிய: 12 ஜன.1926)

இதே சஞ்சிகை தொடர்ந்து "நவீன விவாகங்கள்" என்ற தலைப்பில் விபரித்தெழுதுகையில் முன்னர் போலன்றி இன்று கணவனும் மனைவியும் சமமானவர்களாகக் கணிக்கப்படுகின்றனர். முன்னர் என்றால் மனைவி தனது கற்பு நிலையைப் பெரிதாக மதித்து கணவனை ஒவ்வொரு நாளும்தான் வணங்கினாள். இன்று போல் வாக்குரிமைக்காகச் சத்தமிடாமல் பழைய கால மகோன்னதத்தை மீட்டெடுத்து கணவனின் நிழலில் வாழ்ந்து நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு உதவும் பிள்ளைகளைப் பெற்றுத்தர வேண்டும். அதன் பின்னர் என்ன சுதந்திரம் அவளுக்குத் தேவைப்படுகிறதோ அதன் பொருத்தப்பாட்டைப் பார்த்து கணவனால் அது வழங்கப்படும் என்று கூறிற்று. (சிங்கள ஜாதிய: 5 பெப். 1929)

தம்மை துணிச்சலோடு வெளிப்படுத்துகிறார்கள் சிங்களப் பெண்கள்

இவ்வாறு பெண்களுக்கெதிராக வைக்கப்பட்ட நீடித்த பல்வகைத் தாக்குதல்கள் - அவர்கள் வாக்குரிமை கேட்டமை, அமைப்புகள் நிறுவி கூட்டங்கள் கூட்டியமை, தமக்குப் பிடித்த விதத்தில் உடுத்தமை, நடந்தமை ஆகியவைக்கு எதிராக முன்வைக்கப்பட்ட தாக்குதல்கள் - அனைத்தும் பெண்களால் எதிர் கொள்ளப்பட்டு பதில் அளிக்கப்பட்டன. பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் அனேக உறுப்பினர்களும் வேறு பெண்களும் தமக்கெதிராக முன்வைக்கப்பட்ட வாதங்களுக்கு எதிராக மிகத் தாக்கமான பதில்களை பத்திரிகைகளுக்கு அளித்தனர். கூடவே சிங்களப் பத்திரிகைகளாலும் சஞ்சிகைகளாலும் முன்வைக்கப்பட்ட வெட்கங்கெட்ட பாலியல் ஒழுக்கவியல் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களுக்கு எதிராக பெண்பாலாரே சிங்களப் பத்திரிகைகளில் பதில் அளித்து மல்லுக்கட்டினர். உண்மையில் இது பற்றி அஸ்லின் வீரரத்தின என்பவர் "ஒழுக்கவியல் பெறுமதிகளுக்கும் வாக்களிக்கும் உரிமைக்கும் இடையே உள்ள ஒற்றுமை வானத்துக்கும் பூமிக்கும் இடையே உள்ள ஒற்றுமை போன்றது" என்று மனத்தாங்கலோடு கூறினார். (லக்மின: 9 டிச. 1927) மேலும் அவர் கூறுகையில் பெண்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை இருந்தாலும் சரி இல்லாவிட்டாலும் சரி அவர்கள் தீய பழக்கவழக்கங்களுக்கு ஆட்படலாம். ஆகவே சில ஐரோப்பியப் பெண்களின் நடையுடை பாவனைகளை அபிநயித்து நகரத்திலிருக்கும் பெண்கள் ஆட்டத்திலும் பாட்டிலும் ஈடுபடுகிறார்கள் என்ற அடிப்படையில் பெண்களுக்கு வாக்குரிமையை மறுப்பது பெருங்குற்றமாகும் என்றார்.

இன்னொருவர் "பயத்தோடும் வெட்கத்தோடும் வீட்டில் ஒளிந்திருந்தது போதும், நூற்றாண்டு காலமாக நமக்கு மறுக்கப்பட்டுள்ள சுதந்திரத்தை வென்றெடுக்க அணிதிரளு"மாறு தீவிர வழியைப் பின்பற்றி தோழமையோடு தனது சகோதரிகளுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார். (கமலா பியசீலி- சிதுமின30 மே, 1931) இவ்வாறே "அரசியல் செயற்பாடு என்பது ஆண்களுக்கு மட்டுமே உரியதானதாகக் குறுக்கப்படக்கூடாதென டொனா சிறியலதா ரணசிங்க என்பவர் பின்வருமாறு நினைவுபடுத்தினார்:

"பெண்களை ஆண்கள் சமையல் அறைக்குள் அடைத்துவிட்டு தாங்களே சுதந்திரத்தை வென்றெடுக்க முயலக்கூடாது. சுதந்திரம் என்பது மக்கள் தொகையின் ஒரு பகுதியினருக்கோ ஒரு தனி நபருக்கோ உரியதல்ல. உண்மையான சுதந்திரத்தை வென்றெடுக்க பெண்களின் ஆதரவையும் பெற வேண்டும்." (சமகி பலய 5 பெப். 1932)

சிறியவதி நலநாயக்க என்னும் ஆசிரியை தனது கடிதத்தில் பெண்களை ஏளனப்படுத்துவதையும் அவர்களில் பிழை கண்டு பிடிப்பதையும் விட்டுவிட்டு பெண்கள் வாக்குரிமைப் போராட்டத்திற்கு ஆண்கள் ஆதரவு தரவேண்டும். உண்மையில் ஆண்களும் பெண்களும் ஒன்றாகத் தமது சுதந்திரத்திற்காகப் போராட வேண்டும். ஒருகணம் விகாரமகாதேவியின் உற்சாகமுட்டும் நடத்தையை உதாரணத்திற்கு எடுத்துப் பாருங்கள் என்றார். (தினகர. 10 ஜன, 1931)

சிங்களப் பெண்களின் "வெட்கக் கோடான" நடத்தைகள் பற்றி ஒழுக்க ரீதியாக முன்வைக்கப்பட்ட தாக்குதல்களுக்கு எதிராகக் குரல் கொடுப்பதற்கு தைரியமுள்ள ஆண்களும் இருந்தார்கள். உதாரணத்திற்கு சிங்கள ஜரதிய என்னும் சிங்களப் பத்திரிகை பெண்கள் தலைமுடியை கட்டையாக வெட்டுவது பற்றியும், கேலிக்குரிய உடைகள் உடுப்பது பற்றியும் தாக்கி எழுதப்பட்ட பல்வகையான கடிதங்களை வெளியிட்ட அதே நேரத்தில், ஆண்களின் கேவலமான உடைகள் பற்றி ஒரு கடிதம் கூட வெளியிடவில்லை என்பதை ஜி.ஜி.மென்டிஸ் என்பவர் சுட்டிக் காட்டினார். கூடவே பெண்கள் கட்டையாக முடிவெட்டுவது பற்றி சகலரும் பிழை கூறும் அதே நேரத்தில் ஆண்கள் முகத்திலுள்ள தாடி மீசை அனைத்தையும் மழிப்பது பிழையென்பது பற்றி எவரும் சொல்ல முன்வருவதில்லை. (சிங்கள ஜரதிய. 10 ஏப். 1927) என்றும் கூறினார்.

மிகக் கடுமையான விமர்சனம் ரூபா பியசீலி என்பவரால் முன்வைக்கப்பட்டது. அவர் பெண்களைக் கேலி செய்யும் கவிதைகளால்

ஆக்கிரமிக்கப்படாத இக்காலப் பத்திரிகைகளோ சஞ்சிகைகளோ இல்லை என முறைப்பட்டார்.

எங்களுடைய திறமைமிக்க எழுத்தாளர்கள் பெண்களின் தாக்கப்படத்தக்க ஒவ்வொரு இடங்களையும் ஆய்வு செய்வதில் கைதேர்ந்தவர்களாக, தமது பேனைக் கூர்களால் அவர்களைக் கிண்டலடித்தும், குற்றம் சுமத்தியும் கவிதை எழுதி, இளம் பெண்களின் செலவில் ஏதோ பெரும் கலைத்திறன் மிக்க ஆக்கங்களைச் சிருஸ்டிப்பதாக நினைக்கிறார்கள். அப்படி அவர்களைக் கேலி செய்து தாக்கி ஒழுக்கக் கோடானவர்களாகச் செய்வது மேன்மைமிக்க தேசியக் கடமையாக அவர்கள் நினைப்பது போல் தெரிகிறது. (வீரய: 14 ஜூலை, 1930)

இன்னும் அவர் பின்வருமாறு கேட்டார்.

ஒரு பெண்ணுடைய கட்டையான உடையின் நீளத்தையும் அகலத்தையும் கணிப்பதற்கு தன் பார்வையை கீழிறக்கி கள்ளப்-பார்வை எறியும் இளைஞன் இந்த நாகரிகம் அடைந்த சமூகத்திற்கு பெரும் ஆபத்தை தரக்கூடியவனாக இருக்கிறான் அல்லவா? இத்தகைய மறைவான காரணங்களை மனதில் கொண்டு கள்ளப்-பார்வை எறியும் இளங் கவிஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் முன்-வைக்கும் உடைச் சீர்திருத்தம் பற்றி நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டுமா? (மேலது)

வாக்களிக்கும் பெண்களும் கீழ்நிலை அடைதலும்

1920ஆம் 1930ஆம் இருந்த அனேக அரசியல்வாதிகளும், பத்திரிகையாளர்களும் சிங்கள தமிழ் கலாசாரங்களையும் பாரம்பரியங்களையும் முன்னுக்கிழுத்து பெண்கள் பொது இடங்களில் அணியும் உடைகளையும் அவர்கள் இயங்கும் முறைகளையும் கண்காணித்து அவர்கள் மேல் குற்றம் சுமத்தி அவர்களின் அரசியல் வாழ்வுக்கான கோரிக்கையை உத்தரவாதமற்றதாக்க முனைந்தனர். இதற்கு சமாதரமாக குவிமையப்படுத்தப்பட்ட விஷயம் என்னவெனில் கற்புடைய கீழ்ப்படிவுள்ள மனைவியாகவும் பத்தியும் கடமையுமுள்ள தாயாகவும் நாட்டின் எதிர்காலத் தலைவர்களை உருவாக்கும் பாரம்பரிய வழிவந்த மரியாதைக்குரிய ஒரு இலங்கைப் பெண்ணின் அமைதி நிறைந்த வீட்டில்

பெண்களின் அரசியல் கோரிக்கைகள் எத்தகைய விளைவை ஏற்படுத்தும் என்பதே.

உதாரணமாக சட்டசபையில் இருந்த சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளிப்பதற்கு எதிராக இருந்தார். இவ்வாறு வாக்குரிமை கொடுக்கப்படும் பட்சத்தில் "வீட்டின் புனிதத்தன்மை" இழக்கப்படுவதால் அது குடும்ப அங்கத்தவர் நெஞ்சங்களில் நிலவிய குடும்ப அமைதி, தூய்மை, இசைவு ஆகியவற்றை அழித்துவிடும்" என்று அவர் காரணங் காட்டினார். (மேற்கோள் Metthananda 1981:69-70) இதற்கும் பதில் அளித்த பெண்கள் வாக்குரிமை சங்கத்தின் அங்கத்தவர்கள், "பெண்களின் முக்கிய இடம் வீடு" என்பதை அவர்கள் மறுக்கவில்லை என்றும் "ஆனால் அவர்களுக்கு வாக்குரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்கு இதுவே முக்கிய காரணம்" என்றும் அவர்கள் கூறினர். "வீட்டே என்பதற்கு இதுவே முக்கிய காரணம்" என்றும் அவர்கள் கூறினர். "வீட்டே நாட்டின் குடும்ப வாழ்க்கையின் மையம் என்றும், இந்தக் குடும்ப வாழ்க்கையின் அக்கறையின் நிமித்தமே வாக்குரிமை வேண்டப்படுகிறது" என்றனர் (Ceylon Daily News: 19 Jan, 1928)

மேலும் சட்டசபையிலும் நகர சபையிலும் வாதப் பிரதிவாதங்களுக்குட்பட்ட விஷயங்களை ஒருவர் கணக்கிலெடுத்துப் பார்க்கும் போது அது வீட்டோடு பொருத்தப்பாடு பெற்றிருந்த தூக்கலான தன்மையை பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கம் கவனத்திற்கெடுத்தது. அதாவது எப்படி பிள்ளைப் பேற்றுக்கான அடுக்குகள், குடியிருப்பு, சுகாதார நலன் போன்றவை பெண்களுக்குரியவையாகக் கொள்ளப்படுமோ அவ்வாறே பிள்ளைகளின் நலன் கல்வி போன்றவையும் அவர்களுக்குரியவையே. இவ்வாறே அவர்கள் பொருளியலிலும், அக்கறை காட்டினர். காரணம் அவர்கள் தொழில் சந்தையிலும் ஒரு அங்கமாக இருந்ததோடு வரியிறுப்பவர்களாக வரவு செலவுத்திட்டத்தோடும் தொடர்புற்று இருந்தனர். (மேலது). அவர்கள் "வாக்குரிமை அற்று இவற்றுக்கு குரல் கொடுக்க" முடியாத நிலையில் இருந்ததால் நிச்சயமாக "வீடுகளில் உள்ள ஏழைச் சகோதரிகளுக்காகக் குரல் கொடுக்க முடியாமல் போய்விடும்" இறுதியாகப் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தமது ஆண் சகாக்களுக்கு ஆறுதல் கூறும் வகையில் வாக்குரிமை பெண்களுக்கு அளிப்பது அவர்களை "பெண் தன்மையற்றவர்களாக்கிவிடும்" என்பதற்குப் பதில் தம் பிள்ளைகள் மேல் அன்பைச் சொரிவதற்கு அது பெரும் சக்தியை அளிக்கும் என்று அவர்கள் வாக்குறுதி அளித்தனர். (மேலது).

இருந்த போதும் பல பெண்கள் தமது வாக்குரிமையை அளிப்பதில் அச்சங் கொண்ட தன்மையையே வெளிப்படுத்தினர். அதாவது நகரத்தில் உள்ள சுதந்திரமாகச் சினிமா பார்க்க போகும் ரவர் மண்டபத்தில் 'போல்

றூம்" நடனமாடும் (மேல்தட்டு வர்க்கப் பெண்கள் வருகை தரும்) வகையைச் சார்ந்த பெண்களுக்கே இந்த உரிமையை (வாக்கு அளித்தல்) எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்று தெரியும். ஆனால் வீட்டில் இருந்து கொண்டு பிள்ளைகளையும் காணியையும் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கும் பெண்களுக்கு இது அப்படியாய் இருக்கப் போவதில்லை. (வில்லி ஜயவர்த்தன-லக்ஷி: 12 மே 1927) அதாவது வீட்டில் இருந்து கொண்டு தமது கணவனின் கௌரவத்தையும் தமது கற்பையும் காப்பாற்றிக் கொண்டு இருக்கும் பெண்கள், இருபது அல்லது முப்பது பெண்களின் ஆசையை நிறைவேற்றுவதற்காக, அவர்கள் இவ்விஷயத்தில் சரசமாட விரும்புகிறார்கள் என்பதற்காக இப்பெண்களை வாக்களிக்கச் செல்லும் போது ஜனநெருக்கடிக்குள் தள்ளப்படவும் இடிபடவும் விட முடியுமா?" என்று செல்வி ஜயவர்தனா கேட்டார். (மேலது)

பெண்களின் வாக்குரிமை தொடர்பாக அதனால் ஏற்படப் போகும் விளைவுகள் பற்றி பெண்கள் மத்தியில் நிலவிய நிச்சயமற்ற தன்மையை பயன்படுத்தி அதைப் பெரிதுபடுத்துவதில் பத்திரிகையாளர்களும் இன்பங் கண்டனர். இதுபற்றி ஒரு கட்டுரை, உலகத்திலுள்ள ஏனைய பகுதிகளிலுள்ள பெண்களுக்கு வாக்குரிமை கொடுக்கப்பட்டதற்குரிய காரணம், அங்குள்ள அதிகமான திருமணமாகாத பெண்களுக்கு இத்தகைய உரிமைகளுக்காகப் போராடுவதைத் தவிர வேறு நல்ல வேலை இருக்கவில்லை என்று பிரகடனப்படுத்தியது. இதன் மூலம் பெறப்படுவது என்னவெனில், எந்தவித பொறுப்புமற்று 'ஆசை நிறைவேறாது' இருக்கும் பெண்களின் விருப்புகள் இவை தான் என்பதே. மேலும் இதே கட்டுரை பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளிக்கப்பட்டால், விவாகவிலக்கல் வீதம் கூடிவிடும் என்றும் அதற்குரிய காரணம், தேர்தலில் நிற்கும் ஆண் வேட்பாளர்கள், பெண்களிடம் வாக்குக் கேட்டு அவர்கள் வீடுகளுக்கு இரவில் அகால நேரங்களில் விஜயம் செய்ய நேரும் என்பதால் என்றும் கூறியது. (சிக்கள ஜாதி: 27 டிச.1927) வீட்டிலும் குடும்பத்திலும் நிலவும் புனிதத் தன்மைக்கு அச்சுறுத்தல் ஏற்படுத்துவதோடு, பெண்கள் வெளியில் சுற்றித்திரியவும், அந்நிய ஆண்கள், வீட்டில் உள்ள பெண்களைக் காண வருவதற்கு தகுந்த ஆதாரத்தையும் பெண்களுக்கான வாக்குரிமை அளிப்பதாகக் காட்டப்பட்டது.

எவ்வாறாயினும் இப்பிரச்சினை பற்றி வேறு பெண்கள் கதைத்தனர். கதறின் ஹபுகல்லே என்பவர் ஆண்கள் இவ்வளவு பழமை பேண்பவராய் இருந்ததைக் கண்டித்ததோடு பெண்கள் வாக்குரிமை என்பது தங்கள் மரபுகளுக்கொவ்வாத மேற்கத்தைய பித்தலாட்டம் என்று சொல்லும் விவாதங்களுக்குப் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டு அவர்கள் புதிய

கருத்துக்களை உடனுக்குடன் கண்டனஞ் செய்ததை அவர் கண்டித்தார். ஹபுகல்வே, இன்னொரு ஆங்கில பெண்கள் வாக்குரிமை சங்கத்தின் உறுப்பினரான ஆன் எலிசபெத் பிறைஸ்ரன் என்பவரோடு சேர்ந்து, அலித்தியா பாடசாலை (Alethea School) என்னும் நவீன பாடசாலையை 1928ல் வெள்ளவத்தையில் ஆரம்பித்தார். மேலும் திருமணமாகாத பெண்கள் வாக்களிப்பதில் காட்டும் உற்சாகத்தைக் குறைக்கும் வகையில் அவர்கள் வாக்களிக்கச் செல்வார்களானால் வாழ்க்கை பூராவும் 'வயதுபோன கன்னியாகவே காலத்தைக் கழிக்க வேண்டும்' என்று கூறிப் பயமுறுத்துவோரையும் ஹபுகல்வே கடுமையாக விமர்சித்தார். எவ்வாறாயினும் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தைப் போலவே, ஹபுகல்வேயும் பெண்கள் வாக்களிக்கும் தமது உரிமையைப் பாவிப்பது என்பது அவர்களது குடும்ப ஒருமைப்பாட்டைக் கெடுப்பது என்கிற அர்த்தப்படாது என்றார். "திருமணமான பெண்கள் தமது கணவன்-மாருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் நிறைவேற்ற வேண்டிய கடமைகளை புறந்தள்ளாமலேயே தமது வாக்களிக்கும் உரிமையைப் பயன்படுத்த வேண்டும்" என்று அவர் கூறினார். (சரசலி சண்ட்ரஸ் 27 செப்.1929) ¹

தமிழ்ப் பெண்கள் திருப்பீத் தாக்குகின்றனர் ²

தமிழ்க் கோட்பாட்டாளர்களின் தீவிர பழமை பேண்வாதத்தை எதிர்த்தோடு சில முக்கியமான தமிழ்ப் பெண்கள், பழைய சிந்தனைப் பள்ளி வழி வந்த வைதீகத்தையும் எதிர்த்தனர். இதை அவர்கள் ஒழுங்காக தேசிய பத்திரிகைகளுக்கு எழுதியதன் மூலமும் உள்ளூர் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் வாக்குரிமை பற்றியும் பால் சமத்துவம் பற்றியும் வெளிப்படுத்தியதன் மூலமும் செய்தனர். திருமதி ஜே. ஆர். ஜே. பொன்னையா என்னும் தமிழ்ப் பெண் தென்கிழக்கு ஆசியாவின் பெண்களின் கடந்தகால சாதனைகளை மீள்பார்வைக்குட்படுத்தி, ஒரு பொருத்தமான கேள்வியைக் கேட்டார்:

காலங்களும் சம்பிரதாயங்களும் வேகமாக மாறிக் கொண்டிருக்க, ஒவ்வொருவரும் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கும் உலகோடு ஈடுகொடுக்க பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில், இலங்கைப் பெண்கள் மட்டும் அசையாமல் பின்தங்கி நிற்க முடியுமா? (Young Ceylon, May 1932 :16)

பாரம்பரிய கருத்துக்களை மிக வன்மையாகக் கண்டிப்பவர்களாக

மங்களம்மாள் மாசிலாமணி (ஒரு பத்திரிகையாளர்) நல்லம்மா சத்தியவாகீஸ்வர ஐயர் (ஒரு வைத்தியர்) மீனாட்சி அம்மாள் நடேச ஐயர் (ஒரு எழுத்தாளர்) ஆகியோர் இருந்தனர். இவர்கள் தொழில் ரீதியாக சுதந்திரம் உடையவர்களாகவும் உரத்தும் தெளிவாகவும் குரல் கொடுக்கக் கூடியவர்களாகவும் இருந்தார்கள்.

முன்னோடிப் பெண் தமிழ் எழுத்தாளராக இருந்த மங்களம்மாள் மாசிலாமணி, பெண்கள் பிரச்சினையை முதன்மைப்படுத்தி, அவர்களின் பொதுவான முன்னேற்றத்திற்கு அவர்களை அணிதிரட்டுவது அவசியம் என நம்பினார். அவர் யாழ்ப்பாண நகரின் அண்டையிடமான வண்ணார்பண்ணையில் 1920இல் பெண்கள் சேவா சங்கம் என்ற ஓர் அமைப்பை ஆரம்பித்தார். இது எந்த ஒரு சமயத்தோடும் சேராத பெண்கள் மத்தியில் அறிவையும், தன்நம்பிக்கையையும் அளிப்பதற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்ட சங்கமாகும். இதுதான் யாழ்ப்பாணப் பெண்களின் விடுதலையை நோக்காகக் கொண்ட முதல் அமைப்பாகும்.

1923ல் 'தமிழ்மகள்' என்ற ஒரு சஞ்சிகையை மங்களம்மாள் யாழ்ப்பாணத்தில ஆரம்பித்தார். இதன் கொள்கை விளக்க வாக்கியமாக (Motto) "நாமார்க்கும் குடியல்லோம் யமனை அஞ்சோம்" என்ற 7ம் நூற்றாண்டின் பக்திப்பாடல் வரிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இச்சஞ்சிகை பெண்களின் விடுதலை பற்றியும் சமத்துவம் பற்றியும் எழுதியதோடு சீதனமுறைக்கு எதிராகவும் நின்றது. இது பொதுவாக சாதி தீண்டாமை என்பவற்றை உள்ளடக்கிய சமூகப் பிரச்சினைகளைத் தொட்டதோடு, பெண்கள் தம்மிலேயே தங்கியிருக்கும் தன்னம்பிக்கையையும் அழுத்தியது. அவர் கூடவே தேசபக்தன், இந்து சாசனம், ஈழகேசரி ஆகிய ஏனைய பத்திரிகைகளுக்கும் பெண்கள் வாக்குரிமையை எதிர்ப்போரைக் கண்டித்து கட்டுரைகள் எழுதினார். அவர் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதோடு அவர்கள் சட்டசபைத் தேர்தலில் போட்டியிடவும் உரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் குரல் கொடுத்தார். 1927இல் இந்து சாசனம் பத்திரிகைக்கு எழுதிய கடிதத்தில் மங்களம்மாள் பின்வருமாறு எழுதினார்.

என் சகோதரிகளே,

உங்களுக்கு நான் அழுத்த விரும்புவது, எங்கள் பிறப்புரிமையை எவரும் தரப்போவதில்லை. எங்களின் சொந்தச் சகோதரர்கள், சீதனத்தின் உதவியால் வாக்குரிமை பெற்று, சட்டசபையில் இருந்தாலும் கொமிஷனுக்கு தாம் அனுப்பிய எண்ணிறந்த முறைப்பாடுகளிலும் சரி ஞாபக அறிவுறுத்தல்களிலும் சரி எம்மைப்

பற்றியோ, எங்களது உரிமைகள் பற்றியோ ஒரு வார்த்தை தானும் எழுதியதில்லை. ஆகவே எனது சகோதரர்களிடம் நான் வேண்டுவது, எங்களுக்கு ஆண்களோடு சமமான உரிமை தேர்தலில் வாக்களிப்பதற்கு மட்டுமல்ல, தேர்தலில் நின்று சட்டசபைக்கும், நகர சபைக்கும் தெரிவு செய்யப்படுவதற்குமான உரிமையை முன்னெடுத்துச் செல்வதே. சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் பால்நிலை காரணமாக இன்று நிலவும் தகுதியின்மை நீக்கப்படுவதோடு ஆண்களைப் போல் பெண்களும் சரி சமமான அரசியல் உரிமையை அனுபவிக்க வேண்டும். (இந்து சாசனம்: 3 ஓக்.1927)

பெண்களின் இடம் சமையல் அறை தான் என்றும் அவர்கள் சமூகத்திற்கு எந்தவித பங்களிப்பும் செய்யவில்லை என்றும் கூறிய பொன்னம்பலம் இராமநாதனுக்கு எதிராக மங்களம்மாள் மாசிலாமணி திருமணம் குடும்பம் வாழ்க்கை ஆகியவற்றையெல்லாம் துறந்து செய்யும் பெண்களின் சமூக சேவைப் பங்களிப்பு பற்றி எழுதிய போது, "திருமணம் ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையில் முடிவான பேறல்ல" என்றார். அவரது பெண்ணியம் பற்றிய கருத்துக்கள் தந்தைவழி சமூகத்திற்கான எதிர்ப்பை அடித்தளமாகக் கொண்டிருந்தது.

பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் உருவாக்க காலத்தில் பலதமிழ்ப் பெண்கள் அதில் இருந்தார்கள். அதில் பின்வருவோர் உள்ளடங்குவர். கிழக்கு மாகாணத்திற்கும் (1921-24) மட்டக்களப்புக்கும் (1924-31) சட்டசபைப் பிரதிநிதியாக இருந்ததோடு இலங்கைத் தொழிற்சங்கத்தோடு தொடர்புபட்டு அதன் கூட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்கிய ஈ.ஆர்.தம்பிமுத்துவின் மனைவியான திருமதி தம்பிமுத்து, அடுத்து கோ.நடேசையரோடு கூட்டாக இயங்கிய அரசியல்வாதியும் இலங்கைத் தேசிய கொங்கிரசின் அங்கத்தவருமான எம்.ஏ.அருளானந்தத்தின் மனைவியான திருமதி அருளானந்தன், இலங்கையில் உள்ள இந்தியர்களின் உரிமைக்காகக் குரல் கொடுத்த டொக்டர் ஐ.டேவிட்டின் மனைவியான திருமதி டேவிட், திருமதி ஈ.எச். வேதவனம், இன்னும் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் டொனமூர் கொமிஷன் முன்தோற்றிய குழுவினரும் கூட்டுச் செயலாளராக இருந்த டொக்டர் நல்லம்மா வாகீஸ்வரஐயர். அவர் டொனமூர் கொமிசன் முன் வாக்குமூலம் அளிக்கையில் பெண்களின் நலன்களைக் கவனிப்பதற்கு சட்டசபையில் அவர்களுக்கு அங்கத்துவம் இருக்க வேண்டும் என்பதை அழுத்தினார். தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் தலைவரான சத்தியவாகீஸ்வர ஐயரின்

மனைவியான டொக்டர் நல்லம்மாவின் சொந்தப் பெயர் நல்லம்மா வில்லியம்ஸ் முருகேசுவாரும். இவர் யாழ்ப்பாண வேம்படி உயர் மகளிர் பாடசாலையில் கல்வி பயின்று மட்ராசில் மருத்துவம் பயின்றபின் எடின்பேர்க்கிலும் டப்ளிளிலும் பயின்று மேலும் தராதரங்களைப் பெற்றவராவார். இவரே மருத்துவத் தொழிலை இலங்கையில் மேற்கொண்ட முதல் தமிழ்ப் பெண்மணியாவார். (Kiribamune 1997 : 31 FN 13) 1919ல் இடம்பெற்ற இலங்கை தேசிய காங்கிரஸின் முதல் அமர்வுகளின் குழுவில் ஒருவராக இவர் இடம் பெற்றார். இவரே பெண்கள் வாக்குரிமைக்காக ஆரம்பத்திலிருந்தே குரல் கொடுத்தவர். ஒரு வைத்தியர் என்ற வகையில், பெருந்தோட்டப் பகுதி தொழிலாளர்களினதும் நகரத் தொழிலாளர்களினதும் சமூக, சுகாதாரப் பிரச்சினைகளில் அக்கறை காட்டினார்.

இலங்கைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வேலைகளில் மிகச் சுறுசுறுப்பாக இயங்கியவர், இன்னொரு தொழிற்சங்கத்தலைவரின் மனைவியான மீனாட்சி அம்மாள் நடேசையர் ஆவார். இவர் தமிழ் நாட்டிலுள்ள தஞ்சாவூரிலிருந்து வந்து இலங்கையில் குடியேறியவர். இவர் இந்தியாவில் அரசியல் வேலைகளில் பங்குபற்றினார். அங்கு சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டதால் மட்ராசில் கைது செய்யப்பட்டார். தஞ்சாவூரிலிருந்து வந்த இவரது கணவரான கோ.நடேசையர் இலங்கைச் சட்ட சபைக்கு (1925 - 31) இந்திய உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட்டவர் ஆவார். இவர் 1931ல் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் முதல் முதலாக தொழிற்சங்கத்தை நிறுவியவராவார். அத்தோடு இலங்கை தொழிற் கட்சியோடு சிறிது காலம் தொழிற்பட்டார். (Jayawardena, 1972) மீனாட்சி காந்திய இயக்கத்தினாலும் வேறு இந்திய சமூக இயக்கங்களினாலும் ஈர்க்கப்பட்டவர். இவர் பெண்கள் பற்றிய காந்தியின் நோக்கையும் இந்தியாவில் இடம்பெற்ற பெண்கள் சம்பந்தப்பட்ட ஏனைய சீர்திருத்தங்கள் பற்றியும் எழுதி வெளியிட்டார்.

மீனாட்சியின் எழுத்துக்கள் அடிக்கடி பெண்கள் பிரச்சினையையே குவிமையப்படுத்திற்று. 1928ல் தேசபக்தன் பத்திரிகையில் பெண்களுக்கான ஒரு பக்கத்தை ஒதுக்கி பெண்களின் கல்வி, சட்டச் சீர்திருத்தங்கள் பற்றி எழுதினார். பெண்களின் சமத்துவம் - விடுதலை தொடர்பாக தாம் போதிப்பதைக் கடைப்பிடிக்குமாறு ஆண்களை அவர் தூண்டினார்.

"பெண்களின் சமத்துவம் பற்றிப் பேசுவோர் உள்ளனர். ஆனால் அதை அவர்கள் கடைப்பிடிப்பதில்லை. சில பெரு மனிதர்கள், பெண்கள் விடுதலை பெறாவிட்டால் இந்நாடு சுதந்திரத்தைப் பெறாது

என மேடைகளில் முழங்குவர். ஆனால் தமது பெண்களை வீட்டில் அடிமைகளாகவே நடத்துகின்றனர். இதுதான் கல்வி கற்றவர்களின் நிலையென்றால், மற்றவர்கள் எவ்வாறு தங்கள் பெண்களை நடத்துவர்?" (தேசபக்தன் :18 ஜூன்,1928)

மீனாட்சி பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் உறுப்பினராக இல்லாவிட்டாலும் பெண்கள் வாக்குரிமை தொடர்பாக நடைபெற்ற விவாதங்கள் செயற்பாடுகள் யாவற்றையும் கவனித்தவராகவே இருந்தார். தேசபக்தனில் வெளியான ஒரு கட்டுரையில் பெண்கள் வாக்குரிமை தொடர்பாக பொன்னம்பலம் இராமநாதன் கொண்டிருந்த பிற்போக்குக் கருத்துக்களைச் சாடியவர். இவ்விடயத்தில் டொனமூர் கொமிஷனின் முன்னால், பெரிசுந்தரமும், நடேசய்யரும் கொடுத்த வாக்குமூலத்தை ஒப்பிட்டுக்காட்டி அவர்கள் எவ்வாறு வாக்குரிமை எல்லாப் பெண்களுக்கும் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று பலமாகப் பரிந்துரைத்தனர் என்றார். இராமநாதனின் கருத்துரைகளை மிகக் குறுகியவை என்று கூறி பின்வருமாறு சொன்னார்.

இந்தியாவை விட இலங்கையே முன்னேறிய நாடெனக் கருதப்படுகிறது. ஆனால் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை கொடுக்கப்படக் கூடாதென மக்கள் சொன்னால் அதை எப்படி முன்னேறிய நாடாகக் கருதலாம்?... உலகத்தில் பெண்கள் பங்களிப்பில்லாமல் எந்த நாடும் சுதந்திரம் பெற்றதில்லை. பொதுவேலைகளில் பெண்கள் ஈடுபடக் கூடாதென இராமநாதன் நினைப்பாரானால் வீடுகளுக்கு வெளியே காணப்படும் பெண்களுக்கு எதிராக அவர் சட்டம் ஒன்றைக் கொண்டு வர வேண்டும். (தேசபக்தன் :13 ஏப்., 1928)

பெண்கள் வாக்குரிமைக்கு எதிரானவர்களைப் பலமாகக் கண்டித்த மீனாட்சி, நகரப் பெண்கள் அமைப்புகளின் குறைகளையும் சுட்டிக் காட்டினார். பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கம் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

எதிர்வரும் ஆண்டுகளில் இந்தச் சங்கம் பலவற்றைச் சாதிக்க வேண்டும். இந்தச் சங்கத்திற்கான ஆண்டுச் சந்தா ரூபா 50. சராசரி வருமானம் உள்ள ஒருவருக்கு இது தாங்க முடியாத ஒன்று. பணக்காரர்கள் மட்டும் இதில் பங்கு பற்றினால் போதாது. பெண்கள் வாக்குரிமைப் பிரச்சாரத்திற்கு ஒவ்வொருவரும் பங்களிக்க

வேண்டும். ஆங்கிலம் படிக்காத சகோதரிமார் மத்தியில் நாம் பிரசாரத்தைத் தொடங்குவதற்குரிய காலம் வந்து விட்டது. (தேசபக்தன் :26 ஜூன்,1929)

1930களில் கோ.நடேசையர் தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கத்துக்கு தலைமை தாங்கிய போது மீனாட்சி தன்னுடைய பேச்சுக்களாலும் தான் இயற்றிய பாடல்களாலும் இம்மக்களின் துன்பங்களை வெளிக் கொணர்ந்தார். மீனாட்சி பாடுவதைக் கேட்க வந்த மக்களைப் பற்றியும் அவர் பாடல்களின் அதிர்வு தரும் உள்ளடக்கம் பற்றியும் சித்ரா மெளனகுரு எழுதியுள்ளார்.³

பெண்கள் வாக்குரிமை பற்றிய வாதங்கள் எல்லாச் சமூகங்களிலும் இருந்து வந்த படித்த பெண்களை அடிப்படை அரசியல் உரிமைகளுக்காக பலமாகக் குரல் கொடுக்க வைத்ததோடு, இதன் தொடரோட்டத்தில் எவ்வாறு தமது எதிரிகளின் பகிரங்க நிந்தனைக்கும் கேலிக்கும் கிண்டலுக்கும் கண்டனத்துக்கும் தைரியமாக பல மட்டங்களில் முகங் கொடுப்பது என்பது பற்றியும் கற்பித்தது. இவ்வாறு கேலியும், கிண்டலும் செய்தவர்களில் பலர் அன்றைய தேசியத் தலைவர்களாக இருந்தவர்கள். ஏனையோர் அநாமதேயங்களாகவும், கேலிக்காரர்களாகவும் பல்வகை கலப்பு பெண் எதிர்பாளர்களாகவும் இருந்தனர். இதில் இருந்து கிடைக்கும் பாடம் எதிர்கால பால்நிலைச் சமத்துவத்திற்கான போராட்டத்திற்கு பயன்தருவதாய் அமையும்.

முடிவுக் குறிப்புகள்

1. இதன் அனேக பகுதிகள் de Alwis 1998ல் இருந்து எடுக்கப்பட்டவை ஆகும். இன்னும் பார்க்கவும் de Alwis 1999.
2. தமிழ்ப் பெண்களின் பதிலிறுப்புகள் சம்பந்தப்பட்ட சில விஷயங்களுக்கு நாங்கள் சித்ரா மெளனகுருவுக்கு நன்றியுடையவராவோம்.
3. 1940 இல் இந்தியத் தொழிலாளரின் வாழ்க்கை நிலை என்ற தலைப்பில் மீனாட்சி அம்மாள் எழுதி வெளியிட்ட பாடல்களுக்கு அவர் எழுதிய முன்னுரையிலிருந்து சித்ரலேகா (M.Chitrakala 1991:71) மேற்கோள் காட்டுகிறார்.

இலங்கையில் வாழும் இந்தியர்களின் வாழ்க்கை நிலை மிகவேகமாகச்

சீரழிந்து கொண்டு போகிறது. அவர்களுடைய உரிமையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக ஒன்று திரண்டு ஓய்வொழிச்சலற்று அவர்கள் போராடுவதற்கான காலம் வந்து விட்டது. இத்தகைய பிரச்சாரம், பாடல்கள் மூலம் செய்யப்படுமானால் அது மிகவும் அழகாக இருக்கும். அதனால் தான் இன்று பாடல்கள் மூலம் இலங்கையில் இருக்கும் இந்தியர்களின் நிலையை வெளிக் காட்டத் துணிந்துள்ளேன். இந்தியர்கள் சோம்பல் தனத்துக்கும் செயல்படாமையும் பலியாகாமல் தம் உரிமையை நிலைநாட்ட ஒவ்வொழிச்சலின்றி போராட இப்பாடல்கள் ஊக்கமளிக்கும் என்பதே எனது ஆசை.

சட்டம் இயற்றும் பெண்கள்

பெண்கள் தம்மை ஆண்களோடு வைத்துச் சரிசமமான முறையில் நடத்த முடியும் என்பதைக் காட்டி விட்டார்கள். பெண்கள் தமக்குச் சலுகைகள் கேட்கவில்லை நாங்கள் கேட்பதெல்லாம் நீதியும், ஆண்களோடு ஒத்த சமவுரிமையுமே.

- அடெலெயின் மொலமுரே, சட்ட சபையில் இருந்த முதலாவது பெண்மணி (ஹன்சார்ட், பெப்.14, 1934)

சகலருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்ட முதலாவது தேர்தல் 13 ஜூன் 1931இல் இடம் பெற்ற போது 21 வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்கு வாக்குரிமை இருந்தது. ஆனால் எந்தவொரு பெண்ணும் தேர்தலில் போட்டியிடவில்லை. ஒரு சிலர் போட்டியிடத் தமது பெயரைக் கொடுத்த போதும் தேர்தல் நடைபெறுவதற்கு முன்னர் தமது பெயரை வாபஸ் பெற்று விட்டனர். பெண் வேட்பாளர்கள் பற்றாக்குறை பற்றி "மனைவிமார் சட்டசபையில் இல்லை" என்னும் தலைப்பில் Ceylon Observer ஆசிரியர் தலையங்கம் பின்வருமாறு குற்றஞ்சாட்டி எழுதிற்று:-

"இலங்கையிலுள்ள பெண் அரசியல்வாதிகள் தாம் ஓய்வான நேரத்தில் உள்வாங்கக் கூடியனவற்றுக்கும் அதிகமானவற்றை ஒரேயடியாக அவசரப்பட்டு விழுங்கி விடுவதற்கும் ஆவலாய் உள்ளனர் போல் தெரிகிறது" என்று கூறி மேலும் அது, "ஒரு சில பெண்பாலார், துணிச்சல் மிக்கவர் எனக் கணிப்பிடும் வகையில் போட்டியிடும் பட்டியலில் இடம் பெற்றனர். ஆனால் ஆசனங்களுக்கான கடுமையான போட்டி அவர்களுக்குப் பொருத்தமானதாக இருக்கவில்லை. புத்திசாலித்தனமாக பெண் வேட்பாளர்கள் இதிலிருந்து வாபஸ் பெற்றனர்" என்றெழுதிற்று. பத்திரிகையின் ஆசிரியர் தலையங்கம் ஏளனம் தொனிக்க பின்வருமாறு முடித்தது.

என்ன விதப்பட்டும் சட்டசபையில் புகுந்துவிட வேண்டும் என்ற பித்தலாட்ட வேட்கை பெண்கள் மத்தியில் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. தாங்கள் அதற்குள் நுழைவதற்கு முன் தமது கணவன் மாரோ, தந்தையரோ இப்பரிசோதனை மூலம் என்ன வகையான பயனைப் பெற்றுக் கொள்கின்றனர் என்பதைப் பார்ப்பதில் திருப்திப்படுவராய் அவர்கள் உள்ளனர். தற்போதைய நிலையில்

அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களின் மனைவிமாரைப் பொறுத்தவரை, எதிர்கால அமைச்சர்கள் உருவாக்கப் போகும் வரவு செலவுத் திட்டத்தை விட வீட்டு வரவு, செலவுத் திட்டமே உடனடியான பிரச்சினையாக இருந்தது. (Ceylon Observer: 5 March, 1931)

தேர்தலில் போட்டியிட முன் வந்த டோரா கோட்லிப், லீலாவதி அசெரப்பா ஆகிய இருவரும் இரண்டு அரசாங்க வைத்தியர்களின் மனைவிமாராவர். நுவரெலியாவில் அரசாங்க சுகாதார வைத்தியராக 9 வருடங்கள் கடமையாற்றிய டொக்டர் ஈ.எஸ்.கோட்லிப்பின் மனைவியான திருமதி கோட்லிப் நுவரெலியா ஆசனத்திற்குப் போட்டியிட 1930இல் அரசாங்கத்திடம் அனுமதி கேட்டார். அதற்கு அவருக்குப் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தில் அவர் உத்தியோகம் வகிப்பதற்கோ அல்லது சட்டசபைக்குப் போட்டியிடுவதற்கோ ஆட்சேபனை இல்லையென்று சார்பாகவே பதில் வந்த போதும் 1931 ஜனவரியில், அரசாங்க உத்தியோகத்தின் மனைவிமார் போட்டியிட முடியாதெனத் தடைவிதித்து புதிய சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. அரசின் குடியேற்ற நாடுகளின் செயலாளருக்கு அவர் தனது வெற்றி பெறாத எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தார். அதில் அவர், 9 வருடங்களாக மக்களின் சுகாதாரம், நலம் பேணல் சம்பந்தமாக இயக்கங்கள் அமைத்துச் செயற்பட்ட தனக்கு இத்தகைய தடை உத்தரவு, பெண்களின் அரசியல் உரிமையைப் பாதிப்பதாக உள்ளதாகச் சொன்னார். அத்தோடு இத்தகைய தடை உத்தரவு தர்க்க ரீதியாகப் பார்க்கப் போனால் அரசாங்க உத்தியோகம் பார்ப்போரின் தந்தை, உறவினர் ஆகிய அனைவருக்கும் பொருந்துமா என்றும் கேட்டார். (Ceylon Daily News: Weekly Edition, 17 Feb, 1931)

இத்தோடு பலாங்கொடை ஆசனத்திற்காக ரத்வத்தை அதிகாரிக்கு (சிறிமா பண்டாரநாயக்காவின் மாமனார்) எதிராகக் கேட்க முனைந்து வெற்றி பெறாது பின் வாங்கியவர், லீலாவதி அசெரப்பா ஆவார். 1897இல் பிறந்த லீலாவதி அசெரப்பா (விவாகத்துக்கு முந்திய இவரது பெயர் சிறீனிவாசன்) இந்தியாவைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டவர். அவரது பெற்றார் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாறியவர்கள். அவர் மட்றாஸ் பிறசிடென்சி கல்லூரியின் பட்டதாரியாவார். அவரது கணவரான டொக்டர் சி.வி.அசெரப்பாவே (கொழும்பு செட்டி சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்) கொழும்பு நகரசபையின் பிரதான மருத்துவ அதிகாரியாக இருந்தார்.¹ அரசாங்க உத்தியோகத்தின் மனைவியாக இருந்ததால் லீலாவதியும் அரசியலில் ஈடுபடக் கூடாதென்பதால் போட்டியில் இருந்து வாபஸ் பெற்றார். அத்தோடு செல்வாக்கு மிக்க ரத்வத்தை குடும்பத்தோடு போட்டிபோட்டு

வெல்வது மிகவும் அரிது என்பதையும் அவர் சுட்டிக் காட்டினார். (Wijesekera 1995: 14-15)

சட்டசபையில் முதல் பெண்

1931, நவம்பர் மாதம் 14இல் சட்டசபைக்கு முதன் முதலாய் செல்லக் கூடியவராக இருந்தவர், றுவான்வலையில் போட்டியிட்ட அடெலின் மொலமுரே ஆவார். முன்னர் இவ்வாசனத்தை வெற்றிபெற்ற இவரது தகப்பனாரான ஜே.எச். மீடெனிய அதிகாரி இறந்ததன் பின் - இவரே இங்கு போட்டியிட்டார். இத்தேர்தலின் பெறுபெறுகள் பின்வருமாறு:-

அடெலின் மொலமுரே	-	13,866
ஆர்.எஸ்.எஸ்.குணவர்த்தன	-	4,468
ஈ.ஏ.வி.டி சில்வா	-	1,950
அலென் சேனநாயக்கா	-	718

இலங்கை தேசிய கொங்கிரஸின் முக்கிய அரசியல் பிரமுகரான ஆ.எஸ்.எஸ்.குணவர்த்தனவை தோற்கடித்து இவர் 9000 ஆயிரம் மேலதிக வாக்குகளால் வெற்றி பெற்றார். ஆர்.எஸ்.எஸ்.குணவர்த்தனவின் மனைவியான சுமனா பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தில் மும்முரமாகச் செயற்பட்டவர். பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கம் இடைத் தேர்தலில் அடெலின் மொலமுரேயை ஆதரிப்பதற்குத் தீர்மானித்த போது, சுமனா குணவர்த்தனா அடெலின் மொலமுரே பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் உறுப்பினர் அல்லவென்றும், அவரது கணவர் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை கொடுக்கப்படுவதற்கு எதிராக இயங்கியவர் என்றும், ஆனால் ஆர்.எஸ்.எஸ்.குணவர்த்தனவோ இதற்கு ஆதரவாக இருந்தவர் என்றும் வாதிட்டார். இப்பிரச்சினையும் பத்திரிகைகளில் விவாதிக்கப்பட்டன. இச்சந்தர்ப்பத்தில் இப்பிரச்சினையில் சம்பந்தப்பட்ட அம்மணி டயஸ் பண்டாரநாயக்கா, தனது அனுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, கணவனின் கருத்துக்களுக்காக அவரது மனைவி தண்டிக்கப்படக் கூடாதெனத் தெரிவித்தார்.

வரலாற்று ரீதியான அடெலினின் வெற்றி, நாட்டில் பெரும் அதிர்வுகளை ஏற்படுத்திற்று. அவர் பெண்களின் வாக்குரிமை விஷயத்தில் பெரிதாகச் செயற்படாவிட்டாலும், அவர் தனது தந்தையின் தொகுதியில் போட்டியிட அனுமதி பெற்றார். அதிகாரி மீடெனிய பழைய நிலமான்ப

முறையில் வந்த நிலச்சுவாந்தராக இருந்ததோடு, சட்டசபையில் நியமன அங்கத்தவராக இருந்து வந்தார். அடெலின் கணவரான பிரான்சிஸ் மொலமுரே ஒரு சட்டத்தரணியாக இருந்ததோடு, நிலமான்ய பூர்வீகமுடைய நிலச்சுவாந்தராக இருந்தார். இவர் 1924இல் இருந்து 1931வரை கேகாலை மாவட்டத்தின் சட்டசபை அங்கத்தவராக இருந்ததோடு 1931இல் தெடிகம் ஆசனத்திற்குப் போட்டியின்றித் தெரிவாகி, சட்டசபையின் முதல் சபாநாயகராகவும் வந்தார். மீதெனியாவினதும் (பெளத்தர்) எமிலி சேனநாயக்காவினதும் (மிகப்பற்றுடைய அங்கிலிக்கன் கிறிஸ்தவர்) மூத்த பிள்ளையாகிய அடெலின் பிஷப் கல்லூரியில் படித்ததோடு அவரும் அங்கிலிக்கன் கிறிஸ்தவராக இருந்தார். இவரது இளைய சகோதரி லேக் ஹவுஸ் பத்திரிகைத் தொகுதியின் உரிமையாளரான டி.ஆர்.விஜயவர்த்தனவை விவாகம் செய்து கொண்டார். இதன் மூலம் நிலமான்ய முதலாளித்துவ நலன்களும் பெளத்த கிறிஸ்தவ குடும்பங்களுக்கிடையேயான தொடர்புகளும் நெருக்கமுற்றன.² 1931 நவம்பர் 17இல் வெளியான Independent பத்திரிகையின் ஆசிரிய தலையங்கம் அடெலின் மொலமுரே வெற்றி பெற்றதை வரவேற்றதோடு அவரின் கவர்ச்சியையும் மக்கள் மத்தியில் தந்தையாருக்கிருந்த செல்வாக்கையும் வெகுவாகப் புகழ்ந்தது:

தன்னோடு போட்டியிட்ட 3 ஆண் வேட்பாளர்களை கணிசமான வாக்கு வித்தியாசத்தால் தோற்கடித்து வெற்றியீட்டிய திருமதி மொலமுரே பாராட்டப்பட வேண்டியவர். இந்த வெற்றியைப் பெண்களின் உரிமைக் கொள்கைக்கு கிடைத்த வெற்றியாகப் பார்ப்பது வெறும் மிகைப்படுத்தலே. அவருடைய வெற்றியானது அவருடைய தனிப்பட்ட கவர்ச்சிக்கும் மகளைத் தெரிவு செய்ததன் மூலம் காலஞ்சென்ற மீதெனிய அதிகாரியின் மேல் மக்கள் காட்டிய விசுவாசத்திற்குமே உரியது.

மேலும் அந்த ஆசிரிய தலையங்கம், "அடெலின் மொலமுரே பெண்கள் வாக்குரிமைப் போராளி அல்லவென்றும் அவர் பழமை பேண் பிரிவைச் சேர்ந்த மேல்வர்க்கத்துக்குரியவர் என்றும், எவ்வாறாயினும் அவர் சட்டசபைக்குத் தெரிவானது பெண்கள் இயக்கம் இலங்கையில் அடைந்துள்ள முன்னேற்றத்தைக் காட்டுகிறது" என்றும் எழுதியது. அவர் அரசியல் அல்லது சமூக செயற்பாடுகளில் வெளிப்படையாக தெரியப்படாதவர் என்றும், பெண்கள் பொது வேலைகளில் தம்மை ஈடுபடுத்துவதை அவரது சமூகப்பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள் குறைவான

ஒன்றாகவே பார்த்தனர் என்றும் கூறியதோடு, இன்னொரு சுவாரஸ்யமான எச்சரிக்கையை Independent பத்திரிகை "பழமை பேண்" முற்சாய்வு சம்பந்தமாகவும் பெண்களுக்கு முன்னிருக்கும் பிரச்சினைகள் சம்பந்தமாகவும் எழுதிற்று:

பெண்களுக்கு வாக்குரிமை கொடுக்கப்பட்டதன் பேறாக சட்டசபைக்கு ஒரு பிரதிநிதி வரப் பெற்றுள்ளார். அவர் மிக அண்மைக்காலம் வரை பழமை பேண் முற்சாய்வுகளால் கட்டப்பட்டவராய் இருந்த போதும், அவரது இவ்வருகை பெண்கள் வாக்குரிமையின் தாராளவாதத் தன்மையின் செல்வாக்கைக் காட்டுவதாய் இருக்கிறது. அவர் அரசியலுக்கு எவ்வளவு புதியவர் என்பதைப் பார்ப்பதிலிருந்து, இந்நாட்டுப் பெண்களின் நல்வாழ்வுக்கு உதவும் வகையில் நல்ல முறையில் ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட திட்டங்களை அவர் கொண்டிருப்பார் என்று எதிர் பார்க்க முடியாது. ஆனால், டொனமூர் ஆணைக்குழுவினர் ஒரு பெண் சட்டசபையில் பிரதிநிதியாக இருக்க வேண்டும் என ஆவல் காட்டியதற்குரிய காரணம், தனியே ஆண்களால் மட்டுமே பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டுள்ள சட்டசபையில் பெண்களதும் பிள்ளைகளதும் நலன்கள் சிறந்த முறையில் கவனிக்கப்படாது விடப்படுகின்றன என்பதன் புரிதலே. அப்படியானால் திருமதி மொலமுரே வேலையில் ஈடுபடப் பணிக்கப்படும் பட்சத்தில் அவரது கையில் ஏகப்பட்ட வேலைகள் தயார் நிலையில் இருக்கும். (மேலது)

டொக்டர் மேரி றட்ணம், ஃபுளொறிண்டா விஜயக்கோன், மர்ஜோறி டி மெல், கரோலின் டி சில்வா ஆகிய பிரபலமான பெண்கள், அடெலின் மொலமுரே தேர்தலில் தெரிவானதையிட்டு பெரும் மகிழ்ச்சியை வெளிக்காட்டினர். வெற்றி பெற்ற தொகுதியில் கொண்டாட்டங்கள் இடம்-பெற்றன. பல வரவேற்பு நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. அவற்றில் ஒன்றாகப் பிஷப் கல்லூரி மாணவிகளினதும் நிகழ்ச்சி இருந்தது. இந்நிகழ்ச்சியில், "நான் எல்லோருக்குமாக கதவைத் திறந்து விட்டுள்ளேன். இங்கிருக்கும் மாணவர்கள் என் வழியைப் பின்பற்றுவர் என நான் எதிர் பார்க்கிறேன்" என்று அடெலின் சொன்னார். (Wijesekera 1995:28)

நல்லது நடக்கும் என்ற நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தும் "பெண்களின் பிரஜா உரிமை" என்ற தனது கட்டுரையில் லீலாவதி அசெரப்பா, பெண்களின் பிரதிநிதிகள் பெண்கள் பிரச்சினைகளை

முன்னெடுப்பதற்கு உதவுவர் என்று எதிர்பார்ப்பு குரல் கொடுத்தார். (Young Ceylon, May, 1932)

கடந்த சில மாதங்களில் பல பெரு மாற்றங்கள் இத் தீவில் நடந்தேறியுள்ளன. வரலாற்றில் முதல் முதலாக பெண்கள் தம் வாக்களிக்கும் உரிமையைப் பாவித்துள்ளனர். இன்னும் அண்மையில் தான் அவர்கள் தம்மைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்ய ஒரு பெண்ணைச் சட்டசபைக்கு அனுப்பியுள்ளனர். இவ்வளவு வேகமாக முன்னேறியுள்ள நாம் எதிர்காலத்தில் பெண்களையும், பிள்ளைகளையும் பாதிக்கும் சகல விஷயங்களையும் புறந்தள்ளி முன்னேற்றமடைவதை எதிர்பார்க்கலாம். நாங்கள் விரும்பும் நடவடிக்கைகள் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதை நாங்கள் எதிர்பார்க்கலாம். காரணம், எங்களுக்காக வேலை செய்யச் சட்டசபையில் எங்கள் பெண்பாலாரே உள்ளனர். நாங்கள் மட்டும் ஒன்றிணைந்து ஒரு கனதியான நடைமுறை ரீதியான வேலையில் ஈடுபடத் தீர்மானிப்போமானால் எமக்காக மாபெரும் எதிர்காலம் காத்திருக்கிறது.

அசெரப்பா, பெண்கள் வாக்குரிமை சம்பந்தமாக வெளிக்காட்டிய பல்வகை நிலைகளைப் பகுப்பாய்வு செய்து, அரசியலில் பங்கு பற்றுவதன் மூலம் தமக்குத் தரப்படும் புதிய பொறுப்புப் பற்றி விழிப்பாய் இருக்குமாறு பெண்களைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

பரவலான நோக்கில் பார்க்கையில் இன்று வரை பெண்கள் இரு வர்க்கமாகப் பிரிந்துள்ளனர். அதாவது வாக்குரிமை வேண்டும் என்போரும், வாக்குரிமை வேண்டாமென்போருமான இரு வர்க்கம். மூன்றாவது பிரிவினர் வாக்குரிமையை விரும்பிய போதும் அதைப் பெறுவதற்கு முயலாதவர். ஆனால் இந்த எல்லாப் பிரிவினரும் ஒன்றிணைவதற்கான காலம் இப்போ வந்துள்ளது. "ஓ, நான் இதைப் பற்றிக் கவலைப்பட்ட போவதில்லை. நான் வாக்களிக்க மாட்டேன்" என்று சொல்வது எங்களுக்கு நாடு தந்துள்ள பொறுப்பை வேண்டுமென்றே உதாசீனம் செய்வதாகும். இப்புதிய பொறுப்பை நிறைவேற்றும் பொருட்டு இது பற்றித் தேவையான விபரங்களோடு தம்மை பரிச்சயப்படுத்திக் கொள்வது ஒவ்வொரு பெண்ணினதும் கடமையாகும்.

வறுமை போன்ற சமூக விஷயங்களில் பிரக்ஞைபூர்வமாக விழிப்பு உடையவராக இருந்த, திருமதி அசெரப்பா, பெண்கள் பிரதிநிதித்துவத்தின் நடைமுறை விளைவு என்ன என்னும் பொருத்தமான கேள்வியையும் கேட்டார்.

யாராவது ஒருவர் இயல்பாகவே கேட்கக் கூடும் இவையெல்லாவற்றினதும் நடைமுறைப் பெறுபேறு என்னவென்று. நாங்கள் சட்டவாக்கத்தால் வறுமையை ஒழித்து விட முடியுமா? இல்லை அப்படி முடியாது, இதற்கான காரணம் பல்வகையானது. ஆனால் இதற்கான பொறுப்பு அரசின் செயற்பாட்டின் மூலம் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். பெண் வாக்காளர்கள் இந்த அரசின் செயற்பாட்டைத் தூண்டுவதற்கான செல்வாக்கைச் செலுத்த வேண்டும். சமூக சீர்திருத்தம் சம்பந்தப்படுகின்ற விஷயத்தில் வதிவிடப் பிரச்சினை முதலில் வர வேண்டும். சேரிகள் அகற்றப்பட வேண்டும். சேரிகள் சாபக்கேடானவையாக இருப்பதோடு, நல்ல வாழ்க்கைக்கு வழி விடும் கிராமப்புற நிலவரமும் சாத்தியமற்றுப் போயிற்று.

சபாநாயகராக இருந்த தனது கணவர் முன் சத்தியப்பிரமாணம் எடுத்து, 1931 நவம்பர் 20ஆம் திகதி அடெலின் மொலமுரே தனது சட்டசபை ஆசனத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். பொது மக்களின் பார்வைக்காக ஒதுக்கப்பட்ட இடம் ஆவலோடு இந்நிகழ்ச்சியைப் பார்க்க வந்த ஆண்களாலும், பெண்களாலும் நிரம்பி வழிந்தது. (Wijesekera 1995:29) சட்டசபையில் அவர் விவசாய நிறைவேற்று குழுவில் அதன் அமைச்சரான டி.எஸ்.சேனநாயக்காவோடு இருந்தார். அவர் விவசாயத்தில் குடியேற்றத் திட்டங்கள், குளங்கள் புனரமைத்தல், பிள்ளைப்பேற்று மருத்துவ நிலையங்கள், பெண்கள் சிவில் சேவையில் புகுதல் ஆகியவை உள்ளடங்கிய பல பிரச்சினைகளைக் கவனத்திற்கெடுத்தார். இவ் விஷயத்தில் அவர் ஆற்றிய உரை மிக உணர்வு பூர்வமாக, ஆண்களின் மெலியார்க்கு உதவும் உணர்வை கவர்கின்ற மாதிரி அது அமைந்திருந்தது. (ஹன்சார்ட் 14 பெப், 1934:140)

பெண்களின் சார்பாக நான் எனது எதிர்ப்பை முன் வைக்க வேண்டும். ஆண்களால் தங்கள் நன்மைக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட பழைய சம்பிரதாயங்களாலும் விதிகளாலும் பெண்கள் ஒதுக்கி வைக்கப்படுவார்களானால் அத்தகைய பழைய விதிகளை

மாற்றியமைக்க, பெருந்தன்மை கொண்டு இச்சட்ட சபை முன்வர வேண்டும். பெண்கள் தாங்கள் ஆண்களோடு சமமாக வைத்துப் பார்க்கப்பட வல்லவர்கள் என்பதை நிரூபித்த இக்காலகட்டத்தில் பெண்கள் வெறும் சலுகைகளைக் கேட்கவில்லை. எங்களுக்குத் தேவையானவை நீதியும், ஆண்களோடான சமஉரிமையுமே.

இரண்டாவது பெண் சட்டசபையாளர்

சட்டசபைக்குப் போன இரண்டாவது பெண்ணும் முதல் தமிழ்ப் பெண்ணுமாக இருப்பவர் நேசம் சரவணமுத்து ஆவார். (1897 - 1940). அவருடைய கணவர் டொக்டர் ரட்ணஜோதி சரவணமுத்து, 1931இல் நடந்த தேர்தலில் கொழும்பு வடக்குக்கான தெரிவில் வெற்றி பெற்றார். பின்னர் அவர் அத்தேர்வுக்குத் தகுதியற்றவராகக் கருதப்பட்டு, ஓர் இடைத் தேர்தல் 1932 மே 28இல் இடம் பெற்றது. அவருடைய அப்பாவும் வைத்திய ராகத் தனது தொழிலை (கொழும்பு வடக்கில்) ஆட்டுப் பட்டித் தெருவில் செய்து வந்ததோடு நகர சபை அரசியலிலும் மும்முரமாக இயங்கி வந்தார். (Wijesekera 1995:36) நேசம், பஸ்ஸை மாவட்ட பொறியியலாளராக இருந்த சி. அருணாசலத்தினதும், யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த திருமதி ஈ.ரி. அருணா சலத்தினதும் மகளாவார். யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து அங்கேயே கல்விகற்ற நேசம், டொக்டர் சரவணமுத்துவை 1915இல் திருமணஞ் செய்து கணவருடைய அரசியல் சமூக வேலைகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். (Wijesekera 1995:37). இருவரும் அங்கிலிகள் கிறிஸ்தவர்களாக இருந்தனர். நேசம், அரசியலிலோ அல்லது பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்திலோ ஈடுபாடு காட்டாதவராக இருந்த போதும் பெருமளவு வாக்குகளால் வெற்றி பெற்றார். இந்த வெற்றியானது அவரது கணவர் மருத்துவ ரீதியாகப் பெற்றிருந்த பிரபலத்தையும், அவர் தொழிலாளர் உரிமைகளுக்காகக் காட்டிய ஆதரவையுமே வெளிப்படுத்துவதாக இருந்தது. அவரது கணவர் தான் ஏ.ஈ.குணசிங்கா தலைமை தாங்கிய இலங்கை தொழிற்சங்கத்தின் அரசியலுக்கு எதிராக இயங்கும் முகமாக 1926இல் சுதந்திர தொழிற் கட்சியை ஆரம்பித்தார். தமிழர், மலையாளிகள், முஸ்லிம்கள் ஆகிய கொழும்பு வடக்கைச் சேர்ந்த சிறுபான்மையினர் அடங்கிய தொழிலாளர் வர்க்கம் தமது ஆதரவை சரவணமுத்துவுக்கு அளித்தது. இதனை நடைபெற்ற இடைத்தேர்தலின் பெறுபேறுகளில் இருந்து அறியக் கூடியதாய் உள்ளது.

நேசம் சரவணமுத்து	13,114
எம். எல். எம். நியால்	4,334

டொக்டர் எச்.எம்.பீரீஸ்	3,333
டபிள்யூ. ஏ.ஃபெல்சிங்கர்	116

அவரை எதிர்த்துப் போட்டியிட்ட நியால் என்பவர், 1920இல் ஏ.ஈ.குணசிங்காவின் தொழிற்சங்கத்தில் தொழிற்சங்கவாதியாக இருந்தவர். டொக்டர் பீரீஸின் மனைவியான ஈவா பெண்கள் அரசியல் சங்கத்தில் இருந்தார்.³

நேசம் அவர்களுக்கு எதிராகப் போடப்பட்ட பெட்டிச்சுத்தால் அவர் தனது சட்டசபை ஆசனத்தை இழக்க நேர்ந்தது. எனினும், அவர் போட்டியிடத் தகுதியில்லாதவர் எனச் சொல்லப்படாததால் அவர் 1932 நவம்பரில் மீளவும் போட்டியிட்டு 8,106 வாக்குகள் பெற்று தனக்கு போட்டியாக நின்ற எச்.வி.காசிச்செட்டியைத் தோற்கடித்தார். (Wijesekera 1995: 41)

நேசம் சரவணமுத்து தனது முதலாவது பொது மக்களுக்கான உரையை 1932இல், அவரும் அவரையொத்த அடுத்த பெண் சட்டசபை உறுப்பினரான அடெலினும் சட்டக் கல்லூரி மாணவர் கூட்டத்தில் இணைந்த போது நிகழ்த்தினார். நேசம் சரவணமுத்து "பொது வாழ்க்கையில் பெண்களின் இடம்" என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார். அக்கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கிய அடெலின் மொலமுரே பின்வருமாறு கூறினார்: -

"இங்கு கொழும்பில் ஒரு வரலாற்றை ஏற்படுத்திய ஒரு பெண்ணை நான் உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறேன். 3 ஆண்டுகளை வெற்றி கொண்டதன் மூலம் எங்களைப் பெருமைப்படச் செய்ததோடு அரசியலில் தனக்கென இடத்தைத் தேடிக் கொண்டவர் இவர்".

பெண் சட்ட மாணவர்கள் இல்லாமை பற்றிப் பெண்நிலை நோக்கை வெளிப்படுத்திய நேசம், அண்மையில் பெண்கள் நீதிமன்றத்தில் வழக்காடு வதற்கு எந்த வரையறைகளோ தடைகளோ இருக்கக் கூடாதென மாணவர்களால் தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டதையிட்டு பாராட்டுத் தெரிவித்தார். அவர் மேலும், கிழக்கிலும், மேற்கிலும் கடந்த காலத்தில் பெண்கள் ஈட்டிய சாதனைகள் பற்றிப் பேசினார். ஒதுக்கப்பட்டிருந்த ஆசியப் பெண்கள் அண்மையில் சமூகத்தில் விடுதலை இயக்கத்தை நோக்கி வீரநடை போட்டது பற்றி விபரித்தார். அத்தோடு மேற்கை அடிமைகள் போல் அபிநயத்தலில் இருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொண்டு சுயராஜ்ஜிய இயக்கத்தில் சேர்ந்து கொண்ட இந்தியப் பெண்களைப் புகழ்ந்து பாராட்டினார். அவர்

தன்னுடைய பேச்சை, " தாயில்லாமல் ஒரு நாட்டை உங்களால் எப்படிக்கட்டியெழுப்ப முடியும்" என்ற தலைப்பட்ட தனது தேர்தல் வேண்டுகோளை வாசித்துக் காட்டி முடித்தார். (Times Of Ceylon: 17 June, 1932)

சட்டசபையில் நேசம் சரவணமுத்து கல்விக் குழுவில் பணியாற்றினார். கல்வி சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகள் நீங்கலாக, அவர் அன்று நிலவிய வேலை இல்லாத திண்டாட்டம், பொருளாதார மந்த நிலை (depression) ஏழைகள் மேல் ஏற்படுத்திய தாக்கம் போன்றவற்றி லெல்லாம் அக்கறை காட்டினார். அவர் பேசியபோதெல்லாம், குறிப்பாக தனது தொகுதி கொழும்பு, வடக்கு மக்களது பிரச்சினைகளை - வருடாந்தம் அவர்கள் முகம் கொடுக்கும் வெள்ளப் பெருக்கு - போன்றவை பற்றிப் பேசினார். அப்போதெல்லாம் அவர் அமைச்சர்களையும் அவர்களது முதலாளித்துவ அனுதாபங்களைப் பற்றியும் மிகவும் கண்டிப்பவராக இருந்தார். அவரது நாவன்மை சோஷலிஸ பாங்குடையதாக இருந்ததோடு இடைக்கிடை லெனினை மேற்கோள் காட்டுவதாகவும் இருந்தது. (Wijesekera 1995: 45), வரவு செலவு திட்டம் பற்றி (Budget) 1935இல் பேசிய போது, அவர் பின்வருமாறு சொன்னார்.

மரண வரிக் கட்டணமே எங்களது சட்டவாக்க நூலிலுள்ள தாக்கமுள்ள சமதர்மச் சட்டவாக்கமாகும். இதைத் துடைத்-தெறிவதற்குப் பிரேரணை கொண்டு வரப்படுகிறது. வேலையில்லாது, பட்டினி கிடந்து செத்துக் கொண்டிருக்கும் ஆயிரக்கணக்கானோரிலிருந்து எமது உற்சாக உணர்வைப் பெறும் எங்களுக்கு இந்த வரவு செலவுத் திட்ட ஆச்சரியங்கள் சந்தோசம் தரத்தக்கவையல்ல.

சகலருக்கும் வாக்குரிமை என்ற அடிப்படையிலேயே சட்டசபைக்குப் பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். அதனால் அவர்கள் "ஒரு வாக்கத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதில்லை, எல்லோரையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றனர்" என்ற வாதத்திற்கு அவர் பின்வருமாறு பதில் அளித்தார்.

ஆம், வயதுவந்தவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள வாக்குரிமை இன்னும் இரண்டு பரம்பரைக்குள் தன்னுடைய சக்தியைப் பூரணமாக உணர்ந்து கொண்டு தனது நலனுக்காக பாவிக்க முயலும். ஆனால் இது நடப்பதற்கு முன், முதலாளித்துவ துரைத்தன வர்க்கம் - அது வெள்ளையராக இருந்தாலென்ன, கறுப்பினத்தவராக

இருந்தாலென்ன - எவ்வளவோ தீங்கை ஏற்படுத்தி விட்டு விடும்... நேரத்தைப் பின் தள்ளி எங்களது பிள்ளைகளைக் கொண்டே தகர்வுகளையும், சிதறல்களையும் அப்புறப்படுத்தி விடும்.

அவர் மேலும் கூறுகையில், அரசாங்கம் என்பது பழைய முதலாளித்துவ அமைப்பின் கீழ் தம்மைக் கொழுக்க வைத்தவர்களிடமிருந்து எடுத்து, ஒன்றுமில்லாதவர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டும்" என்று அறை கூவினார். (மேலது)

கலகெதற இடைத்தேர்தல்

மேலே குறிப்பிட்ட சட்டசபைக்குத் தெரிவான இரண்டு பெண்களும் பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தில் அங்கம் வகித்தவர்கள் அல்ல. அதே நேரத்தில் உள்ளூர் பெண்கள் வாக்குரிமைப் போராளியாக இருந்த அக்னேஸ் டி சில்வா பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தை விட்டு நீங்கியதன் பின் 1933இல் நடைபெற்ற கலகெதற இடைத் தேர்தலில் இலங்கைத் தொழிற்கட்சி வேட்பாளராகப் போட்டியிட்டுத் தோல்வியடைந்தார். 1931இல் நடைபெற்ற தேர்தலின் போது, இத்தொகுதியில் வெற்றி பெற்றவர் நிலமான்ய பின்னணியில் வந்த புகழ்வாய்ந்த P.B நுகவலதிசாவா ஆவார். அதே நேரத்தில் அக்னேஸின் கணவரான ஜோர்ஜ் டி சில்வா இத்தேர்தலின் போது அதிகப்படியான வாக்குகளைப் பெற்று, ஃபுளொறிண்டா விஜயக்கோனது கணவரான ஏ.சி.ஜி.விஜயக்கோனையும் பிறரையும் தோற்கடித்து கண்டி ஆசனத்தைத் தனதாக்கிக் கொண்டார். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களினதும் தோட்டத் தொழிலாளினதும் உரிமைகளுக்காக முன்னின்று உழைத்தவர் என்ற ரீதியில் அவர் பிரபலம் பெற்றிருந்தார். அவர் மக்கள் மத்தியில் "எங்கள் ஜோர்ஜ்" என்றே அறியப்பட்டார். அதனால் அவருக்கே உரிய தனிக் கவர்ச்சியால் மட்டுமல்ல பெண்களினதும், தோட்டத் தொழிலாளினதும் ஆதரவினாலும் இவரது மனைவி அக்னேஸ் நன்மை பெறுவார் என்றே எதிர்பார்க்கப்பட்டது. கலகெதறவில் அக்னேஸை எதிர்த்துப் போட்டியிட்ட P.B.றணராஜ என்பவர் நிலமான்யப் பூர்வீகத்தையுடைய கண்டி வாசியாவார். இவர்களுக்கு கிடைத்த வாக்குகள் விபரம் பின்வருமாறு:

P.B.றணராஜ	-	6,764
அக்னேஸ் டி சில்வா	-	4,565

அக்னேஸ் டி சில்வா வேட்பாளராக நின்றது பத்திரிகைகளின்

கவனத்தை ஈர்த்தது. "கட்டற்றுப் பாயும் பெண்கள்" என்ற தலைப்பில் (Young Ceylon: Mar. 1933) என்ற பத்திரிகை வெளியிட்ட கட்டுரையில் அவர் தாக்கப்-பட்டார். "வாக்குரிமை பெண்களை வெறி கொள்ளச் செய்து அவர்களது சமத்தன்மையைக் குலைத்துள்ளது" என்று அதில் கூறப்பட்டது. எந்த ஒரு இடைத் தேர்தலிலும் ஒரு பெண் போட்டி போட முன் வராமல் இருக்கவில்லை. ஆனால், ஒரு சிறிதளவும் தமக்கு இதில் ஈடுபடுவதற்கான அறிவோ, பயிற்சியோ இருக்கிறதா என்பது பற்றி கவலையில்லாமல் சட்டசபைக்குள் நுழைகின்ற "பேராவலால் விழுங்கப்பட்டு" தனக்கு "காலங்காலமாக இழைக்கப்பட்ட பிழைகளுக்கு எல்லாம்" ஒங்கிக் குத்த வேண்டும் என்கிற நோக்கே இருந்தது. அக்கட்டுரை, கலகெதற ஆசனத்திற்கு போட்டியிட்ட அக்னேஸ் டி சில்வாவையே தனிப்படுத்தி "பூனைகளைப் பயமுறுத்த திட்டம் போட்டு கிறீச்சிட்டு சத்தம் வைப்பவர்" என்று தாக்கிற்று. மேலும் அதில் "இவர் வெற்றி பெற்றால்" காலனித்துவ மிருகக் காட்சிச்சாலையில் முன் கால்களை உயர்த்திக் கொண்டு ஆட்டம் போடும் ஒட்டகச் சிலிங்கியான அவரது கணவரோடு சேர்ந்து முன்னணியில் உள்ள பார்வையாளர்களை மகிழ வைப்பார்" என்றது. (மேலது)

1936இல் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தல்

1936 பெப்ரவரியில் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் பெண்கள் பிரதிநிதித்துவம் வீழ்ச்சியடைவதைக் காணக் கூடியதாய் இருந்தது. ஆனால் பெண் வாக்காளர்கள் அதிகரித்திருந்தனர். அதேநேரம் 1931இல் நடந்தது போல் பெண்கள் அரசியல் பற்றி⁴ குறிப்புரைகளும் பகிடிகளும் வெளிவந்தன. 1936இல் நடந்த தேர்தல் காலத்தில் 11 கேள்விகள் அடங்கிய கேள்விக் கொத்தை பெண்கள் அரசியல் சங்கம் போட்டியிடும் வேட்பாளர்களுக்கு அனுப்பி வைத்தது. அதில் குறிப்பிட்டிருந்த இலவச கட்டாயக் கல்வி, பாடசாலையில் உடல் நலம் கற்பித்தல், தாய்மாருக்குக் கர்ப்பிணிக் காலத்திலும் பிள்ளைப் பேற்றுக்குப் பின்னரும் உதவுதல், பிரதான பிள்ளைகள் வைத்தியசாலையை நவீனப்படுத்துதல், பெண்கள் வாக்குரிமையை நகரசபைகளுக்கும், கிராமசபைகளுக்கும் விஸ்தரித்தல், பகல் நேர்சரி, பிரசவகால நன்மைகள், சிறுவர்களைத் தொழிலுக்கு அமர்த்துவதை இல்லாமல் செய்தல், தத்தெடுத்தல் சம்பந்தப்பட்ட சட்டங்கள், அனுமதி அளிப்பதற்கான வயதெல்லையை 12இலிருந்து, 15ஆக அதிகரித்தல், ஓய்வூதியம் கொடுத்தல், பழச் செய்கையையும் மரக்கறி பால்வகை உற்பத்தியையும் ஊக்குவித்தல் ஆகியவற்றுக்கு வேட்பாளர்கள் ஆதரவு தருகிறார்களா என்பதை அவர்கள் அறிய விரும்பினர்.

இறுதியானதும் முக்கியமானதுமாக இருந்தது, "நீங்கள் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் இடையில் சமவுரிமையையும் சமவாய்ப்பினையும் ஏற்படுத்தித் தர முயலுவீர்களா"? என்ற கேள்வியே. இக்கேள்விக் கொத்து, (Searchlight 15, Feb: 1936) என்ற பத்திரிகையில் வெளியாயிற்று. அதற்கெதிராக நகைச்சுவை போன்ற ஆனால் ஆணாதிக்கமும் பெண்களுக்கெதிரான தன்மை வாய்ந்த பதிலையும் இணைத்து வெளிவந்தது. (இது பின்னிணைப்பு ஆ வில் மீள் பிரசுரம் செய்யப்பட்டுள்ளது)

ஏற்கெனவே பிரதிநிதிகளாக இருந்த அடெலின் மொலமுரே, நேசம் சரவணமுத்து ஆகியோரைத் தவிர்த்து, வேறு எந்தப் பெண்களும் 1936 தேர்தலில் போட்டியிடவில்லை. ஆனால் 1935இல் உருவாக்கப்பட்ட இடதுசாரி இலங்கை சமசமூகக் கட்சியினால் கிளப்பி விடப்பட்ட மாற்றத்தைக் கோரும் தீவிர இடதுசாரிப் போக்கின் முன்னால் தனது குடும்ப வழிவந்த தொகுதி ஆசனத்தை அடெலின் மொலமுரேயினால் தக்க வைக்க முடியவில்லை. இதற்கு முந்திய ஆண்டுகளில், குறிப்பாக 1933 - 34களில் பொருளாதார மந்தநிலை ஏற்பட்ட காலத்தில் மலேரியா நோய் பரவிய போது சூரியமல் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த இளந்தீவிரவாதிகளும், இடதுசாரிகளும் மலேரியாவால் பீடிக்கப்பட்ட றுவான்வெல் உட்பட்ட இடங்களில் நிவாரண வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர். எல்.எல்.எஸ்.பி கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவரான என்.எம்.பெரேரா, இப்பகுதியில் அவரும் அவரது சகாக்களும் செய்த வேலையினால் மட்டும் பிரபலம் பெறவில்லை. அவரது புதிய கட்சி நிலமானிய முறைக்கெதிரானதாக இருந்ததோடு நிலமானிய உரிமைகள் அடிப்படையிலும் சாதி அடிப்படையிலும் மக்கள் அடக்கியொடுக்கப்பட்டதற்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்ததே காரணம். அவர் அந்தத் தொகுதிக்கு 'அந்நியமான'வராக இருந்த போதும் அடெலின் மொலமுரேயை றுவான்வெல் தொகுதியில் தோற்கடித்தார்.

டொக்டர் என்.எம்.பெரேரா	-	15,275
அடெலின் மொலமுரே	-	12,300
டி.ஜே.சேனரத்ன	-	777

கொழும்பு வடக்கில், நேசம் சரவணமுத்து தனக்கெதிராகப் போட்டியிட்டவர்களைவிட, கவர்ச்சிகரமான அதிகப்படியான வாக்குகளால் வெற்றி பெற்றார். பெறுபேறுகள் பின்வருமாறு:-

நேசம் சரவணமுத்து - 9,752

எம்.ஜே.டி சில்வா -	4,809
டொக்டர் எஸ்.சி.போல் -	2,858
எஸ்.பி.பி.ஆர்.றொடற்கோ -	2,424

தேர்தல் காலத்தில் வெளியிட்ட தேர்தல் வேண்டுகோளில் தனது கணவனின் கோட்பாட்டை வெளிப்படுத்திய சமதர்ம அர்ப்பணிப்பை நேசம் மீள அழுத்தியிருந்தார்.

"நான் சுதந்திர தொழிற் கட்சி என்னும் அரசியல் பிரிவைச் சேர்ந்தவன். இந்த அரசியல் பிரிவே, முதன் முதலில் பரிணாம ரீதியாகவும் புரட்சிவழி ரீதியாகவும் தொழில் கொள்கைகளை ஏற்றுக் கொள்ளவும் சோசலிஸ அரசை ஏற்படுத்தவும் உழைத்ததாகும். இது எல்லோருக்கும் சமவாய்ப்பை ஏற்படுத்துவதை நோக்காகக் கொண்டது." (Saravanamuttu, 1936: 3)

குறைந்தளவு சம்பளம், வதிவிடத்துக்கான அரசாங்க உதவியுடன் தரப்படும் காப்புறுதித் திட்டம், கல்வி, ஓய்வூதியம், சுகவீனத்திற்கான நலன்கள், ஆகியவற்றுக்காக நேசம் வாதிட்டார். அதேநேரத்தில் அவர் ஏ.ஈ.குணசிங்காவின் இனத்துவேசத்தையும் சந்தர்ப்பவாதத்தையும் கண்டித்தார். (மேலது:8) இவர் (Searchlight, 21 March 1936) என்ற பத்திரிகையில் "கொழும்பு வடக்கின் லட்சிய பாத்திரம்" என்று பாராட்டப்பட்டதோடு, "அவரது வெற்றியானது மிகவும் பெருமைக்குரிய சாதனையாகும். ஏனெனில் ஊழல், லஞ்சம், பயமுறுத்தல்கள், விரக்தியுற்ற மதகுருமார் ஆகியவற்றுக்கெதிரான பகீரதப் போராட்டமே அவருடையது" என்றும் எழுதிற்று. தேர்தல் காலத்தில் லஞ்சம், ஊழல் என்பவையே பொது வழக்காக இருந்த போது, கொழும்பு வடக்கில் அதிக செல்வாக்கு செலுத்திய கத்தோலிக்க தேவாலயங்களோடு சம்பந்தப்பட்ட மதகுருமார் நேசம் சமயக்கல்வி⁵ சம்பந்தமாகவும் விவாகவிலக்கல்⁶ சம்பந்தமாகவும் கொண்டிருந்த கருத்துக்களோடு உடன்பாடில்லாது அதிருப்தி அடைந்திருந்தனர்.

1936இல் இருந்து நேசம் சுகாதார சட்ட நிறைவேற்று குழுவில் இருந்த போதும் ஏனைய பிற பிரச்சினைகளுக்கும் குரல் கொடுத்தார். அவர் குறிப்பாக தொழிலாள வர்க்கத்தை "பூரணமாகவே மறந்து போன" தொழில், கைத்தொழில், வர்த்தக அமைச்சு சம்பந்தமாக மிகக் கண்டிப்பு உடையவராகவே இருந்தார்.

இந்த அமைச்சிலிருந்து தொழிலாளருக்கு நிவாரணம் வழங்கக் கூடிய

எந்தப் பிரேரணையும் வருவதில்லை. இது முதலாளிகளாலும் எதிர்கால முதலாளிகளாலுமே நிறைக்கப்பட்டுள்ளது. (ஹன்சார்ட் 1936:1484)

1938இல் பெண் ஆசிரியர்கள் திருமணமானதும் பதவியிலிருந்து விலக வேண்டும் என்று கொண்டு வரப்பட்ட கல்வித் திணைக்களத்தின் பிரேரணையை அவர் வெற்றிகரமாக எதிர்த்தார். (Wijesekera 1995:45) எவ்வாறாயினும் நேசம் அவர்களது அரசியல் வாழ்க்கை அவருக்கு ஏற்பட்ட நோயின் காரணத்தால் மிகக் குறுகியதாகவே அமைந்தது. அவர் 1941இல் தனது 44ஆவது வயதில் இளம் பருவத்திலேயே இறந்து போனார். அன்றிலிருந்து 1947வரை சட்டசபையில் எந்தப் பெண்ணும் இருக்கவில்லை.

1936இல் ஒரே ஒரு பெண்மணி தான் சட்டசபைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்ட போதும் 1930 இல் இருந்தே பெண்கள் உள்ளூர் மட்ட அரசியலில் ஒரு தனியிடத்தைப் பிடித்திருந்தனர். 1937இல் நகரசபைக்கான தேர்தலில் பம்பலப்பிட்டியில் போட்டியிட்ட மேரி றட்ணம் தன்னை எதிர்த்துப் போட்டியிட்ட இரண்டு ஆண் வேட்பாளர்களைத் தோற்கடித்து முதலாவது பெண் நகரசபை வேட்பாளராகத் தெரிவானார். இன்னொரு பெண்மணியான திருமதி எச்.எம்.குணசேகரா 1938இல் போட்டியிட்டு தோல்வியடைந்தார். இவ்வாறு பெண்கள் தமது இருப்பை அரசியலிலும், சமூகத்திலும் பதிய வைத்தவாறு மெதுவாகப் பொது வாழ்க்கைக்கு வழி அமைத்தனர். எவ்வாறாயினும் சர்வசனவாக்குரிமை காரணமாக பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்படப் போவதாக எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கை வைத்தோர் கூறியவை பிழையென நிரூபணம் ஆகிற்று. 1931இலிருந்து இந்நூற்றாண்டு முடியும் வரை சட்டசபையில் பெண்கள் பிரதிநிதித்துவம் மிகக் கீழ் நிலையிலேயே இருந்தது.

முடிவுக் குறிப்புகள்

1. வேட்பாளராக நிற்கும் ஒருவர் அரசாங்க உத்தியோகத்தரின் மனைவியாக இருக்கும் பட்சத்தில் (The Observer, 6 March 1931) பின்வருமாறு குறிப்புரை எழுதிற்று: - பேச்சு வழக்கில் சொல்லப்படும் ஒரு அரசாங்க உத்தியோகத்தரின் நல்ல சரிபாதி (Better Half) சட்டசபையில் இருக்க முடியுமானால் அதன் கூடாத சரிபாதி இத்தகைய உரிமையைக் கோரலாம். இன்றுள்ள பொது ஒழுங்கின் கீழ் உள்ளோடும் இத்தகர்க்கத்தை யாரும் புறந்தள்ள முடியாது. ஒரு விவாக விலக்கல் செய்யப்பட்ட அல்லது கைவிடப்பட்ட மனைவி ஒருத்தி, வெறும் கோபமே முழுமுச்சாக

கணவனின் சம்பளத்தில் ஒரு பகுதியைப் பங்கு போடும் ஒரே நோக்கத்தோடு சட்டசபைக்குள் புகுவதை யாரும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாது. அரசியல் ஆர்வலர்கள் மத்தியில் இவ்வாறான பெண்களின் இருப்பு அங்கீகரிக்கப்பட்டு அவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு விசேட விதிகள் ஏற்படுத்தப்படுமாயின் இது இலங்கையிலுள்ள வாக்குரிமை பெற்ற சகல பெண்களினதும் ஒரு துக்ககரமான பிரதிபலிப்பாகவே இருக்கும்.

2. அடெலினின் மருமகளான ஐராங்கனி சீரசிங்க (முந்திய பெயர் மீதெனிய) கலப்புச் சமய திருமணங்கள் சம்பந்தமாக இருந்த கடும்போக்கு தளர்த்தப்பட்டு விட்டதாகக் கூறுகிறார். அடெலின் மொலமுரேயின் தாயார் அவிருஸ்லாவெல தேவாலயத்தில் வாத்தியம் வாசிப்பது வழக்கம். அதேநேரம் அவருடைய அப்பா பௌத்தராகவே இருந்தார்.

3. 30 வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவதை ஈவா பீரிஸ் ஆதரித்தார். "பெண்கள் ஏழை வர்க்கத்தோடும் அவர்கள் வாழ்க்கை நிலைகளோடும் மிகவும் அனுதாபம் உடையவர்களாக இருந்தார்கள்" என்று அவர் கூறினார். அவருடைய மகளான சில்வியா - பீரிஸ் (பின்னர் ஃ பெர்னாண்டோ), "இளம் பெண்கள் தொழில் பார்க்கும் நிலைகளை எட்டி-விட்டதால்" அவர் 21 வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்கு வாக்குரிமை கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்றார். (Ceylon Daily News- Weekly Edition, 24 July 1928) இலங்கையில் குடும்பத் திட்டம் சம்பந்தமான ஆரம்ப கர்த்தாக்களில் ஒருவராக சில்வியா விளங்கியதோடு 1950இல் நடந்த அகில இலங்கை பெண்கள் மாநாட்டில் செயற்பாட்டு உறுப்பினராகவும் இருந்தார்.

4. 1936இல் நடந்த தேர்தலின் போது Searchlight என்ற பத்திரிகை பெண் வாக்காளர்களைக் கேலி செய்து பல குறும்பாக்களை (Limericks) வெளியிட்டது.

5. 1936 தேர்தலின் போது, இலங்கை கத்தோலிக்க சங்கம் கொழும்பு வடக்கு வேட்பாளர் சகலருக்கும் கேள்விக் கொத்தொன்றை அனுப்பியிருந்தது. நேசம் அவர்களை எதிர்த்துப் போட்டியிட்ட சகலரும் "திருப்திகரமான பதில்" தந்திருப்பதாகச் சொல்லி நேசம் அவர்களை அவர் அளித்திருந்த பதிலுக்காக கண்டித்தது. (Wijesekera 1995: 41) இங்கே கவனிக்கப்பட வேண்டிய சுவாரஸ்யமான விஷயம் என்னவெனில், கத்தோலிக்கர்கள் பாடசாலைகளில் தமது சமயத்தை போதிக்கும் அதேவேளை பிற சமயங்களைப் படிப்பிக்க ஒப்பவில்லை. உதாரணமாக கத்தோலிக் சங்கம்

நேசத்திடம், "அரசாங்க பாடசாலைப் பாடத்திட்டத்தில் சமய போதனைக்கு எந்த இடமும் கொடுக்கப்படாததால் அதை அவர், பின்பற்றுவாரா"? என்ற கேட்டது. அதற்கு அவர், இல்லை சமய நடுநிலைமை என்பதை அவ்வாறு, கடந்த காலத்தில் செய்தது போல் வியாக்கியானப்படுத்தக் கூடாது. அதாவது நடுநிலை என்பது சமய போதனையே இல்லை என்பதாகாது என்று பதில் அளித்தார். "சமயரீதியான பிரிவுடைய பாடசாலைகளில் அவற்றின் உண்மையான பாரம்பரிய நடை முறையை பேணுவாரா" என்று கேட்டதற்கு அவர் "ஆம்" என்று கூறி, "அரசாங்க உதவி பெறும் பாடசாலைகளில் எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் சமயக்கல்வி போதிக்கப்பட வேண்டும்" என்று கூறினார். மேலும் இப்பாடசாலைகளில் ஒரு சமயக் கல்வியா அல்லது ஒன்றுக்குமேற்பட்ட சமயக் கல்வியா போதிக்கப்பட வேண்டும் என்பது அப்பாடசாலைகளை நிர்வகிக்கும் அமைப்புக்களைப் பொறுத்தது... எல்லா அரசாங்க பாடசாலைகளிலும் பெற்றார் பின்பற்றும் சமய நம்பிக்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சமயக் கல்வி போதிப்பது கட்டாயமாக இருக்க வேண்டும்." (Saravanamuttu, 1936:15-17) இது உண்மையில் கத்தோலிக்கர்-களைச் சந்தோசப்படுத்தவில்லை.

6. கத்தோலிக்க சங்கத்தால் முன் வைக்கப்பட்ட இன்னொரு கேள்வி என்னவெனில், விவாக விலக்கல் சம்பந்தமாகவுள்ள வசதிகள் மேலும் விரிவடைவதையும் ஒழுக்கத்திற்கு எதிரான பிரச்சாரங்கள் முன்னெடுக்கப்படுவதையும் ஊக்குவிக்காமல் இருப்பீரா என்று நேசம் அவர்களிடம் கேட்ட போது, அவர் "விவாக விலக்கல் சட்டங்கள் எல்லாம் ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் ஒரே மாதிரி இருக்கச் செய்வதற்கே நான் முயல்வேன். இன்று கணவனின் ஒழுக்கக் கேடான நடத்தை விவாக விலக்கலுக்கு நல்லாதாரமாகக் கொள்ளப்படுவதில்லை. ஆனால் அதே நேரத்தில் மனைவியின் ஒழுக்கக் கேடான நடத்தை இதற்குத் துணை போவதாக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது" என்றார். எவ்வாறாயினும் நேசம் அவர்கள் விவாக விலக்கல் சட்டம் விரிவடைவதையும், விவாக விலக்கல் இலகுவானதாகவும் மலிவானதாகவும் போவதையும் எதிர்த்தார். (Saravanamuttu, 1936: 15-17)

பத்திரிகையாளரும்,
எழுத்தாளருமான
மினாட்சி நடேசையர்.

கமலாதேவி சட்டோபாத்தியாயா

தமிழ் எழுத்தாளரான
மங்களம்மாள் மாசிலாமணி.

சரோஜினி நாயுடு.

நேசம் சரவணமுத்து
(கொழும்பு வடக்கின்
சட்டசபை உறுப்பினர்)

கொழும்பில் வழக்கறிஞராகக் கடமையாற்றிய முதல் சட்டத்தரணி
அவபாய் மேத்தா. (Cartoon from the Ceylon Law Student's Magazine,
October 1933)

அடெலின் மொலமுரே
(றுவான்வெலை சட்டசபை
உறுப்பினர்)

ஈவா பிரிஸ்
பெண்கள் வாக்குரிமைச்
சங்கத்தவர்

அக்தியாயம் - 7

பின்னால் ஒரு வார்த்தை

சட்டத்தால் வறுமையை ஒழித்துவிட முடியுமா? அப்படி முடியாது, ஏனெனில் அதற்குரிய காரணங்கள் பலவகையானவை. அரசாங்கத்தின் செயற்பாட்டினாலேயே இது சாத்தியப்படும். சமூக சீர்திருத்தம் என்பதற்கு அரசாங்கம் பொறுப்பெடுக்க வேண்டும். அதற்கு பெண் வாக்காளர், தமது செல்வாக்கைப் பாவித்து அரசாங்கத்தின் செயற்பாட்டை முடுக்கிவிட வேண்டும்.

லீலாவதி அசெரப்பா (Young Ceylon : May 1932)

தீவிரப்போக்குடையோர், தொழிலாளர், விவசாயிகள், பெண்கள் மத்தியில், அதிக வாதப் பிரதிவாதங்களுக்குள்ளான சர்வசன வாக்குரிமை பெரிய எதிர்பார்ப்புகளை ஏற்படுத்திற்று. அதாவது இதன் மூலம் சட்டசபையில் தமக்கான பிரதிநிதித்துவங்களை அதிகரிக்கச் செய்யவும், சமூக மாற்றங்களுக்கான சட்டங்களை முன்னெடுப்பதற்கும் வாய்ப்பு ஏற்படும் எனவும் அவர்கள் எதிர்பார்த்தனர். ஆனால் இவை வெறும் மாயை என்பது நிரூபணமாயிற்று. உள்ளூர் தொழிற் கட்சியும், ஆங்கில நாட்டுத் தொழிற் கட்சியும் சர்வஜன வாக்குரிமை மூலம் பழைய நிலமான்ய சக்திகளையும் புதிய முதலாளித்துவ வகுப்பினரையும் பின் தள்ளி இல்லாது செய்து விடலாமென்று எதிர்பார்த்தனர். ஆனால் தம்மிடமிருந்த சொந்தச் செல்வத்தாலும் சீதனச் சொத்துக்களாலும் அதேநேரம் தமக்கிருந்த சமூகச் செல்வாக்காலும் தேர்தல்களின் போது பணத்தை வாரி இறைத்து, 1930களிலும் அதற்கு அப்பாலும் சட்டசபைகளை உயர் வகுப்பு, உயர்சாதி ஆண்களே தொடர்ந்து ஆக்கிரமித்திருந்தனர். (Jayawardena 2000: 342)

1931இல் வழங்கப்பட்ட சர்வஜன வாக்குரிமை அரசியல் ரீதியான உடைப்பாக இருந்தாலும் அது எந்தவித சமூகப் புரட்சியோடும் சம்பந்தப்படவில்லை. சமூக சீர்திருத்தம் பற்றி டொனமூர் அறிக்கை கூறுகையில் "அனேக மக்களின் வாழ்க்கையை பல்நூற்றாண்டாக ஒருவர் அல்லது சிலர் ஆக்கிரமிக்கும் பேர் உரிமையைப் பற்றி ஒருவர் கேள்வியெழுப்ப முடியாத சிறு தொகையினர் தொடர்ந்து ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்த ஆணாதிக்க நிலமான்ய அமைப்புக்கு" அது எதிரானதாக இருந்தது" என்றது. (Jayawardena, 1972: 267)

ஆனால், முக்கியமான மாற்றத்திற்குப் பதிலாக, சாதியையும், வர்க்கத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூகக் கட்டமைப்பு அப்படியே இருந்தது. அத்தோடு, 1930களின் ஆரம்பத்தில், இலங்கையில் வறுமை பொருளாதார மந்த நிலையின் காரணத்தால் இன்னும் அதிகரித்திருந்தது. ஒரு சில புறநடைகளைத் தவிர, வாக்காளர் அனைவரும் அதே செல்வந்தத் தலைவர்களுக்கும் அவர்களது சொந்தக்காரர்களுக்கும் இன்னும் 'நிலமான்ய'க் குடும்பத்தவர்களுக்குமே வாக்களித்தனர். வரையறைக்கு உட்பட்ட வாக்குரிமை இருந்த காலத்தில் பழைய சட்டசபையில் இருந்தவர்கள், 1931இல் சர்வஜன வாக்குரிமையின் மூலம் மீளவும் அரச சபைக்கு அனுப்பப்பட்டனர். (Jayawardena, 2000: 342-43)

பெண்கள் வாக்குரிமை பெற்றமை, பெண்கள் சட்டசபையில் பங்கேற்றமை ஆகிய சாதனைகளே காலனித்துவ ஆட்சியின் போது மேலும் ஏற்பட்ட. ஜனநாயகப்படுத்தப்பட்ட அரசியலின் படிக்கட்டுகளாக நிற்கின்றன. ஆயினும் பெண்கள் வாக்குரிமையானது, பெண்கள் வேட்பாளர் தொகையை அதிகரிப்பதாய் செய்யவில்லை. 1931இல் எந்தப் பெண் வேட்பாளர்களும் போட்டியிடவில்லை. இது புதிய பெண் வாக்காளர்கள் ஆண்களுக்கு வாக்களிப்பதிலேயே முடிந்தது. இன்னும் 1932இல் இரண்டு பெண் சட்டசபையாளர்கள் இருந்த போதும் அவர்களும் ஏற்கனவே தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்களின் மனைவியும் மகளுமாகவே இருந்தனர். இதிலிருந்து தெளிவானது என்னவெனில் பெண்களுக்கான வாக்குரிமையும் அவர்கள் தேர்தலில் வேட்பாளர்களாய் நின்று வெற்றி பெறுவதும் எந்தவிதத்திலும் அவர்களது காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களுக்கோ உள்ளூர் முதலாளித்துவவாதிகளுக்கோ அச்சுறுத்தலாய் இருக்கவில்லை என்பதே. காரணம் அவர்களுடைய பெண்களே பெண்கள் இயக்கங்களின் தலைவர்களாகவும் இருந்தனர். மரபுவாதிகள் நீங்கலாக, முதலாளித்துவவாதிகளிடமிருந்து பெண்கள் வாக்குரிமை சம்பந்தமாக எந்தவித நீடித்த, பெரியளவிலான எதிர்ப்பும் இருக்கவில்லை ஏனெனில், பெண்களின் வாக்கானது ஆண்களின் வாக்கு வங்கியையே அதிகரிக்கச் செய்யும் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்திருந்ததே.

மேலும் பெண்கள் இயக்கத்தின் பெரியளவிலான அரசியல் இழை, ஆண்கள் சில பிரிவுகளின் தலைமைத்துவத்தோடு தொடர்புபட்டிருந்தது. பண்டாரநாயக்கா - ஒபேசேகரா பரம்பரையின் சில பெண்கள் 1927இலிருந்து 1931 வரை பெண்கள் வாக்குரிமை இயக்கத்தை ஆக்கிரமித்திருந்தனர். இன்னும் மேலே குறிப்பிட்டது போல் அம்மணி டெய்சி பண்டாரநாயக்காவும் அவரது உறவினர்களும் பெண்கள் வாக்குரிமை இயக்கத்தில் சேர்ந்து தளம்பல் நிலையில் இருந்தவர்களுக்கு

ஒருவித கௌரவத்தையும் வாக்க ரீதியான பாதுகாப்பையும் அளித்தனர். தொழில் ரீதியாகப் பிரபலம் பெற்றிருந்த ஆண்கள் பலரின் மனைவிமார்களும் 19ஆம் நூற்றாண்டின் புதிய பணக்கார வியாபாரிகளினது மகன்மாறும், தாம் பெற்ற செல்வத்தாலும், கல்வியாலும் இத்தகைய புதிய கொள்கைகளை முன்னெடுக்கக் கூடியவர்களாகவும் இருந்தனர். இத்தோடு இலங்கைத் தொழிற் கட்சியிலும் இலங்கைத் தொழிற்சங்கத்திலும் அங்கத்தவர்களாக இருந்த பெண்கள், தமது சமூக ஜனநாயகக் கோட்பாட்டின்படி, 21 வயதுக்கு மேற்பட்ட ஆண், பெண் இருபாலாருக்கும் தடையற்ற வாக்குரிமை வழங்குவதற்கு ஆதரவு அளித்தனர். 1920களில் தொழிலாளர்களின் தலைவர்கள், சர்வசன வாக்குரிமை இல்லாமல் அரசியல் சீர்திருத்த யாப்பு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட முடியாதென்றும், வரையறுக்கப்பட்ட வாக்குரிமை முதலாளித்துவ-வாதிகளினதும் நிலச்சுவாந்தர்களினதும் தனியாட்சிக்கும் அவர்களினது அதிகாரத்துக்குமே வழி வகுக்கும் எனவும் அடிக்கடி எச்சரித்தனர். (Jayawardena, 1972: 266)

அதேநேரத்தில் சோசலிசவாதிகள், மார்க்சியவாதிகள், புரட்சியோடு அனுபவமுடையோர் ஆகியோர் உள்ளடங்கிய ஏனைய தீவிரசக்திகள், வாக்குரிமை விஷயத்தில் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்காத போதும் அதில் சிறிய ஆர்வமே காட்டினர். 1928இல் லண்டனில் இருந்த இடதுசாரி இலங்கை மாணவர் சங்கம், சர்வஜன வாக்குரிமையை நிராகரிக்காத போதும், இதன் முக்கியத்துவம் பெரிதாக அழுத்தப்படத் தேவையில்லை என்றும் அதற்குரிய காரணம், அதிகப்படியான வாக்குகள் யாவும் பொருளாதார வசதி படைத்தவர்களின் காய் நகர்த்தலின் சாதாரியத்திலேயே தங்கியுள்ளதாகக் கூறினர். (Jayawardena, 1973) அவர்களைப் பொறுத்தவரை வாக்குரிமை என்பது பூர்ஷுவா வர்க்கத்தின் கோரிக்கை என்றும், அது சமூக மாற்றமென்னும் பொய் வாக்குறுதிகளைத் தருவதென்றும், ஈற்றில் அது வசதி படைத்தவரினதும், காலனித்துவ ஆசான்களினதும் ஆட்சியை நீடிப்பதாகவே முடியுமென்றும் அவர்கள் கருதினர். இடதுசாரிகளின் முன்னோடியான பிலிப் குணவர்த்தனா, டொனமூர் சீர்திருத்தம் என்பது, ஏகாதிபத்திய ஆட்சி தொடர்வதற்கான ஒருவகை "மறைப்பு" என அதைச் சாடினார். 'சருக்கமாகச் சொல்வதானால் வாக்குரிமை இயக்கமானது இடதுசாரிகளினால் முன்னெடுத்துச் செல்லப்படாவிட்டாலும், அதன் மூலம் எந்தவித அடிப்படை மாற்றமும் நிகழப் போவதில்லையென அவர்கள் நினைத்தாலும், அதைப் பெறுவதற்கான செயற்பாடுகள் ஜனநாயகப் போராட்டத்தின் முக்கியமான அம்சமென அவர்கள் கூறினர். பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கம், பெண்கள் அரசியல் சங்கம், அகில இலங்கை

பெண்கள் மாநாடு ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரை இடதுசாரிப் பெண்களிடமிருந்து எந்தவகையான விஷயத்தாலும் அவை வலுவூட்டப்படவில்லை. அவர்கள் அனேகமாக 1930களில் இருந்த மற்றைய மாற்று இயக்கங்களில் பங்கு பற்றுவதையே விரும்பினர். அதாவது இடதுசாரிச் சாய்வுடைய சூரியமல் இயக்கம், இளைஞர் சங்கம் ஆகியவற்றின் பக்கம் நின்றதோடு இலங்கையின் முதலாவது இடதுசாரிக் கட்சியான லங்கா சமசமாஜக் கட்சியின் (LSSP) உருவாக்கத்திற்கு உதவுபவர்களாய் இருந்தனர்.

இன்னொரு சுவையான சம்பவம் என்னவெனில், லண்டன் ஸ்கூல் ஒவ் எகனமிக்ஸ் (London School of Economics) பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த பட்டதாரியான டொரீன் யங் என்னும் ஆங்கில சோசலிஸவாதி 1930இல் கொழும்பு வந்திருந்தார். பிரித்தானிய சோசலிஸ குடும்பப் பின்னணியிலிருந்து வந்த அவர், மார்க்சியத்தாலும், இந்திய ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு இயக்கத்தாலும் கவரப்பட்டவர். அவர் இலங்கையின் இரண்டு பௌத்த கல்லூரிகளில் தொடர்ந்து அதிபராக இருந்ததோடு தீவிர இளைஞர் இயக்கத்தில் சேர்ந்து, 1933இல் பிரித்தானியாவுக்கு எதிரான சூரியமல் இயக்கத்தை நிறுவியவராகவும் அதன் தலைவராகவும் இருந்தார். இதுவே யுத்தத்துக்கும் பிரித்தானிய படைவீரர்களுக்கும் ஆதரவான "பொப்பி டே" (Poppy Day) நிகழ்வுக்கு எதிராக நின்றது. டொரீன் எல்.எஸ்.எஸ்.பி கட்சியினதும் பின்னர் கொம்பூனிஸ்ட் கட்சியினதும் ஸ்தாபகரான டொக்டர் எஸ்.ஏ.விக்கிரமசிங்காவை மணம் முடித்தார். (Jayawardena, 1991). ஆனால் இவர் அப்போதிருந்து கொண்டிருந்த எந்தப் பூர்ஷுவா பெண்கள் அமைப்பிலும் சேர்ந்து கொள்ளாதது முக்கியமானது.

இடதுசாரிகள் பெண்கள் வாக்குரிமை பற்றிப் பெரிய அக்கறை ஏதும் காட்டாத அதேவேளை சிங்கள, தமிழ் புத்திசீவிச் சமூகம் இதுபற்றி பெரும் கண்டனங்களை முன் வைத்தது. பெண்கள் பொதுவாழ்க்கையில் ஈடுபடுவதென்பது மேற்கத்தேய செல்வாக்கிற்கு உட்பட்ட சீரழிவின் குறியீடென்றும் இது எமது சொந்த கலாசாரச் சீரழிவையும் கலிகாலத்தின் வருகையையும் காட்டுவதாகவும் அவர்கள் கூறினர். எவ்வாறாயினும் இதே வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த ஏனையோர் பெண்கள் வாக்குரிமைக்கு ஆதரவளித்தனர். அப்படி ஆதரவளிப்பது ஜனநாயக உரிமைகளை முன்னெடுப்பதற்கான அடிபெயர்த்தலாகும் என எண்ணினர். பெண்களுக்கான வாக்குரிமை கொடுக்கப்பட்டதும் அதற்கெதிராகக் கண்டனம் தெரிவித்த யாவரும் இப்போ அம்மாற்றத்தை ஏற்றுக் கொண்டனர். பெண்களைக் கேலி செய்யும் பகிடிகள் தொடர்ந்த போதும், இப்பிரச்சினையிலுள்ள புதுமை சற்று மங்கத் தொடங்கியதும், பன்றிகள்

பற்றியோ முத்துக்கள் வீசுதல் பற்றியோ கதைகளும் இல்லாமல் போயின.

மேற்கிலும், இலங்கையிலும் 1920கள் ஜாஸ் யுக (Jazz Age) காலம் என்றால் 1930கள் மந்த யுக காலமாகும். (Age of Depression). ஏற்றுமதி விலைகள் மிக வேகமாகக் கீழிறங்கின. வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகரித்தது, இன்னும் இரண்டாவது உலக யுத்தம் வரை இலங்கையின் பொருளாதார மீட்சி மிக மெதுவாகவே இடம் பெற்றது. இருந்த போதும் பெண்களின் வாக்குரிமையாலும், பெண்கள் 1930களில் சட்டசபையில் புகுந்தாலும் ஒரு பாய்ச்சலைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. இது மேலும் சில முன்னேற்றங்களுக்குத் தூண்டுதலாய் இருந்தது.

சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் வாக்குரிமைப் பிரச்சினை, பெண்களின் அந்தஸ்தைப் 'பெருக்கு'கின்ற விளைவையே ஏற்படுத்திற்று. 21 வயதுக்கு மேற்பட்ட எல்லாப் பெண்களும் வாக்களிக்கலாம், தேர்தலில் போட்டியிடலாம், சட்டசபைக்குள் நுழையலாம் என மூன்று பிரதான உரிமைகள் வழங்கப்பட்டதன் பின், அவர்கள் தங்களைச் சுதாகரித்துக் கொள்ளும் போது, ஏனைய துறைகளும் கருத்தளவில் திறக்கப்பட்டு விட்டதாகவே கொள்ளலாம். படிப்படியாகவும் பின்னர் தொடர்ந்து பல வருடங்களாகவும் கல்வி, வேலை வாய்ப்பு, சமூக வாழ்க்கையில் பங்குபற்றல் போன்றவற்றில் பெண்கள் பல "முதலாவது" சாதனைகளையே பெற்றனர். அத்தோடு புதிதாக ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி அடங்கலான பொது இடங்களில் தமது பேச்சாலும் தமது பிரசன்னத்தாலும் மிகவும் தெரியவருபவர்களாக மாறினர்.

உதாரணமாகப் பல்கலைக்கழகத்தில் இடம்பெறும் மாணவர் சங்கக் கூட்டங்களில் பங்குபற்றும் பெண் பட்டதாரி மாணவர்கள் மிகவும் அமைதியாக இருந்தனர். இதைப் பார்த்த ஒரு மாணவி சில்வியா பாங்ஹூர்ஸ்ட் (Sylvia Pankhurst) என்ற புனைபெயரில் (பெண்கள் வாக்குரிமைக்காகப் போராடிய தீவிர இடதுசாரி பிரித்தானியப் பெண்ணுடைய பெயர்), பொது இடங்களில் பேசுவதற்குப் பெண் மாணவர்கள் தைரியம் இல்லாதிருக்கிறார்கள் என்று 1930இல் கூறினார். இவ்வாறு இல்லாது பெண்கள் எப்போதாவது இருந்து விட்டு குரலெழுப்புவது சதா கேட்டலுத்தப் போன ஆண்களின் உறுமலில் இருந்து நிவாரணம் தருவதாக இருப்பதாகவும் அவர் கூறினார். (Kiribamune 1997:49) அவர் மேலும், பெண் மாணவர்கள் வகுப்புக்கு வரும் போது கால்களை நிலத்தில் தேய்த்துச் சத்தமெழுப்பும் ஆண்களின் பழக்கத்தையும் கண்டித்தார். 1931 அளவில் 'பெண் கொமிட்டி அங்கத்தவர்' பதவி பல்கலைக்கழகத்தில் மிகக் குறைவான அளவில் உருவாக்கம் பெறத் தொடங்கிற்று. இதனால் பெண் பிரதிநிதி ஒருவர் மாணவர் சங்கத்திலும், வேறு மாணவர் சங்கங்களிலும்

பிரதிநிதித்துவம் பெறவும் வாய்ப்புப் பெற்றனர்."

பல்கலைக்கழக நிலைமைகளில் மாற்றம் படிப்படியாகவே ஏற்படத் தொடங்கிற்று. 1931-32களில் பெண்கள் தமது மாணவர் சங்கக் கூட்டங்களில் வாதப்பிரதிவாதங்களைத் தொடக்கினர். "பெண்கள் முன்னே வந்து, தமது வெட்கம் என்னும் முக்காடுகளைத் தூக்கி எறிந்தனர்". என்று அவர்களது சஞ்சிகை எழுதிற்று. மாணவர் நாடக சங்கத்திலும் (The Dramatic Society) அனேக பெண்கள் இடம் பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் முதன் முதலாக 1933இல் பகிரங்கமாக "பெண்கள் ஆட்சி நடத்தும் இடத்தில்" என்ற ஒரு நாடகத்தை மேடை ஏற்றினர். குறிப்பாக 1935இல் மாணவர் சங்கம், "பெண்கள் அரசியலில் ஈடுபடுவதை மிக அதிர்ச்சியோடு பார்க்கிறது" என்ற வாக்கியம் மறைந்து போயிற்று. (மேலது). 1936இல் பெண்கள் தமது சங்கக் கூட்டங்களில் மும்முரமாக இயங்கிய போது, பெண்ணிலையாளர்களுக்கு எதிராக, சங்கக் கூட்டம் கண்டிக்கப்பட்டது. அக்கண்டனமானது அவ்வருடம் நடைபெற்ற வாதங்களில் பெண்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டதை விரும்பாத விமர்சகர்களாலேயே முன் வைக்கப்பட்டது. (மேலது 53)

எவ்வாறாயினும் 1938இல் தேஜாபியதால (பின்னர் குணவர்தன) என்பவர் பிரேரணை கொண்டு வருபவரையும் எதிர்ப்பவரையும் வெறுமனே வழி மொழிதல் செய்வதைவிட்டு, பெண்கள் சபையில் பேசி, விவாதத்தில் பங்களிக்க வேண்டும் என்று வித்தியாசமாகக் குரல் கொடுத்தார். (மேலது 53). ஒரு வருடத்திற்குப் பின்னர் சங்கச் செயலாளரும் "பெண்கள் ஆண்களோடு சமவுரிமை கேட்டுப் போராடும் இந்நாட்களில் அவர்கள் ஆண்களுக்கு சங்கத்தில் முதலிடம் கொடுத்து இன்னும் திருப்திப்படுவது ஏன்?" என்று குரல் எழுப்பினார். மேலும், அவர் குறிப்பிடுகையில் "எவ்வாறாயினும் பெண்கள் பேசிய போது அவர்களிடம் இலங்கையின் சரோஜினி நாயுடுகள், கமலாதேவி சட்டோபாத்தியாயாக்கள் போன்றோரை உண்டாக்கக் கூடிய ஆற்றல்கள் மறைந்திருப்பது நிரூபணம் ஆகிறது" என்றார். (மேலது 51). இக்கூற்று சரியானதாகவே இருந்தது. பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து கல்வி கற்ற அனேக இடதுசாரிப் பெண்கள் வெளிவந்தனர். இவர்களில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடக் கூடியவர்களாக செலினா பிரிஸ் (பின்னர் டொக்டர் என்.எம்.பெரேராவின் மனைவி), விவியன் குணதிலக்க (எல்.எல்.எஸ்பியின் ஸ்தாபக உறுப்பினரான லெஸ்லி குணவர்த்தனாவைத் திருமணம் செய்தவர்) கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியோடு தொடர்பு கொண்டிருந்த சீதா விக்ரமசூரிய, அனேக காலமாக மாவோவின் கருத்துக்களால் கவரப்பட்டிருந்த தேஜா குணவர்த்தனா ஆகியோர் இருந்தனர்.

கிருபமுனவின் கருத்துப்படி, அரசியலை விட்டு வேறு விஷயங்களை எடுத்துக் கொண்டால், பல்கலைக்கழகப் பெண்கள் மேடைகளில் நடித்து, தேர்தலில் போட்டியிட்டு, பொது இடங்களில் பேசி, விளையாட்டுப் போட்டிகளில் பங்கெடுத்து, சைக்கிள்கள் ஓட்டி என்று பலவற்றில் பங்கெடுத்ததன் மூலம் ஒரு புதிய உடைப்பை ஏற்படுத்தினர். இதனால் அவர்கள் "கல்வி கற்ற பெண்களின் வட்டத்தை அதிகரிக்கச் செய்து அவர்களின் இயக்க வேகத்தைக் கொண்டு இலங்கைப் பெண்களின் தரத்தை முன்னேற்றச் செய்தனர். (மேலது 64)

1930களிலும் 40களிலும் அதைத் தொடர்ந்து வந்த 70களிலும் இலங்கை உட்பட உலகெங்கும் பெண்ணிலைவாத அலை மேலெழுந்து எழுச்சியுற்ற போது பெண்களின் தரத்தில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. கல்வித் தரமும், எழுத்தறிவு வீதமும் அதிகரித்தது. விசேடமாக இடதுசாரி இயக்கங்களோடு சம்பந்தமுடைய பெண்கள், வெளிவந்து பொது விடயங்களில் ஈடுபட்டனர். பூர்ஷுவா பெண்களின் பிரச்சார நடவடிக்கைகள் பெண்கள் தரத்தைத் தொடர்ந்து முன்னேற வைத்தது. இதனால் மாற்றத்துக்கான பெண்களின் கோரிக்கை, இடைக்கிடை பெரிய வெற்றிகளைக் கண்டவாறு 21ஆம் நூற்றாண்டில் தொடர்ந்தது. 1931இல் கிடைக்கப்பெற்ற பெண்கள் வாக்குரிமையை இதற்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம். சர்வஜன வாக்குரிமை கிடைக்கப் பெற்றதற்கும் இலங்கைக்கு 1948இல் சுதந்திரம் கிடைக்கப் பெற்றதற்குமான 17 வருட கால எல்லைக்குள் இரண்டு விதமான போக்குகள் பெண்கள் அமைப்புகளில் இருந்து வெளிவந்தன. ஒன்று, எல்.எஸ்.எஸ்பியிலும், சி.பியிலும் (C.P) இருந்த பெண்களால் முன் வைக்கப்பட்ட சோசலிஸக் கொள்கைகள். அடுத்தது, இலங்கை மஹில சமித்தி, அகில இலங்கை பெண்கள் மாநாடு ஆகிய அமைப்புகளைச் சேர்ந்த பெண்கள் முன்வைத்த தாராளவாத நிகழ்ச்சித் திட்டம்

இதில் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சி என்னவெனில் 'எக்ஸ்சு காந்தா பெரமுன்' என அழைக்கப்பட்ட ஐக்கிய மாதர் முன்னணி 1948இல் உருவாகி வெளிவந்ததே. இவ்வமைப்பானது கொம்பூனிஸ்ட் கட்சியிலும், ட்ரொஸ்கையிட் கட்சியிலும் இருந்த எல்லா வர்க்கத்தைச் சார்ந்த பெண்களையும் கட்சி வேறுபாடுகளைத் தாண்டி (டிமெல் - முத்தேட்டுவகம் என்பவர்களின் தலைமை) ஒன்றிணைத்தது. 1948 பெப்ரவரி 8இல் இவ்வமைப்பு சர்வதேசப் பெண்கள் தினத்தைக் கொண்டாடிய போது அதோடு சம்பந்தப்பட்ட பெண்கள் யாவரும் தொழிலாள வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களே. ஜேன் நோனா, மெய்முன், பொன்சினஹாமி, சஹாரா உம்மா இன்னும் இவர்களோடு சேர்ந்த

இடதுசாரிப் பெண்களான டொரீன் விக் கிரமசிங்க, விவியன் குணவர்த்தனா, பரமேஸ்வரி கந்தையா, எடித் லுடோவிக் சுயம் றோய் (ஹங்கேரியில் பிறந்தவர்), ஹெலன் குணசேகர (டொக்டர் மேரி றட்ணத்தின் மகள்) ஆகியோரே அவர்கள். இக்கூட்டத்தில் விலைவாசிகள், உணவுக் கொள்கை வேலையில்லாமைக்கான நிவாரணம், பிரசவகால நன்மைகள், நேர்சறி, குடும்பக் கொடுப்பனவு, ஓய்வூதியம், வதிவிடம், தொழிற்சங்க உரிமைகள், நேரடி வரி (பார்க்கவும் பின்னிணைப்பு இ) ஆகியவை சம்பந்தமாக ஏழு கோரிக்கைகள் முன் வைக்கப்பட்டன. இதுபற்றி ஆன் என்ற பெயரில் ஒரு பத்திரிகையாளர் எழுதுகையில், "முதன் முதலாக தொழிலாளர்களான பெண்கள் மேடையில் ஏறி தம் சகோதரிகளுக்கு சொற்பொழிவாற்றினர்" என்றார். (Ceylon Daily News: 8 March 1948).

சிறிது காலமே வாழ்ந்த 'ஐக்கிய மாதர் முன்னணி' (EKP) பெண்களைப் பாதிக்கும் பல விஷயங்களையிட்டு கேள்வியெழுப்பிய போது, அகில இலங்கை பெண்கள் மாநாடு (ACWC) மீள் திருத்தம் செய்யப்பட வேண்டிய சட்டம், கல்வி, உடல்நலம் ஆகியவற்றின் குறிப்பிட்ட தளங்களில் தனது பார்வையைச் செலுத்தும் கொள்கையைத் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது. 1949இல் தொழிற்சாலைப் பெண்கள், சிறையிலுள்ள பெண்கள், பிணை விடுதிகளில் வாழும் பெண்கள், பிள்ளைகள் நலன், இளம் குற்றவாளிகள் நீதிமன்றம், குறைந்த வருமான வதிவிடம் ஆகியவற்றின் நிலமைகளை மதிப்பீடு செய்வது பற்றி கவனம் செலுத்தப்பட்டது. (de Zoysa 1949).

பெண்கள் அமைப்புகளில் இருந்த இரண்டு போக்குகளான சோசலிஸவாதம், தாராளவாதம் - அடிக்கடி இவை இவ்வெல்லைகளை மேலாடி நிற்பவை- சர்வதேச ரீதியான தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தன. இடதுசாரிப் பெண்கள் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள் பலர் இந்திய, ஆசிய, மேற்குலக இடதுசாரிப் பெண்களோடு இணைப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தனர். அதேநேரத்தில் இலங்கை தாராளவாத பெண்கள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அகில உலக பெண்கள் ஐக்கிய முன்னணியின் (International Alliance of Women) ஒரு பகுதியினராக மாறினர். மேற்படி சோசலிஸம், தாராளவாதம் ஆகிய இரு போக்குகளையும் சேர்ந்த பெண்கள் பிரிவினர் அடிக்கடி வெளிநாடுகளில் கூட்டப்பட்ட பெண்கள் மாநாடுகளில் பங்குபற்றி வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று வந்தனர். அதனால் உலகமனைத்தும் தொடர்புகள் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். அதேநேரத்தில் சம உரிமை பற்றி பிரசாரம் செய்யும் வெளிநாட்டுப் பெண்கள் முன்பைவிட இப்போ அடிக்கடி வந்து போயினர்.

ஆனால் அரசியல் ரீதியாக, முன்னேற்றம் மிகமெதுவாகவே இருந்தது. 1948இன் சுதந்திரத்தின் முன்பு - 1931-36இல் இருந்த சட்டசபை மாதிரி - இரண்டு பெண்களே சட்டசபையில் அங்கம் வகித்தனர். ஒன்று ஃபுளோரன்ஸ் சேனநாயக்கா, அடுத்தது குசுமா குணவர்த்தனா. இவ்விருவரும் எஸ்.எஸ்.எஸ்.பியில் இருந்ததோடு அதன் தலைவர்களின் மனைவிமாராகவும் இருந்தனர்.³ பல சகாப்தங்களாக பாராளுமன்றத்தில் இருந்த பெண்களின் தொகை 5 வீதத்தை ஒரு போதும் தாண்டியதில்லை. அரசியலில் அதிகளவு பெண்கள் பங்கெடுக்க வேண்டும் என்பதற்கான போராட்டம் 21ஆம் நூற்றாண்டு வரை தொடரவே செய்கிறது. இலங்கை முதல் உலகப் பெண் பிரதமரான சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவை 1960இல் தெரிவு செய்தது. அவருடைய மகளான சந்திரிகா பண்டாரநாயக்கா குமாரதுங்காவை ஜனாதிபதியாக 1994இலும் 2000இலும் தெரிவு செய்தது. இத்தகைய மைல் கல் போன்ற சாதனைகள் ஏற்பட்டாலும் மும்முரமாக தேர்தல்களில் பெண்கள் அதிகளவு பங்கெடுத்துக் கொண்டாலும் ஒரு முக்கியத்துவம் மிக்க பிரதிநிதித்துவத்தை வேட்பாளர் என்ற ரீதியிலோ பாராளுமன்ற அங்கத்தவர் என்ற ரீதியிலோ பெண்கள் ஏற்படுத்துவதை இலங்கை இனிமேல் தான் காண வேண்டும். மேலும் இனிவரப் போகும் பெண்களின் செயற்பாடுகளினால் 2031இல் வரவிருக்கும் சர்வசன வாக்குரிமையின் நூற்றாண்டு வைபவமும் அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தில் பால் நிலைச் சமத்துவம் பேணப்பட்ட காலப்பகுதியாக கொண்டாடப்படும் என ஒருவர் எதிர்பார்க்கலாம்.

முடிவுக் குறிப்புகள்

1. 1920களில் லண்டனில் கொம்பூனிஸ்ட் பிரிவினரின் மத்தியில் தீவிரமாகச் செயற்பட்டு வந்தார் பிலிப் குணவர்த்தனா. 1931இன் தேர்தல் வழங்கிய வாய்ப்பை உணர்ந்து கொண்டு அதில் போட்டியிட இலங்கை திரும்ப இருந்த அவரை அவ்வாறு செய்ய விடாமல் பிரித்தானிய அரசாங்கம் தடுத்தது. (Erwin 2001-13-14)

2. இந்த அற்ப சலுகை 1938-39 பல்கலைக்கழக சஞ்சிகையில் கண்டிக்கப்பட்டிருந்தது. "சமத்துவம், சகோதரத்துவம், ஜனநாயகம், சோசலிஸம் நிலவுகின்ற இக்காலத்தில் ஏனையவர்களோடு பெண்களும் தேர்தலுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டும்". (Kiribamune 1997:50)

3. எல்.எஸ்.எஸ்.பியின் ஸ்தாபக உறுப்பினரில் ஒருவராக இருந்தவர்,

ஃபுளோரன்ஸ் சேனநாயக்காவின் கணவரான நெஜி சேனநாயக்கா ஆவார். அவர் 1947 இல் சுகவீனமுற்றிருந்தால் ஃபுளோரன்ஸ், கிரியெல்ல ஆசனத்திற்கு நியமிக்கப்பட்டு அதில் வெற்றி பெற்றார். பிலிப் குணவர்த்தனா 1947இல் அவில்ஸாவெல்ல ஆசனத்திற்கு போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்ற போதும் தகுதியினம் காரணமாக அவர் அந்த ஆசனத்தை இழக்க நேர்ந்த போது, அவரது மனைவி குசுமா குணவர்த்தனா போட்டியின்றி இவ்வாசனத்திற்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். (Wijesekera 1995)

BIBLIOGRAPHY

- Brohier, Deloraine
1995 *Alice de Boer and the Pioneer Burgher Women Doctors*, Colombo, Social Scientists' Association.
- Bandaranaike S.W.R.D.(ed.)
1928 *The Handbook of the Ceylon National Congress 1919- 1928*, Colombo, Cave & Co.
- Chitralkha, M.
1991 (Chitra Maunaguru) "The Place of Meenadchy Ammal in the History of Sri Lankan Women" in *The Thatched Patio*, Vol. 4, No.3, Colombo, I.C.E.S.
- DuBois, Ellen Carol
2000 "Women Suffrage around the World: Three phases of Suffragist Internationalism." in *Unequal Sisters, a Multicultural Reader in US Women's History* (3rd edition). Vicki L.Riuz and Ellen Carol DuBois (eds.), London & New York, Routledge.
- de Alwis, Malathi
1998 *Maternalist Politics in Sri Lanka: A Historical Anthropology of its Conditions of Possibility*, Ph.D. Dissertation, University of Chicago.
1999 "Respectability, 'Modernity' and the Policing of 'culture' in Colonial Ceylon." in Antoinette Burton (ed.), *Gender, Sexuality and Colonial Modernities*, London and New York, Routledge.
- de Mel, Neloufer
2001 *Engaging Difference: Gender and Nationalism in 20th Century Sri Lanka*, Delhi, Kali for Women.
- de Silva, Chandra
1999 "A Historical Overview of Women in Sri Lankan Politics." in Sirima Kiribamune (ed.), *Women and Politics in Sri Lanka*, I.C.E.S. (Kandy).
- de Silva, K.M. (ed.)
1981 *Universal Franchise, 1931 - 1981, The Sri Lankan Experience*, Colombo, Department of Information.

- de Silva, G.P.H.S.
1979 *Statistical Survey of Elections to the Legislatures of Sri Lanka, 1911 - 1977*, Colombo, Marga Institute.
- de Silva, Minnette
1998 *The Life and Work of an Asian Women Architect*, Colombo, Minnette de Silva, (pvt) Ltd.
- de Zoysa, Eleanor
Diary for 1949. In possession of Kumari Jayawardena.
- Denham, E.B
1912 *Ceylon at the Census of 1911*, Colombo, Government Printer.
- Donoughmore, Earl of
1927 Special Commission on the Constitution of Ceylon, Oral Evidence. Public Sitings, Vols. 1- 4.
1928 *Report of the Special Commission on the Constitution*.
- Erwin, Charles Wesley
2001 *Philip Gunawardena, The Making of a Revolutionary*, Colombo, Social Scientists' Association.
- Eustance, Claire. Ryan, John and Ugoline, Laura (eds.)
2000 *A Suffrage Reader, Charting Directions in British Suffrage History*, London and New York, Leicester, University Press.
- Foner, Philip S.
1984 *Clara Zetkin, Selected Writings*, New York, International Publishers.
- Gooneratne, Yasmine
1986 *Relative Merits - A Personal Memoir of the Bandaranaike Family of Sri Lanka*, London, Hurst & Co
- Goldman, Emma
1971 "Women Suffrage." New York, Times Change Press.
- Howard, Dick (ed.)
1971 *Rosa Luxemburg, Selected Political Writings*, New York, Monthly Review Press.

116

- Jayawardena, Kumari
 1972 *The Rise of the Labor Movement in Ceylon*, Duke University Press, N.C.
 1973 "The Origins of the Left Movement in Sri Lanka," in *Modern Ceylon Studies*, Vol.2 No.2.
 1986 *Feminism and Nationalism in the Third World*, London, Zed Books.
 1991 *Doreen Wickremasinghe, A Western Radical in Sri Lanka*, Colombo, Women's Education and Research Centre.
 1993 *Dr. Mary Rutnam, a Canadian Pioneer for Women's Rights in Sri Lanka*, Colombo, Social Scientists' Association.
 1995 *The White Women's Other Burden- Western Women and South Asia during Colonial Rule*, New York & London, Routledge.
 2000 *Nobodies to Somebodies- The Rise of the Colonial Bourgeoisie in Sri Lanka*. Colombo, Social Scientists' Association.
- Kumar, Radha
 1993 *The History of Doing - An Illustrated Account of Movements for Women's Rights and Feminism in India 1800-1900*, Delhi, Kali for Women.
- Kiribamune, Sirima
 1997 "Early Footfalls in the Groves of Academe, Women at University College (1921-42)" in *The Sri Lanka Journal of the Humanities*, Peradeniya, Vol.XXIII, Nos.1&2.
 1999 (ed) *Women and Politics in Sri Lanka, a Comparative Perspective*. Kandy, International Centre for Ethnic Studies.
- Manor, James
 1989 *The Expedient Utopian- Bandaranaike and Ceylon*, Cambridge University Press.
- Maunaguru, Chitra- See Chitrakekha.M.
- Metthananda, Tilaka
 1981 "Votes for Women 1923-1931" in K.M.De Silva. (ed.) *Universal Suffrage. 1931- 1981- the Sri Lankan Experience*.
- Muttetuwegama, Ramini & de Mel, Neloufer
 "Sisters in Arms. The Eksath Kantha Peramuna," in *Pravada*, Vol.4 Nos.4, Nos.10 & 11.
- Ondaatje, Michael
 1982 *Running in the Family*, London, Picador (Pan Books) edition, 1984.

117

- Ruissell, Jane
 1981 *Our George- A Biography of George Edmund de Silva*, Colombo, Times of Ceylon.
 "Hilda Kularatne, A Pioneering English Educationalist in Sri Lanka," unpublished manuscript.
- Roberts, Michael, Ismeth Rahim, and Percy Colin - Thome
 1989 *People Inbetween, The Burghers and the Middle Class in the Transformation within Sri Lanka*. Vol.1, Ratmalana, Sarvodaya Book Publishing Services.
- Rutnam, S.C.K.
 Circa1904 "Race Antagonism in Christian Missions" Colombo, published in 2000 by the Social Scientists' Association.
- Saravanamuthu, Naysum
 1936 "My Manifesto," Colombo, Robert Press.
- S.L.N.A.
 Sri Lanka National Archives, File on Franchise and Women.
- Sri Lanka Women's Conference,
 1994 *Diamond Jubilee Souvenir*, Colombo.
- Tampoe, Manel
 1997 *The Story of Selestina Dias- Buddhist Female Philanthropy and Education*, Colombo, Social Scientists' Association.
- Vythilingam, M
 1971 *The Life of Sir Ponnambalam Ramanathan*, Vol.1, Colombo, Ramanathan Commemoration Society.
- Wijeyekoon, Gerard
 1951 *Recollections*, Colombo, The Associated Newspapers of Ceylon Ltd.
- Wijesekera, Chitra
 1995 *Women in our Legislature - A Sri Lankan Study (From 1931 to 1977)*, Ratmalana, Sarvodaya Vishvalekha.
- Wright, A. (ed)
 1907 *Twentieth Century Impressions of Ceylon*, London, Lloyd's Greater Britain Publishing Co.

பின்னிணைப்பு : அ

பெண்களும் வாக்கும் - அம்மணி டெய்சி பண்டாரநாயக்காவின் கருத்துக்கள்

(Daily News Weekly Edition, 24 - July, 1928)

பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் தலைவியான அம்மணி டெய்சி பண்டாரநாயக்கா, டொனமூர் ஆணைக்குழுவினர் அரசியல் சார்ந்த பெண்கள் கோரிக்கைகள் சம்பந்தமாக எடுத்திருந்த தாராளவாத நோக்கையிட்டு மிக மகிழ்ச்சியடைந்திருந்த போதும் பெண்கள் வாக்குரிமை வயதெல்லையைக் குறைத்திருக்கலாம் என நினைத்தார்.

"என்றாலும் இது பெரிய விஷயமல்ல" என்று கூறிய அவர் "நான் நினைக்கிறேன் இதை நாம் ஒரு ஆரம்பமாகக் கொள்ளலாம் என்று. எங்களுடைய கோரிக்கை 25 வயதுடைய பெண்களுக்கு வாக்குரிமை கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதே. ஆனால் அதன் எல்லை கூட்டப்பட்டிருப்பதையிட்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். காரணம், அந்தளவுக்குக் குறைந்த வயதில் எங்களுடைய பெண்கள் பலர் சுதந்திரத்தை விரும்பினாலும் மற்றவர்களின் பாதுகாப்பில் இருக்கும் அவர்கள், தாங்களாய் சிந்தித்துச் செயற்படுபவர்கள் அல்ல. அனேகமானோருக்கு முப்பது வயது உலகு பற்றிய அறிவை அளிப்பதோடு, தங்கள் தோளில் நல்ல அறிவுமிக்க சிரசைத் தாங்கியவர்களாகவும் இருக்கச் செய்யும்" என்றார்.

"முப்பது வயதுக்கு மேற்பட்ட எல்லாப் பெண்களுக்கும் வாக்குரிமை கொடுக்கப்பட்டு விட்டால் கூடை காவும் அறிவுற்ற பெண்களையும் அவர்களைப் போன்றவர்களையும் தான் முன்னுக்கு கொண்டு வந்து விடும் என்று சிலர் நினைக்கக் கூடும்" என்று கூறிய அம்மணி பண்டாரநாயக்கா, "அனேகமான கூடை காவும் பெண்கள் கிராமத்தில் மிஷனரிமாரினாலும், பௌத்தர்களாலும் திறக்கப்பட்ட பாடசாலைகளில் தான் கல்வி கற்றார்கள். அவர்கள் முட்டாள்கள் அல்ல. அவர்கள் உலகு பற்றிய நுணுக்கமான அறிவுடையவர்கள். அவர்களுக்கு அரசியல் ரீதியான அறிவு புகட்டப்பட்டால் அவர்கள் தமது வாக்கை அறிவு பூர்வமாகப் பயன்படுத்துவார்கள் என்று கூறுவதற்கு நான் தயங்க மாட்டேன். சியனே கொறலே என்னும் பகுதியில் இருக்கும் அனேக பாடசாலைகளோடு நான் பரிச்சயம் உடையவள். அங்கே அனேக புத்திசாவிப் பெண்கள் நல்ல கல்வியறிவு பெறுவதை நான் கண்டுள்ளேன். இவ்வாறு அங்கே கடந்த 10 அல்லது 15 வருடங்களாக நடந்து

கொண்டிருக்கிறது. கிராமத்துப் பெண்கள் அரசியலில் தமது பங்கைப் பெறுவதற்கு தயாராகியுள்ளார்கள்".

"பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கம் கம்மா இருக்கவில்லை. பிரச்சார வேலைகள் கிராமத்தில் நடைபெற்றுள்ளன. கூட்டங்களும் பல பட்டினங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. 21ஆம் திகதி நாங்கள் காலியில் கூட்டம் ஒன்று வைக்கப் போகிறோம். 24இல் இன்னொரு கூட்டம் கொழும்பில் நடத்துவோம். ஒகஸ்ட் 5இல் கண்டியிலும் நாங்கள் கூட்டம் ஒன்று வைக்கிறோம். இன்னும் நாங்கள் சட்டசபைக்குச் சமர்ப்பிப்பதற்காக இது பற்றிய ஞாபகப்படுத்தல் குறிப்பொன்றைத் தயாரித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அதோடு வாக்களிக்கும் சாத்தியமுடையோர் பற்றிய மதிப்பீடொன்றும் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். இது அரசியல் யாப்பை இறுதியாக வரையப் போவோருக்கு வழியமைப்பதாக இருக்கும்".

"என்னுடைய விடுமுறைக் காலத்தில் நான் இந்தியாவில் என்ன செய்தேன் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?" என்று மேலும் கூறிய அம்மணி பண்டாரநாயக்கா, நான் பெண்கள் இயக்கம் தொடர்பான முழு விசாரணைகளையும் மேற்கொண்டு எங்களுக்குத் தேவையான தகவல்களைத் திரட்டிக் கொண்டிருந்தேன். உங்களுக்குத் தெரிய வேண்டும். இந்தியாவிலுள்ள பெண்கள் ஆண்களோடொத்த சமவுரிமை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். அதேநேரத்தில் இலங்கையில் ஆண்கள் தங்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்டவற்றில் பெண்கள் தலையிடுவதாக, நுழைவதாக நினைக்கிறார்கள். நாங்கள் பெண்களுக்கு மட்டுமே உரிய அறிவு பயன்படக்கூடிய விஷயங்களில் ஆண்களுக்கு உதவவே முயற்சிக்கிறோம். நாங்கள் இப்போ ஆரம்பம் ஒன்றை மேற்கொண்டுள்ளோம். எங்களுடைய நாட்டுப் பெண்களுக்கு நல்ல முறையில் கல்வி ஊட்டப்படும் போது அவர்கள் முன்னேறி மேலும் சலுகைகளைப் பெறுவார்கள். நாங்கள் எங்களுக்காக வேலை செய்யவில்லை. இனி வரப்போகும் பரம்பரைக்காகவே வேலை செய்கிறோம்.

பின்னிணைப்பு: ஆ

சட்டசபை வேட்பாளர்களுக்கான கேள்விக் கொத்து
(Searchlight, 15 Feb, 1936)

பெண்கள் அரசியல் சங்கத்தினால் அனுப்பப்பட்டு வேட்பாளராய் இருக்கக் கூடிய ஒருவரால் பதில் அளிக்கப்பட்டது.

1. கே: இலங்கையில் இலவச, கட்டாய ஆரம்பக் கல்வி அமுல்படுத்தலுக்கும் போதுமான பாடசாலைகளும் அவற்றுக்கான உபகரணங்களும் வழங்கப்படுதலுக்கும் சட்டத்தைக் கொண்டு வருவதற்கு நீங்கள் சங்கல்பம் எடுப்பீர்களா?

ப: ஆம், ஆனால் நீங்கள் உங்களுடைய மகள்மாருக்கு அவர்கள் அரசியலில் புகுவதற்கு முதல், கட்டாய சமையல் பயிற்சியை வழங்க சங்கல்பம் எடுக்கும் பட்சத்திலேயே இது சாத்தியம்.

2. கே: இத்தீவில் உள்ள பாடசாலைகளில் உடல்நலப் பாடமும் வீட்டுப் பணியும் கற்பிக்கப்படுவதற்கான எல்லா வகையான நடவடிக்கைகளும் நீங்கள் எடுப்பீர்களா?

ப: ஆம், நீங்கள் தாயார் என்ற ரீதியில் முதலில் உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு உங்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றி அவர்களை வளர்ப்பதற்கு, அற்ப கல்வியறிவும் நடத்தையும் உள்ள ஆயாமாரின் பொறுப்பில் விடாமல், அவர்களுக்கு வீட்டுப் பணியும் பெற்றார் பணியும் பயிற்றுவிக்க (இது பிரதானமாக வீட்டுப் பணியே ஒழிய பாடசாலைக்குரியதல்ல) முன்வரும் பட்சத்திலேயே இது சாத்தியம்.

3. கே: தாய்மாருக்கு போதியளவு மருத்துவ உதவி பெற்றுக் கொடுத்து அவர்களுக்குப் பிள்ளைப் பேற்றுக்கு முன்னரும் பின்னரும் உதவுவதற்கு பாடுபடுவீர்களா?

ப: நீங்கள் ஒரு பிள்ளைப்பேற்றை எதிர்பார்க்கும் தாய் எவ்வாறு தனது கர்பிணி காலத்தை எதுவித விபத்துக்கள், ஒழுங்கீனங்கள் நேராமலும் கர்பிணி காலத்து நோய்களும் பிள்ளைப் பேற்றுக்கு பின்னரும் வரும் நோய்களும் பீடிக்காமல் கழிக்க வேண்டும் என்பதை நல்ல உதாரணங்கள் மூலம் விளக்க சங்கல்பம் எடுக்கும் பட்சத்திலேயே இது சாத்தியம்.

4. கே: லேடி நிஜ்வே வைத்தியசாலையை விரிவுபடுத்தி நவீனப்படுத்தும்படி பெண்கள் அமைப்புக்கள் விடுத்த பரிந்துரையை நீங்கள் ஆதரிப்பீர்களா? அப்படி ஆதரிக்கும் பட்சத்தில் அது அதிகரித்து வரும் பிள்ளைகள் பராமரிப்புத் தேவையை நிவர்த்தி செய்வதோடு, பிள்ளைகளுக்கான சிகிச்சை பற்றிப் படிக்கும் மருத்துவ மாணவருக்கும், தாதிமாருக்கும் காலத்துக்கேற்ற போதனா வைத்தியசாலையாகத் திகழும் அல்லவா?

ப: இந்தக் கட்டிட அமைப்பில் தாதிமார் தமது காதல் பையன்களோடு கதைப்பதற்கான ஒரு ஓய்வு அறையையும் ஒதுக்குவீர்களானால்.

5. கே: பெண்களுக்கான வாக்குரிமையை நகர, மாவட்ட, கிராமசபைகளுக்கும் விஸ்தரிப்பதை ஆதரிப்பீர்களா?

ப: ஆம், ஆனால் கிராமத்துக் கன்னியரும் நகரத்து வண்ணத்துப் பூச்சிகளும் தமது விருப்பு வேட்பாளரைத் தெரிவு செய்வதில் வேட்பாளரின் பார்வையாலும், புன்னகையாலும் அல்லது அவரது நவீன நடையுடைப் போக்காலும் வழி நடத்தப்பட மாட்டார்கள் என்று நீங்கள் உறுதிப்படுத்துவீர்களானால்.

6. கே: ஆண் - பெண் தொழிலாளர்களின் நிலையைச் சீரமைப்பதற்கான பரிந்துரையை ஆதரித்துப் பெண் தொழிலாளர்களுக்கும் அவர்களின் பிள்ளைகளுக்கும் பிரசவகால நன்மைகளுடன் நேர்சறி வசதி அளித்தல், சிறுவர் ஊழியத்தை இல்லாது செய்தல்,

வேலை நேரத்தைக் குறைத்தல் ஆகியவற்றுக்கு ஆதரவு தருவீர்களா?

ப: நான் எல்லாப் பெண் தொழிலாளர்களுக்கும் பிரசவ கால நன்மை கிடைப்பதற்கு ஆதரவு தருவேன். ஆனால் அவர்களின் பிள்ளைகளுக்கல்ல.

7. கே: இலங்கையில் தத்தெடுப்பதற்குரிய சட்டம் அமுல்படுத்தப்படுவதற்கு ஆதரவு தருவீர்களா?

ப: அப்படி தத்தெடுத்து வளர்ப்பதற்குரியவை மலர்ந்திருக்கும் அல்லிப் பூக்களானால்.

8. கே: ஒப்புதல் கொடுப்பதற்குரிய பெண்களின் வயதெல்லையை 12இலிருந்து 15ஆக உயர்த்துவதற்கு முயல முன் வருவீர்களா?

ப: அவ்விஷயத்தில் பெண்களுக்கான வயதெல்லையை 21ஆகவும் ஆண்களுக்கான வயதெல்லையை 24 ஆகவும் நீங்கள் செய்வீர்களானால்.

9. கே: ஓய்வூதியத்தை அமுல்படுத்தவும், முதியோர் இல்லங்களுக்குரிய கொடுப்பனவுகளை உயர்த்தவும் நீங்கள் ஆதரவு தந்து பேசுவீர்களா?

ப: நான் அத்தகைய நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவு தரப் போவதில்லை. காரணம், இதை நான் ஆதரித்தால், சம்பாதிக்கும் காலத்தில் மிச்சம் பிடிப்பதை இது ஊக்குவிக்காது.

10. கே: ஒரு ஆரோக்கியமான தேசத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு தேவையான பழம், மரக்கறி, பால், பாலோடு சம்பந்தப்பட்ட பொருட்கள் ஆகியவற்றின் உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்கு பொருத்தமான முயற்சிகளை மேற்கொண்டு ஊக்கம் அளிப்பீர்களா?

ப: ஆம். ஆனால் நீங்கள், உங்களுக்கு இயற்கையால் தரப்பட்ட உங்கள் சொந்தப் பாலை உங்கள் பிள்ளைக்கு அளிக்கும் பிரதான கடமையை உதறிவிட நாம் எவரும் முன் வரமாட்டோம் என்று உயர்வான சங்கல்பம் எடுப்பீர்களானால், கூடவே உங்களுடைய பிள்ளைகளின் உடல்நலம், வளர்ச்சி, நலன் பேணல், உங்களின் அரசியல் அபிலாஷைகளுக்காக காவு கொடுக்கப்படாமலும் இருக்க வேண்டும்.

11. கே: ஆண்கள் - பெண்கள் இருபாலாருக்குமிடையே சம உரிமை சமவாய்ப்புக்கள் நிலைநாட்டப்பட நீங்கள் முயற்சிப்பீர்களா?

ப: அ! இப்போ நாங்கள் ஆபத்தான இடத்தில் இருக்கிறோம். உங்களுக்கு எந்தத் துறையில் சம உரிமையும் சமவாய்ப்பும் தேவை என்பது பற்றி நீங்கள் சொல்வதாய் இல்லை. உங்களுக்கு சமஉரிமை ஆண்கள் தராவிட்டாலும் வாய்ப்புக்களை உருவாக்கிக் கொள்வதில் நீங்கள் வீரர்கள் அல்லவா? ஆனால் சில நிமிடங்கள் பொறுங்கள். நீங்கள் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்குமிடையில் சமஉரிமை, சமவாய்ப்புத் தேவை எனச் சொல்கிறீர்கள். இது தான் எனக்கு உதைக்கிறது. உங்களுடைய மனத்தாங்கல் நான்கு வருடத்திற்கு ஒரு முறைதான் 'லீப்' வருடம் வருகிறதென்பதாய் இருந்தால், நான் நிச்சயமாக ஒவ்வொருவருடமும் 29ஆம் திகதியை பெப்ரவரி கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதற்காய் போராடுவேன். உங்களுடைய நற்சிந்தனைகளுக்கு நன்றி. பை, பை..

பின்னிணைப்பு: இ

ஐக்கிய பெண்கள் முன்னணியின் ஏழ் கோரிக்கைகள்
(EKP) (எக்ஸ்சு காந்தா பெரமுனை Forward, 29 Jan. 1948)

பின்வரும் கோரிக்கைகள் தீர்மானிக்கப்பட்டு ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டன.

1. மக்களால் செலுத்தக் கூடிய விலையில் கிடைக்கக் கூடிய குறைந்த உணவுத் தேவையை உறுதிப்படுத்தும் உணவுத் திட்டம். (கதரின் பெரேராவினால் முன்மொழியப்பட்டு சீலவதியினால் வழிமொழியப்பட்டது)

2. வேலையற்ற ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் பொருத்தமான, சமூகரீதியாக விரும்பத்தகுந்த வேலை வழங்குதல். அதுவரை போதுமான வேலையின்மைக்கான ஊதியம் வழங்குதல். (டோறா ஃபொன்சேகாவினால் முன்மொழியப்பட்டு மய்முனால வழி மொழியப்பட்டது)

3. போஷாக்கின்மையே பிரசவத்தின் போது தாய்மாரும் சிசுக்களும் மரணமடைவதற்கு பிரதான காரணமாக இருப்பதால், அரசாங்கம் பின்வருவனவற்றை உடனடியாக வழங்க வேண்டும்.

அ) நூறு ரூபாவுக்கு குறைவான குடும்ப வருமானம் உள்ள பெண்களுக்கு பிரசவகால உதவி கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

ஆ) குடும்ப வருமானம் நூறு ரூபாவுக்கு குறைவாக உள்ள வீடுகளிலுள்ள பிள்ளைகளுக்குப் பிறந்ததிலிருந்து 14 வயதுவரை குடும்பக் கொடுப்பனவு கொடுக்கப்பட வேண்டும். கூடவே 10 அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்கு அவர்களை வேலைக்கு அமர்த்தியுள்ளவர்கள் வேலை செய்யும் இடங்களில் குழந்தைகளைக் கவனிப்பதற்கான இடங்களை ஒதுக்குவதை கடமையாகக் கொள்ள வேண்டும். மேலும், அரசு குழந்தைகளுக்கான பள்ளிக் கூடங்களை (Nursery School) தேவையான பகுதிகளில் திறக்க வேண்டும். (ஜேன் நோனாவினால் முன்மொழியப்பட்டது.)

4. 55 வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்கும் 60 க்கு மேற்பட்ட ஆண்கள்

அனைவருக்கும் ஓய்வூதியம் வழங்கப்பட வேண்டும். (லூவிஸ்ஹாமினி முன்மொழிய, நயலம்மா வழி மொழிந்தார்.)

5. முழுத் தீவுக்குமுரிய வதிவிடம் சம்பந்தமான முழுப் பொறுப்பையும் அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் (விமலா விஜயவர்தனவினால் முன்மொழியப்பட்டு ஸஹாரா உம்மாவினால் வழிமொழியப்பட்டது.)

6. எல்லாவிதமான குடியரிமை, தொழிற்சங்க உரிமை யாவும் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் உள்பட எல்லா ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும். அத்தோடு கடந்த ஜூன் வேலை நிறுத்தத்தின் போது, தண்டனை வழங்கப்பட்ட அனைத்து தொழிலாளர்களும் மீள வேலைக்கு அமர்த்தப்பட வேண்டும். (பொன்சிஹாமி முன்மொழிய பரமேஸ்வரி கந்தையா வழிமொழிந்தார்.)

7. மேற்காணும் தீர்மானங்களை செயல்படுத்த நாங்கள் மறைமுக வரியறவிடுதலுக்குப் பதிலாக நேரடி வரியறவிடவே வேண்டுமெனக் கோருகிறோம். மேலும் இத்தீவின் முழுவளத்தையும் பயன்படுத்தி, திட்டமிட்ட பொருளாதாரத்தின் மூலம் தொழில்மயப்படுத்தல், தொழில்நுட்ப விவசாயம் செய்தல் ஆகியவற்றினால் புதுச் செல்வத்தை உற்பத்தி செய்தல் வேண்டும். (விவியன் குணவர்த்தனாவினால் முன்மொழியப்பட்டது.)

எமது தமிழ் வெளியீடுகள்

1. டாக்டர் மேரி றட்ணம்

(இலங்கையில் பெண்கள் உரிமைக்காக உழைத்த கனேடியப் பெண்)

சுமாரி ஜயவர்த்தனா

2. பெண்கள் உரிமைகளை மனித உரிமைகளாக அங்கீகரித்தல்

— மனித உரிமைகள் பற்றிய ஓர் மீள்பார்வை நோக்கி

சார்லொட் பஞ்ச்

3. பெண்களுக்கெதிரான வன்முறை அபிவிருத்திக்கு ஓர் தடை

றொக்சானா காரியோ

4. வைத்திய கலாதிதி அலிஸ் டி. புவரும் முன்னோடிகளான சில பேசர் பெண் மருத்துவர்களும்

டி. லோரெயன் புரோகியர்

5. ஆண் தலைமை ஆட்சி என்றால் என்ன?

கம்லா பாசின்

6. பெண்ணிலைவாதமும் தேசியவாதமும்

சுமாரி ஜயவர்த்தனா

7. ஆண் என்றால் என்ன? பெண் என்றால் என்ன?

கம்லா பாசின்

8. மூன்றாவது கண்

பதிப்பாசிரியர் மோகனா பிரபாகரன்

சூரியா புத்தகசாலை

425/15 திம்பிரிகஸ்ஸாய வீதி, கொழும்பு 05

TEL: 501339

FAX: 595563

EMAIL: ssa@eureka.lk

முத்துக்களை வீசுதல்

இலங்கையில் பெண்களின் வாக்குரிமை இயக்கம்

மாலதி டி அல்வீஸ்

குமாரி ஜயவர்த்தனா

முத்துக்களை வீசுதல் — வாக்குரிமைக்காக பெண்கள் நடத்திய முதலாவது போராட்டம் பற்றிய பதிவாகும். 1920 அரசியல் அதிர்வுகளும் சமூகமாற்றமும் சூழ்ந்த காலப் பகுதியாகும். அக்காலத்தில் தான் சர்வசன வாக்குரிமை பற்றி காரசாரமாக விவாதிக்கப்பட்டதும் சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளிப்பதென்பது பன்றிகளின் முன் முத்துக்களை வீசுதலுக்கு ஒப்பாகும் என்று கூறியதுமாகும். பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கத்தின் முன்னோடிப் பெண்கள். எல்லாவித பழமைவாதிகளையும் எதிர்கொண்டு பெண்களது அடிப்படை ஜனநாயக உரிமைகளான வாக்களிக்கும் உரிமை, தேர்தலில் நிற்கல், சட்டசபையில் அமர்தல் ஆகியவற்றை வீரத்தோடு முன்னெடுத்து வெளிவந்தனர். எல்லாவகை இனக்குழுமங்களிடமிருந்தும் வந்த மிகு ஆர்வம் கொண்ட பெண்களான அம்மணி டெய்சி பண்டாரநாயக்கா, டொக்டர் நல்லம்மா சத்தியவாசீஸ்வர ஐயர், புளொறிண்டா விஜயக்கோன், அக்னேஸ் டி சில்வா, டொக்டர் மேரி றட்ணம், நெல்லி குணசேகர, லீலாவதி அசெரப்பா ஆகியோர் இயக்கத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதில் முக்கிய பங்காற்றினர். அவர்கள் முன் வைக்கப்பட்ட எதிர்ப்புக்கள் ஆழமற்றவையாகவும் விழல்மையானவையாகவும் இருந்தன. பெண் சீர்திருத்தவாதிகள் தம்மைக் கண்டித்தவர்களை இலகுவாகக் கையாண்டு, மிகக் காட்டமான பதில்களைக் கொடுத்தனர். அதேநேரம், சர்வசன வாக்குரிமையும், பால்நிலை சமத்துவமும் ஜனநாயகத்தின் மிக அவசியமான அம்சமென நினைத்த தாராளவாதக் கொள்கையும் முற்போக்குச் சிந்தனையுடையமுடைய ஆண்களிடமிருந்தும் அவர்களுக்கு ஆதரவு கிடைத்தது. 1932இல் அடெலின் மொலமுரே, நேசம் சரவணமுத்து ஆகிய இரு பெண்கள் சட்ட சபையில் இருந்தனர். இந்தப் புத்தகம் இலங்கையில் பெண்கள் வரலாறு பற்றிய எழுத்துக்களில் ஒரு முக்கிய சேர்க்கையாக இருக்கிறது.

மாலதி டி சில்வா, ஒரு மானிடவியலாளர், பெண்ணியப் பிரச்சினைகள் பற்றி நிறையவே எழுதியுள்ளார்.

குமாரி ஜயவர்த்தனா ஒரு அரசியல் அறிவியலாளர். தொழில், வர்க்கம், இனத்துவம், பெண்ணியம் சம்பந்தமான பல வெளியீடுகள் இவரது.

200.00

ISBN - 955- 9108 - 48 - 6